„Jill Shalvis
te cucerește imediat –
e originală
și amuzantă!"
New York Times
O veșnicie
și o zi
JILL
SHALVIS

SERIA „LUCKY HARBOR"

Grace nu și-a închipuit niciodată că va veni momentul în care să o ia de la zero. Nu și-a imaginat că va pierde totul și va ajunge în micuțul oraș Lucky Harbor, asumându-și, printre alte slujbe mărunte, sarcina de a scoate la plimbare câinele doctorului Josh Scott. Însă, în ziua în care bona angajată de acesta nu mai apare pentru a se ocupa de băiețelul lui în vârstă de cinci ani, Grace ajunge să fie cea care îi poartă de grijă copilului cât tatăl lui este la serviciu – și nu doar atât, dar Grace se și mută în căsuța de oaspeți a chipeșului doctor.

Cu atâția oameni depinzând de el, Josh nu are timp pentru nimic altceva decât muncă și familie – până când apare Grace în viața lui. Această blondă isteață și fermecătoare îi dă, pe negândite, lumea peste cap, arătându-i ce înseamnă cu adevărat altruismul.

Josh și Grace nu știu dacă relația lor poate dura – sau dacă ei chiar vor ca aceasta să fie altceva decât o distracție. Dar într-un orășel precum Lucky Harbor, nu este nevoie decât de o zi aparte pentru a începe o poveste de dragoste care să dureze o viață...

◆

„Doze sănătoase de umor, pasiune arzătoare
și tandrețe duioasă... o combinație câștigătoare"
Publishers Weekly

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.lira.ro
ISBN 978-606-33-3622-5
9 786063 336225
Lira
LIBERTATEA pentru femei
eBook disponibil

JILL SHALVIS

O veșnicie și o zi

Forever and a Day
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Jill Shalvis
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O veșnicie și o zi
Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
O veșnicie și o zi / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3622-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

O veșnicie și o zi

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2019

Este nevoie de un întreg sat pentru a scrie o carte, și eu sunt recunoscătoare pentru al meu.

Le sunt recunoscătoare lui Christie și lui Carrie pentru sfaturile pentru acest roman și pentru prietenia lor, fără de care nu aș fi reușit.

Le sunt recunoscătoare lui Jolie și lui Debbi, pentru Mesquite 2011, unde a fost pusă la cale această carte în timp ce am consumat prea multă mâncare și ne-am amuzat teribil.

Le sunt recunoscătoare lui Laurie, Melindei și lui Mary pentru că sunt mereu dispuse să-mi citească.

Le sunt recunoscătoare lui Robyn și lui Kristian că îmi apără mereu spatele.

Vă iubesc pe toți.

capitolul 1

Ciocolata face lumea să se învârtă

Obosită, iritată şi speriată că niciodată nu avea să întâlnească fericirea în viaţa ei, Grace Brooks se repezi în separeul din spate al restaurantului şi se trânti pe scaunul din vinilin roşu.

- Chiar mi-ar prinde bine ceva de băut.

Mallory, în hainele de doctor şifonate, tocmai ieşind din tura de noapte de la Urgenţe, pufni în vreme ce se îngrămădea şi ea în separeu.

- Este opt dimineaţa.

- Pe undeva este Happy Hour. Asta veni din partea celui de al treilea muschetar, Amy, care purta un tricou negru, o fustă neagră de blugi cu multe fermoare şi nişte cizme şmechere. Ansamblul de fată dură era înmuiat de şorţul roz pe care scria EAT ME, pe care era obligată să-l poarte cât era chelneriţă. Alegeţi-vă otrava.

- De fapt, eu cred că vreau o ciocolată caldă, zise Grace, înăbuşindu-şi un căscat.

Dormise prost, fiind îngrijorată în legătură cu banii. Şi cu plătitul facturilor. Şi întrebându-se cum să-şi păstreze acoperişul deasupra capului...

- Merge şi ciocolata caldă, zise Amy. Mă întorc imediat.

Ţinându-se de cuvânt, reveni repede cu o tavă de ciocolată caldă aburindă şi cu clătite cu ciocolată mari şi pufoase.

- Dependente de ciocolată laolaltă.

În urmă cu patru luni, Grace venise în vest din New York pentru un loc de muncă într-o bancă din Seattle, până când descoperise că printre sarcinile de serviciu

era şi să-şi satisfacă şeful. Lăsând oferta pe masă, se suise în maşină şi condusese cât de departe o dusese rezervorul de benzină, ajungând în micul orăşel de pe ţărm Lucky Harbor. În aceeaşi noapte, rămăsese blocată, din cauza unei furtuni de zăpadă, în acest restaurant, alături de două străine.

Mallory şi Amy.

Fără electricitate şi cu un copac căzut care le bloca ieşirea, cele trei petrecuseră câteva ore înspăimântătoare calmându-şi nervii în vreme ce mâncau un mare tort de ciocolată. De atunci, devenise un obicei să se întâlnească la o prăjitură de ciocolată - până când, la un moment dat, au distrus din greşeală interiorul restaurantului într-un incident cu o lumânare despre care nu se pomenea. Jan, proprietara de la Eat Me, a refuzat să le mai lase să se întâlnească la o felie de tort, aşa că Dependentele de Ciocolată trecuseră la negrese. Grace se gândea să propună brioşe de ciocolată data viitoare. Era important să aibă mâncarea corectă la acele întâlniri, pentru că disecatul propriilor vieţi - mai precis, absenţa unei vieţi amoroase - era o treabă grea. Doar că, în ultimele zile, Amy şi Mallory avuseseră, de fapt, viaţă amoroasă.

Grace nu.

Amy dispăru din nou şi reveni cu unt şi sirop. Îşi desfăcu şi azvârli cât colo şorţul, apoi se aşeză, împingând siropul către Grace.

- Te iubesc, spuse Grace cu patos în vreme ce lua prima înghiţitură din bunătatea delicioasă.

Nefiind genul care să-şi irosească pauza, Amy toastă cu furculiţa plină de pe care se prelingea sirop şi apoi mâncă.

Mallory încă întindea atentă unt pe clătitele ei.

- O să ne spui ce este în neregulă, Grace?

Grace înlemni pentru o secundă, surprinsă că Mallory fusese în stare să o citească.

- N-am zis că este ceva în neregulă.

– Diseci un teanc de șase clătite ca și cum viața ta ar depinde de asta.

– Pentru că sunt minunate.

Și nimic nu era în neregulă. În afară de... tot.

Toată viața ei muncise până la epuizare, alergând ca un hamster în roată, îndreptându-se spre viitorul ei evaziv. La naștere, fusese adoptată de o specialistă în rachete și de un respectabil cercetător în biologie, iar asta setase standardele, și ea își știa rolul. Să reușească, și să reușească în stil mare.

– Am trimis CV-ul la fiecare bancă, la fiecare companie de investiții și firmă de contabilitate dintre Seattle și San Francisco. Nu a mai rămas mare lucru.

– Nici resturi? întrebă Mallory cu compasiune, întinzându-se după sirop, cu inelul de logodnă strălucindu-i pe deget.

Amy își acoperi ochii.

– Aoleo, Mallory, nu mai flutura ăla – o să ne orbești. Nu putea Ty să găsească unul mai mic decât o țară din lumea a treia? Sau mai puțin strălucitor?

Mallory se uită la piatra de pe degetul ei, dar ignoră comentariul lui Amy, nevrând să se lase descurajată.

– Revenind la resturi, zise ea către Grace.

– Nimic cu care să mă laud. Doar câteva posibile interviuri săptămâna viitoare, unul în Seattle, unul în Portland.

Nici unul dintre locurile acelea de muncă nu era ce ar fi vrut Grace, dar ofertele băncilor de locuri de muncă potrivite pentru ea erau raritate. Așa că acum era aici, la peste trei mii de kilometri depărtare de casă, înecându-se în datoria făcută pentru educația sa și CPA (Autorizația de Contabil Public) pentru că părinții ei merseseră mereu după principiul „construiește-ți caracterul și propriul drum în viață". Încă era supărată pe ea însăși pentru că se dusese în Seattle pentru acea propunere, dar dorea o poziție bună, solidă în firmă – dar nu una pe care o putea găsi în *Kama Sutra*.

Acum, primăvara târzie se transformase în vară târzie, şi era *tot* în Lucky Harbor, trăind din joburi temporare. Ajunsese la ultimele sute de dolari, iar părinţii ei credeau că acceptase locul de muncă din Seattle, unde sarcina ei ar fi fost să numere banii altora. Grace se străduise să trăiască la standardele impuse de numele Brooks, dar nu era nici un dubiu că nu reuşise. În inima ei, ştia că era unde trebuia, dar, în mintea ei - partea din ea care înţelegea că era o Brooks doar pe *hârtie* -, ştia că nu avea să reuşească niciodată.

- Nu vreau să pleci din Lucky Harbor, zise Mallory. Dar unul dintre interviurile alea se va dovedi de succes. Ştiu asta.

Grace nu voia neapărat să plece din Lucky Harbor. Oraşul mic şi neobişnuit i se părea mai primitor decât orice alt loc în care fusese vreodată, dar să rămână nu era cu adevărat o opţiune. Aici nu avea să îşi construiască nicicând o carieră.

- Sper. Se înfipse într-o altă clătită de pe tavă şi o puse pe farfuria ei. Detest să îmi mint părinţii, ca ei să nu se îngrijoreze. Şi îmi consum economiile, şi aşa mici. În plus, e îngrozitor să fii într-o stare de incertitudine.

- Da, nici una dintre chestiile astea nu sunt problema ta reală, zise Amy.

- Nu? replică Grace. Care-i problema mea reală?

- Nu faci sex deloc.

Grace se încovoie sub adevărul patetic al acestei afirmaţii, o situaţie înrăutăţită de faptul că şi Amy şi Mallory făceau sex.

Mult.

- Îţi aminteşti furtuna? întrebă Mallory. Când aproape am murit, chiar în locul ăsta?

- Corect, poate de la prea mult tort de ciocolată, zise Amy sec.

Mallory nu băgă asta în seamă şi arătă cu furculiţa spre Grace.

- Am făcut o promisiune între noi. Am zis că voi învăţa să fiu un pic mai rea. Şi Amy că îşi va trăi viaţa,

în loc să lase viața să o trăiască pe ea. Și tu, domnișoară Grace, urma să găsești mai mult decât un loc de muncă nou, îți amintești? Urma să încetezi să mai alergi în jurul propriei cozi și să cauți niște fericire și niște distracție. A sosit momentul, scumpo.

– Mă distrez. Categoric, se distra mai mult decât își permisese să o facă înainte. Și acum, a sosit momentul pentru muncă, de fapt.

Privind cu poftă spre ultimele clătite, Grace se ridică și scutură firimiturile de pe sarafan.

– Ce muncești astăzi? întrebă Amy.

Când Grace își dăduse seama că ori își găsea un loc de muncă temporar, ori se oprea din mâncat, alesese să caute ceva nou. Ceva unde nu era nevoită să poarte fuste pline cu pixuri sau pantofi cu toc ori să stea în fața unui calculator cincisprezece ore pe zi. Pentru că, dacă tot trebuia să fie în afara planului și un pic pierdută, atunci, la naiba, *avea* să se și distreze făcând asta.

– Livrez flori doamnei Burland pentru aniversarea de optzeci de ani. Apoi, fac pe modelul la galeria de artă a lui Lucille, pentru un curs de desen.

– Faci pe modelul pentru o clasă de artă? întrebă Mallory. Adică... nud?

– Astăzi desenează mâini.

Nudul era în clasa de *a doua zi*, și Grace spera să se întâmple ceva înainte de ziua următoare; cum ar fi, să câștige la loterie. Sau să fie teleportată pe o altă planetă.

– Dacă aș avea corpul tău, zise Amy, clar aș poza nud. Și aș cere mult pentru asta.

– Mi se pare că vorbești despre ceva complet diferit de pozat, zise sec Mallory.

Grace își dădu ochii peste cap și se ridică. Lăsă ultimii bani de buzunar pe masă și plecă să livreze florile. Când lucra la bancă, se trezea înainte de răsăritul soarelui, mergea cu trenul două ore, muncea douăsprezece ore la birou, apoi ajungea acasă ca să se bage în pat.

Aici, lucrurile erau foarte diferite.

Pentru început, vedea lumina soarelui.

Poate că nu-şi mai permitea ieşiri la Starbucks, dar măcar nu mai avea coşmarul periodic în care se sufoca sub o mare de monede pe care încerca să le numere una câte una.

Două ore mai târziu, Grace termina cu ultimele livrări, când îi vibră telefonul mobil. Nu recunoscu numărul, aşa că, după ceva momente de ezitare, răspunse:

- Grace Brooks, zise ea cu cel mai profesional ton, de parcă se afla încă în vârful lumii ei.

Renunţase, desigur, la hainele de firmă, dar nu-şi pierduse mândria. Nu încă.

- Sun în legătură cu anunţul, zise un bărbat. Am nevoie de cineva să-mi plimbe câinele. Cineva punctual, responsabil şi nu ţăcănit.

Anunţul?

- Cineva să plimbe câinele? repetă ea.

- Da, şi am nevoie să începi astăzi.

- Astăzi... adică *azi?* întrebă ea.

- Da.

Bărbatul, oricine ar fi fost, avea o voce al naibii de mişto, joasă şi un pic răguşită, un pic nerăbdătoare. Era clar că formase numărul greşit. Şi era la fel de clar că altcineva aflat în Lucky Harbor încerca să îşi găsească de lucru.

Grace se considera un om bun. Sponsorizase un copil în Africa şi lăsa mărunţişul disponibil în borcanele de caritate de la supermarket. Cineva din oraş distribuise fluturaşi în căutarea unui loc de muncă şi acel cineva merita acest apel. Dar să plimbe un câine... Grace putea face asta. Cerându-şi scuze în minte pentru că fura slujba altcuiva, zise:

- Aş putea începe astăzi.

- În anunţ sunt trecute calificările, dar nu scrie de cât timp faci asta.

Şi asta era mare păcat, pentru că sigur i-ar fi plăcut şi ei să ştie. Nu avusese niciodată un câine. Până la urmă, inginerii spaţiali şi biologiştii renumiţi nu prea aveau timp liber pentru accesorii precum câinii.

Sau copii...

De fapt, dacă se gândea mai bine, Grace nu avusese nici măcar un peşte, dar acum, serios, cât de greu putea să fie? Puneai chestia în lesă şi o plimbai, corect?

- Sunt cam la început cu treaba cu plimbatul câinilor, recunoscu ea.

- Cam la început? întrebă el. Sau *chiar* la început?

- Chiar la început. Urmă o pauză, de parcă el se gândea dacă să închidă. Grace se grăbi să umple tăcerea. Dar sunt foarte harnică! zise ea iute. Nu las niciodată o treabă neterminată. Doar dacă nu cumva era întrebată ce părerea avea despre a face sex oral în timpul pauzelor de masă... Şi sunt de încredere.

- Câinele este, de fapt, un căţeluş, zise el. Şi este nou în casa noastră. Nu este încă antrenat.

- Nici o problemă, zise ea şi îşi încrucişă degetele, sperând să nu vorbească prostii.

Adora căţeii. Sau măcar adora *ideea* de căţei.

- Am plecat la muncă dimineaţă devreme şi nu voi ajunge acasă decât seara târziu. Am nevoie să plimbi câinele înainte de prânz.

Da, chiar avea o voce al naibii de mişto. Joasă şi autoritară, o făcea să devină atentă, dar era şi... sexy. Întrebându-se dacă restul din el egala vocea, aranjă să ajungă la el acasă în vreo două ore, unde urma să fie cineva care o aştepta să îi dea drumul înăuntru. Plata de patruzeci de dolari avea să fie lăsată pe masa din salon.

Patruzeci de dolari pentru a plimba un căţel...

„Am dat lovitura."

Grace nu întrebă de ce persoana care îi deschidea uşa nu putea plimba căţelul. Nu voia să-şi convingă noul angajator să nu o angajeze, pentru că erau *patruzeci de dolari*, frate. Putea să mănânce toată săptămâna cu banii ăştia dacă era chibzuită.

La ora stabilită, ajunse la adresa primită şi trase aer în piept. Nu reţinuse numele bărbatului, dar trăia într-o zonă foarte scumpă, în partea cea mai de nord a oraşului, unde plaja stâncoasă se întindea pe kilometri

întregi, precum o superbă carte poştală. Faleza de un verde-închis şi formaţiunile stâncoase erau adunate precum cadouri picate din cer cât puteai vedea cu ochii. Mă rog, cât putea *ea* să vadă cu ochii, ceea ce nu era aşa departe, pentru că avea nevoie de ochelari.

Aştepta să apară întâi un loc de muncă mai profitabil.

Casa se afla peste strada din apropierea plajei. Construită din piatră şi sticlă, era frumoasă, deşi i se părea ciudat că era pe un singur nivel, când casele din jur erau cu două sau trei etaje mai înalte. Şi, mai curios, în faţa treptelor de la intrare era o rampă. O rampă pentru un scaun cu rotile. Grace ciocăni la uşă, apoi văzu un bilet lipit de panoul de sticlă.

Dragă bonă de câine,

Am lăsat uşa neîncuiată pentru tine. Intră, te rog. Oh, dacă ai putea să arunci acest bilet şi să nu-i spui fratelui meu că i-am lăsat casa neîncuiată, ar fi minunat, mersi. De asemenea, nu fura nimic.

Anna

Grace stătea acolo, muşcându-şi buza de jos într-un moment de rară nehotărâre. Nu se gândise suficient la asta. Hai să fim cinstiţi, la dracu'. *Nu* se gândise deloc dincolo de „o treabă uşoară". Îşi reaminti că gândea bine în situaţii de criză şi că putea să treacă prin aproape orice.

Dar să intre în casa unui străin i se părea problematic, dacă nu chiar periculos. Dacă vreun vecin curios o vedea şi suna la poliţie? Se uită la ea. Se bucura de libertatea de-a se îmbrăca lejer, aşa că purta un sarafan, cizmele ei drăguţe luate la reduceri şi şosete de dantelă. Nu prea arăta ca un specialist bancar, dar spera să nu semene prea mult cu un expert al intratului prin efracţie...

În orice caz, dacă era o înscenare? Dacă aici trăia un răufăcător, unul care ademenea femei înfometate și disperate, care acționau din impuls, ca să le facă lucruri atroce?

Bine, poate că se uitase noaptea târziu la prea multe episoade din *Minți criminale*, dar chiar se putea întâmpla.

Apoi, din adâncurile casei se auzi un lătrat fericit și ascuțit. Și apoi încă unul, care părea să zică: „Grăbește-te, domniță, trebuie să mă ușurez!"

Ah, fir-ar să fie. Asumându-și consecințele, Grace deschise ușa de la intrare și se uită înăuntru.

Camera de zi era la fel de uimitoare ca exteriorul casei. Spații largi, cu lemn întunecat masculin și culori neutre. Mobila era mare și răsfirată pe podelele frumoase din parchet. Un perete întreg din sticlă dădea spre cerul verii târzii și spre Oceanul Pacific.

Când Grace intră, lătratul deveni mai zgomotos, amestecat acum cu scâncete pline de speranță. Urmă sunetele spre o bucătărie imensă, echipată modern, care o făcu să își dorească să fi știut cum să gătească mai mult de o supă și sendvișuri cu brânză și pâine prăjită. Chiar lângă bucătărie se afla uscătoria, iar ușa îi era blocată de o poartă pentru copii mici.

De partea cealaltă a porții se afla un purcel.

Un purcel care lătra.

Bine, nu era un purcel adevărat, ci unul dintre acei câini a căror față părea turtită. Micul corp era în mare parte închis la culoare, fața era neagră cu niște ochi ieșiți din orbite și o limbă care îi ieșea pe la colțul gurii. Părea un animal din desene animate în vreme ce se învârtea entuziasmat, dansând pentru ea, încercând să o impresioneze și să o farmece ca să-i dea drumul din celula lui.

– Bună, îi zise ea.

Era mascul sau femelă? Greu de spus, din moment ce părțile anatomice îi erau atât de joase, încât atingeau podeaua, la fel ca burta.

Chestia pufnea şi făcea scandal într-un delir vesel, rostogolindu-se precum un hotdog, apoi sărind în sus şi în jos precum un jeleu.

– Oh, nu-i nevoie de toate astea, zise Grace şi deschise poarta.

Greşeala numărul unu.

Câinele/porcul/extraterestrul o zbughi pe lângă ea cu o viteză uimitoare, ieşi rapid din bucătărie şi dispăru din raza ei vizuală.

– Hei, strigă ea. Mai încet!

Dar câinele nu încetini şi, surprinzător, picioarele alea îndesate chiar se mişcau. Pufnea încântat în vreme ce evada, şi Grace fu nevoită să regândească teoria porcului. De asemenea, misterul sexului era rezolvat. De la spate îi văzu în treacăt chestiile care îi atârnau.

Animalul alerga în cerc în jurul canapelei, lătrând entuziasmat şi vesel. Îl urmări, întrebându-se cum se făcea că avea nenumărate diplome, dar nu-i trecuse prin cap să întrebe numele câinelui.

– Hei, zise ea. Hei, tu. Ieşim la o plimbare.

Căţelul trecu pe lângă ea ca fulgerul.

La naiba! Fără aer, schimbă direcţia şi îl urmă înapoi în bucătărie, unde alerga după vreo ameninţare imaginară în jurul superbei mese din lemn închis la culoare, care avea într-adevăr pe suprafaţa ei netedă două bancnote de douăzeci de dolari.

Începea să înţeleagă de ce era aşa bine plătită treaba asta.

Refăcu drumul spre uscătorie şi găsi o lesă şi o zgardă atârnate de mânerul uşii, deasupra porţii. Perfect. Zgarda era în mare parte albastră, şi pe ea scria TANK.

Grace râse tare, apoi îl căută pe Tank. Se părea că acesta îşi isprăvise energia şi era la uşa de la intrare, gâfâind.

– Bun băiat, gânguri Grace şi merse la el cu zgarda sa. Ce băiat bun!

El îi zâmbi.

„Au, vezi?" își zise ea. „Prin comparație cu analiza conturilor și cu pozatul nud, treaba asta va fi superușoară." Încă se lăuda singură pentru că acceptase sarcina asta, când fix acolo, pe podeaua din foaier, Tank se ghemui și...

- Nu! strigă ea. Oh, nu, nu în casă!

Bâjbâi pe lângă ușa de la intrare, fapt ce-l sperie pe Tank, care se opri la jumătatea trebii mari. Fugi la câțiva pași distanță de ușa de la intrare și se ghemui din nou. De data asta, fu mai rapid. Grace stătea acolo, cu gura deschisă și oripilată, în vreme ce micul Tank se îndepărtă de a doua capodoperă, păși cu picioruşele lui scurte pe lemn precum un matador și apoi, cu capul mare ridicat, ieși la pas precum un rege pe ușa de la intrare.

Grace șovăi după el, cu ochii lăcrimându-i de la mirosul îngrozitor.

- Tank! Tank, stai!

Tank nu stătu. Simțindu-se aparent cu cinci kilograme mai ușor, alergă prin curtea din față și spre stradă. Ajunse pe plajă, picioarele mișcându-i-se cu viteza unei gazele, zburând practic peste nisip și îndreptându-se direct spre apă.

- Oh, Dumnezeule, țipă ea. Nu, Tank, *nu*!

Dar Tank se aruncă în primul val și dispăru.

Lui Grace îi alunecă geanta de pe umăr, și o lăsă să cadă pe nisip.

- *Tank!*

Se apropie de apă. Un val o lovi la nivelul șoldului, făcând-o să se dea un pas în spate în vreme ce căuta cu disperare un cap care să plutească.

Nimic. Micuțul dispăruse complet, sinucigându-se chiar sub ochii ei.

Următorul val o lovi la nivelul pieptului. Se trase din nou în spate, icnind la contactul cu apa, în vreme ce căuta frenetic micul cap negru.

Valul numărul trei trecu direct peste capul ei. Ieși scuipând, scuturâ din cap, apoi se scufundă sub luciul apei, disperată să găsească puiul de câine.

Nimic.

Într-un final, fu forțată să se târască din apă și să admită înfrângerea. Își scoase telefonul din geantă și înjură când văzu că se închisese. Probabil pentru că tot continua să îl scape.

Sau fiindcă îl tot vânturase pe plaja stâncoasă, unde venise pentru a căuta căței care se înecau.

Deschise telefonul, mușcându-și buza de jos, apoi îl sună pe bărbatul care avusese încredere în ea să fie „punctuală, responsabilă și nu țăcănită". Cu inima bătând puternic și cu un nod în gât, așteptă până când el răspunse.

– Doctor Scott, se auzi vocea joasă, masculină.

Doctor Scott. *Doctor Scott?*

– Alo? zise el. Este cineva acolo?

Oh, Doamne. Asta era rău. Foarte rău. Pentru că îl cunoștea.

Bine, mă rog, nu îl cunoștea realmente. Îl văzuse pentru că era bun prieten cu iubiții lui Mallory și Amy. Doctorul Joshua Scott avea treizeci și patru de ani – lucru pe care-l știa pentru că Mallory îi oferise treizeci și patru de brioșe de ziua lui luna trecută, o glumă, pentru că el era medic nutriționist. Era un tip masiv, făcut mai mult pentru fotbal decât pentru urgențe, dar alesese urgențele. Chiar și în hainele de medic șifonate după o zi lungă de muncă, părul lui negru ciufulit și ochii lui întunecați scoși în evidență de oboseală, era incredibil de sexy. De câteva ori, când privirile li se întâlniseră, aerul pârâise și pocnise de o tensiune pe care ea nu o simțise cu vreun bărbat de mult timp.

Și ea tocmai îi omorâse cățelul.

– Hm, bună, zise ea. Sunt Grace Brooks. Cea care... plimbă câinele. Opri un suspin oripilat și făcu un efort să continue, să-i spună restul. S-ar putea să fi pierdut cățelul. Urmă o clipă de tăcere uimită. Îmi pare rău, șopti ea.

Și mai multă tăcere.

Căzu cu genunchii care-i tremurau în nisip și își îndepărtă părul ud de pe chip cu degete tremurânde.

– Doctor Scott? Mă auzi?

– Da.

Așteptă restul răspunsului din partea lui, strângând disperată telefonul.

– S-ar *putea* să-l fi pierdut pe Tank, repetă el.

– Da, zise ea moale, detestându-se.

– Ești sigură?

Grace se uită în jur pe plajă. Pe plaja goală.

– Da.

– Atunci, îți datorez un mare și frumos sărut.

Grace desprinse telefonul de la ureche și se holbă la el, apoi îl duse la loc.

– Nu, zise ea, clătinând din cap de parcă el o putea vedea. Nu cred că înțelegi. L-am *pierdut* pe Tank. În apă.

El mormăi ceva ce ea ar fi putut să jure că suna așa:

– N-am eu atâta noroc.

– Poftim? întrebă ea.

– Nimic. Sunt la două minute distanță. Am o pauză la camera de urgențe și trăgeam o fugă să mă asigur că ai venit.

– Bine, normal că am venit...

Dar el închisese.

– De ce nu aș fi venit? întrebă ea pe nimeni.

Puse telefonul la loc în geantă și se ridică. Două minute. Avea două minute să îl găsească pe Tank.

capitolul 2

Bine, poate că ciocolata nu face lumea să se învârtă, dar cu siguranță face să merite călătoria.

Ziua lui Josh începuse la cinci dimineața la sală. Matt și Ty, partenerii lui de antrenamente, își petrecuseră ora boxând în ring, bătându-se unul pe celălalt, în vreme ce Josh ridica greutăți. Cei trei munceau din greu, dar

păstrau un pic de aer pentru a-şi arunca insulte şi provocări. Pentru asta erau prietenii.

La şase şi jumate, era la Urgenţe, peticind un tip care participase la o bătaie într-un bar în Seattle, cu câteva ore în urmă, dar fusese prea beat să îşi dea seama că sângera abundent în vreme ce conducea pe autostradă. De la el, Josh trecuse la victima unui infarct şi apoi la un copil de doi ani care înghiţise nişte mărunţiş şi îi era, evident, greu să scoată monedele pe partea cealaltă.

Pe la prânz, Josh nu trecuse nici de jumătatea zilei de lucru, şi era deja suprasolicitat şi supermuncit şi ajunsese la un pas de epuizare. O simţea cum se târăşte prin el în momentele de neatenţie, cum era acum, când îşi parca maşina între casa lui şi plajă pentru a se ocupa de Grace Brooks.

O ştia. O văzuse prin jur. Ochi albaştri, zâmbet iute, păr lung blond şi un corp subţire, dar totuşi cu forme care putea înnebuni un bărbat dacă se gândea prea mult la asta.

În vreme ce traversa nisipul spre apă, făcând tot ce putea pentru a nu se gândi *deloc*, o văzu în apă. Era cu faţa spre valuri, cu mâinile la cap, complet absorbită. Se încruntă, iuţi pasul, exact când văzu cu colţul ochiului ceva ţâşnind.

Ceva mic.

Ceva rău.

Ceva numit Tank. Josh sări câţelul acoperit de nisip şi îl ţinu la distanţă. Mopsul se zbătea agitat, alergând în aer, încercând să se apropie de Josh. Într-un final, renunţând, Tank reveni cu atenţia asupra femeii din apă.

– Oh, o văd, zise Josh. Şi ce naiba ai mai făcut acum?

Grace era panicată. Una era să pierzi un loc de muncă şi cu totul altceva era să pierzi *chiar obiectul* muncii. La dracu'! Părinţii ei îi spuseseră mereu „ţine capul plecat şi munceşte mult", şi ea o făcuse cât putea de bine. Chiar o făcuse.

Dar tot o dăduse în bară. Și nu era ca și cum putea să-i sune să le ceară sfatul pentru asta. Nici unul din nu ar fi putut înțelege cum ajunsese ea să plimbe un câine pentru bani, cu atât mai puțin de ce făcuse din distracție o prioritate.

– Tank! strigă ea spre valuri. *Tank?*

Mergând înapoi până când apa îi ajunse la talie, se roti pentru a cerceta din nou plaja și rămase înmărmurită.

Pe nisip se afla un bărbat. Statura lui trăda putere și control. Purta haine de spital albastre și o pereche de ochelari de soare Ray-Ban.

Și-l ținea în brațe pe inamicul ei.

Tank.

Cățelul gâfâia fericit, și Grace ar fi putut să jure că *zâmbea*. Uitați de teoria cu porcul sau cu extraterestrul – Tank era un șobolan. Ușurarea pe care o simți văzând chestia aia în viață aproape că o aduse în genunchi, dar s-ar fi înecat, așa că rămase cu ochii pe ei – fix când următorul val o lovi din spate.

Era ocupată să se lupte cu apa sărată care-i venea peste față când două mâini mari o prinseră și o așezară pe picioare.

Doctorul Scott, normal.

Tuși și se mai înecă un pic – foarte atractiv, de asta era sigură. Apoi, își dădu seama că era lipită de salvatorul ei, care o ținea ferm în vreme ce apa se agita în jurul gambelor lor.

– Sunt bine, icni ea.

– Ești sigură?

– Da, zise ea, dar el nu-i dădu drumul. Serios, insistă ea. Sunt bine.

El încuviință din cap și continuă să o țină lipită de el.

Doar că... el nu o ținea, de fapt. *Ea* se agățase de *el*, absorbind căldura și puterea lui, care radiau prin hainele acum ude. Mă rog, la naiba. Forțându-se să îi dea drumul, făcu un pas înapoi, încercând să se stabilizeze – și să-și stabilizeze demnitatea care cădea cu repeziciune.

Cu rochia ridicată până la coapse, ieşi din apă mergând cu mâinile la spate cât de repede putu pentru a evita să fie doborâtă de următorul val. Până când ajunse pe nisipul uscat, se simţea cam ca o pisicuţă înecată. O privire în jos o asigură că nu arăta ca o pisicuţă înecată. Arăta de parcă era la un concurs de tricouri ude.

Oh.

Hotărî să nu se mai uite la ea însăşi şi făcu greşeala de a se uita, în schimb, la salvatorul ei. Era aproape, suficient de aproape cât să o facă să-şi încline capul în sus pentru a-i vedea chipul, suficient de aproape să îşi dea seama că el nu se bărbierise în acea dimineaţă.

Barba lui era incredibil de tulburătoare. Şi sexy.

– *Ham!* se auzi Tank de pe locul lui, adică de pe geanta ei, care era încă pe nisip. Al naibii câine ud şi cu labele pline de nisip stătea pe geantă de parcă era a lui. *Ham, ham!*

Drăguţ. Grace se felicită în minte pentru cât de „amuzantă" fusese treaba asta până acum.

Josh îl înghionti pe Tank de pe geanta lui Grace, apoi încercă să înlăture nisipul ud de pe ea. Câinele se prefăcu a mârâi fioros şi începu a se război cu cureluşa.

Bădăranul.

Josh îl mai înghionti o dată şi salvă geanta. Făcea tot ce putea pentru a se concentra pe situaţia prezentă, dar lucrul ăsta se dovedea a fi dificil ţinând cont de cum arăta Grace, cu hainele lipite de ea ca o a doua piele. Jumătate din părul ei era strâns într-un nod turbat în vârful capului, iar restul, lipit de faţă. Vârful nasului îi era ars de soare şi rimelul era întins în jurul ochilor ei, ochi în care parcă scria „Îneacă-te în mine".

Şi apoi, mai era gura ei.

Buza de jos era plină şi-l încălzea destul de mult şi îl făcea să se gândească la sex. De fapt, totul la ea – expresia de „Oh, la dracu'" de pe chipul ei, felul cum îşi flutura mâinile ca şi cum încerca să se explice fără cuvinte, clinchetul delicat al nenumăratelor brăţări subţiri

din argint pe care le purta la încheietură – îl făcea să se gândească la sex.

Sex și haos.

Haos pur, veritabil și plin de necazuri. Ideea era că el mai fusese în situația asta, într-un alt loc și într-un alt moment, și acum nu era interesat de astfel de lucruri. Indiferent de cât de aţâţător era ambalajul.

Și ambalajul era *foarte* aţâţător. Grace purta una dintre rochiile alea de vară subțiri și scurte care reușeau să facă vraiște creierul unui bărbat. Micile bretele fuseseră proiectate cu singurul scop de a-l face să vrea să le îndepărteze – cu dinții.

Sau poate asta i se întâmpla doar lui, din cauza faptului că nu mai făcuse sex de așa mult timp, că aproape uitase ce presupunea.

Aproape.

Pulsul de la gâtul subțire al lui Grace se vedea bătând un pic mai accelerat decât era normal. Știa lucrurile astea pentru că era doctor. Și, în plus, și al lui era la fel. În mare parte, pentru că rochia aia de vară scurtă era subțire ca un șervețel de hârtie când era udă, și ea clar era udă.

Și îi era frig.

Lenjeria ei intimă era din dantelă albă. Binecuvântată să fie dantela albă. Și, Doamne! Chiar avea nevoie să închidă ochii cinci minute. Și posibil de o lobotomie. Sau poate doar avea nevoie să facă sex.

De parcă *asta* avea cum să se întâmple la cât de prins era cu munca.

Expirând, Josh sălță cățelul pe care sora lui îl adoptase cu singurul scop de a-l elimina pe Josh – lucru care funcționa – și apucă mâna care tremura a plimbătoarei de câini. O conduse la mașina lui, îi indică să se așeze pe locul pasagerului și îl puse pe Tank în spate.

– U-unde m-mergem?

– Nicăieri.

Josh porni motorul și căldura, apoi se întoarse pentru a-și lua hanoracul de pe bancheta din spate.

– N-nu, sunt bine, zise ea clătinând din cap. O să-l u-ud şi o să-l u-umplu de nisip.

– Pune-l pe tine înainte să-ţi sară dinţii din gură.

Grace se supuse, apoi îşi înfăşură braţele în jurul ei şi se înghesui spre orificiile pe unde intra căldură.

– Îmi pare rău că l-am pierdut pe Tank.

Căţelul îşi reveni la auzul numelui său şi sări pe scaunul din faţă, aterizând în poala lui Josh. Patru lăbuţe loviră cu precizie bijuteriile familiei. Trăgând aer în piept, Josh îl ridică pe Tank şi fu imediat lins pentru eforturile sale.

– Ce bine că l-ai găsit, zise Grace.

– Da, oftă resemnat Josh, ştergând saliva câinelui de pe bărbie. *Tare* bine.

Grace îl privi pe Josh cum îl aşază pe Tank pe bancheta din spate. Din nou. Tank schelălăi şi sări în faţă. Josh îl prinse în aer şi-l legănă în faţa sa, astfel încât omul şi căţelul erau ochi în ochi. Tank pufni fericit, părând încântat.

Bunul doctor nu părea la fel de încântat, deşi era greu să îţi dai seama la ce se gândea, căci era ascuns de ochelarii de soare.

– Te-ai încălzit acum? întrebă el.

– *Ham.*

Grace zâmbi uşurată. Căţelul era bine.

– Bănuiesc că asta înseamnă că da.

– Mă refeream la tine, zise Josh.

– Oh! Râse. Da, mulţumesc.

Josh doar o privi, şi Grace îşi dădu seama că el aştepta ca ea să iasă. Trebuia să se întoarcă la muncă. Deschise portiera, şi el făcu la fel, coborând cu Tank sub braţ precum o minge de fotbal.

– Vrei să-l iau eu? întrebă ea, gândindu-se că măcar atâta putea să facă.

– Îl ţin eu.

Grace îl privi cum se îndreaptă spre casa lui. Era un tip mare. Genul taurului într-un magazin de porţelan.

Dar se mișca totuși cu o grație surprinzătoare. Era foarte în formă și *foarte* plăcut ochiului. Nu o apucau des accesele de poftă carnală, dar acum simți o agitație în ea. Cu siguranță ar fi fost ceva interesant de adăugat la lista ei de lucruri amuzante de făcut, dar el era un doctor. Majoritatea femeilor ar fi fost atrase de asta, dar Grace nu era. Îi cunoștea lumea, știa orele nebunești, viața care nu era realmente a lui, știa cum era să te lupți chiar și pentru un strop de atenție. Corect sau nu, meseria lui avea să-l țină departe de lista ei.

– Ai spus că m-ai fi sărutat dacă l-aș fi pierdut cu adevărat pe Tank.

Cuvintele ieșiră spontan, și ea își acoperi gura. Prea târziu. Întorcându-se, Josh își ridică ochelarii de soare în vârful capului și o măsură cu o privire lungă cu ochii lui căprui.

Părea epuizat. De parcă muncea fără să doarmă.

– Nu lua asta în seamă, zise ea. Uneori, sufăr de sindromul Tourette.

O parte din tensiune se eliberă din umerii lui, și, pentru o secundă, trăsăturile lui se înmuiară în ceea ce ar fi putut să fie amuzament.

– Vrei să te sărut?

Oh, Doamne.

– Erai fericit că ți-am pierdut cățelul?

Arăta de parcă încă se gândea să zâmbească în vreme ce se uita în jos la Tank, aflat sub brațul lui.

– Nu. Asta ar însemna că sunt un nemernic.

Corect...

– Și nu este cățelul *meu*, zise el. Este al băiatului meu; i l-a dat sora mea cea rea, care sunt destul de sigur că l-a cumpărat de la Satana.

Amândoi se uitară la Tank, care se bucură de atenție de parcă era ceva cuvenit. Reuși să se învârtă în brațele lui Josh și ajunse pe spate, arătându-și bijuteriile cu mândrie.

Ce băiat!

– Dacă nu-l vrei, n-ai putea să-l dai înapoi?

Josh râse blând.

- Înţeleg că nu ai copii.

Sau câini.

- Nu.

- Crede-mă, zise Josh. Rămâne pe capul meu.

- *Ham*, lătră Tank.

Josh clătină din cap, apoi porni din nou spre casă. Hainele ude i se lipeau de umerii largi şi de fundul foarte drăguţ, în vreme ce picioarele lui lungi parcurgeau distanţa cu uşurinţă.

Se părea că terminaseră aici.

- Oh, doctore Scott?

- Josh, o corectă el.

- Josh, atunci. Din moment ce el nu încetini şi nici nu se uită înapoi, ea făcu mâinile pâlnie la gură. Să trec pe la tine pe acasă mâine la aceeaşi oră, atunci?

Râsul lui era fie amuzat, fie oripilat. Greu de zis.

- Nu, zise el.

Grace făcu o pauză, dar, serios, nu aveai cum să înţelegi greşit cuvântul dintr-o singură silabă. Nu era... ei bine, *nu*.

Ceea ce însemna că era concediată. Din nou. Ai fi zis că se pricepea deja la asta, dar nu, nu era bună la aşa ceva.

Se simţea ca dracu'.

capitolul 3

Fericirea înseamnă să împarţi o acadea. Şi mai bine este să nu trebuiască să o împarţi.

- Asta-i numai vina ta, îi spuse Josh căţelului care se zbătea în vreme ce el se îndrepta spre casă.

Lui Tank nu-i păsa. Văzuse un fluture şi mârâia feroce, agitându-se ca un maniac pentru a se elibera ca să poată ataca.

Tank era Antihristul.

– Uite, toți știm că ești un dur, dar fluturele ăla te bate măr cu o aripă legată la spate, îi zise Josh, strângându-l mai bine în vreme ce folosea cealaltă mână pentru a căuta în buzunar telefonul.

Telefonul lui *ud*, care – perfect – era mort. Ceea ce i se părea normal, ținând cont de cum decursese ziua asta.

– Ai fi putut să continui să alergi spre dealuri, zise el. Sau măcar să rămâi pierdut suficient de mult cât să obțin sărutul ăla.

Tank își întinse inexistentul gât și capul turtit prea mare pentru a-l putea linge pe Josh pe bărbie din nou.

– Da, da.

Nu conta. Grace Brooks era o femeie frumoasă, dar lui timpul nu-i ajungea nici pentru somn, cu atât mai puțin nu avea timp de oferit unei femei.

Deși felul cum i se urcase rochia pe picioarele lungi și goale meritase clar prețul... Intră în casă, lăsând în urmă o dâră de apă și nisip. Cu siguranță avea să primească un mesaj groaznic de la Nina, menajera lui, dar telefonul lui era mort.

Căptușeală argintie.

Toby începuse grădinița săptămâna asta, așa că în casă nu domnea nebunia hamsterilor din pluș de la Zhu Zhu și zgomotele făcute de sabia Jedi pe care Toby nu o lăsa din mână. Anna ar fi trebuit să fie la cursuri – *ar fi trebuit* fiind elementul-cheie aici. Sora lui încă nu lua mai în serios liceul decât lua o sticluță de ojă.

Îndreptându-se spre bucătărie ca să-l lase pe Tank, Josh se opri surprins.

Rahat.

La propriu.

Scrâșnind din dinți, Josh ridică pantoful, îi studie talpa, apoi îl ridică pe Tank la nivelul ochilor.

– Ai auzit vreodată de carne tocată?

Tank încercă să îl lingă pe nas.

– Nu e amuzant, câine.

Josh se ocupă de mizerie. Dacă lăsa asta în seama Ninei, cu siguranţă ea şi-ar fi dat demisia, pentru că spusese clar că nu se ocupa de nimic legat de câine. Şi asta era *tot* ce mai avea Josh nevoie: ca încă o persoană să îşi dea demisia. Era nevoie de un sat ca viaţa lui să se poată desfăşura normal, iar satul său se răzvrătea.

Văzu cei patruzeci de dolari încă pe masa din bucătărie. La dracu'. Grace nu luase banii. Şi avea nevoie de ei, lucru pe care el îl ştia pentru că trăiau în Lucky Harbor. Puteai să laşi o oală cu aur în port şi un străin ţi-ar fi dat-o înapoi, dar nu puteai ţine ceva secret.

Josh se dezbrăcă de hainele ude în uscătorie şi îi aruncă lui Tank o privirea lungă. Fără vreo grijă, Tank îşi adulmeca patul, făcând trei cercuri cu corpul lui mic şi gras de căţel înainte de a cădea pufnind şi închizând ochii. Se părea că era satisfăcut de distrugerile lăsate în urma lui.

Clar era Antihristul.

Telefonul fix sună, probabil pentru că mobilul lui nu mai funcţiona. Josh apucă un set nou de haine din teancul proaspăt pe care-l ţinea în coşul de lângă uscător şi se îndreptă spre uşă. Mai târziu. Avea să se ocupă de tot mai târziu.

Aşa supravieţuia nebuniei zilnice din viaţa lui, folosindu-se de capacitatea sa unică de a prioritiza şi de a organiza în funcţie de importanţă. Să aibă grijă de familia lui - important. Un telefon care-l anunţa că întârzia - redundant, deci nu era ceva critic.

Josh făcea două ture pe săptămână la camera de urgenţe şi patru ture la cabinetul tatălui său. Tatăl lui murise de cinci ani, şi Josh încă nu percepea cabinetul ca fiind al lui, dar era, cu toate responsabilităţile de a-l conduce. Când putea, Josh mai lucra câte o tură şi la Centrul de Servicii de Sănătate. Toată munca era minunată pentru portofoliul lui profesional, dar viaţa lui personală era un dezastru.

Un dezastru pentru Toby.

Ceva trebuia să se schimbe, și repede. Probabil chiar sănătatea lui Josh, dar, momentan, revenea la spital doar ca să fie chemat într-o ședință a consiliului de conducere.

Nu fu surprins de subiect. Consiliul de conducere voia ca el să vândă cabinetul, să-l încorporeze în spital, la fel cum făcuseră mulți dintre ceilalți doctori. Afacerea era că îl cumpărau pe Josh, îl plăteau să rămână în consiliu și mai angajau un doctor să-l ajute cu munca. În plus, garantau pentru cabinet trimiterile făcute din spital.

Era ca un morcov în fața măgarului.

Doar că Josh detesta morcovii.

Nu era prima dată când cei din consiliu îi făceau o ofertă. Tot anul îl ofertaseră ca să vândă, fiecare ofertă devenind din ce în ce mai agresivă. Dar lui Josh nu îi plăcea să i se forțeze mâna și nu-i plăcea să își imagineze cum s-ar fi simțit tatăl lui dacă Josh ar fi lăsat ca acel cabinet construit în ani de muncă grea să îi scape din mână.

Era opt jumătate când ajunsese înapoi acasă în acea seară – cu jumătate de oră peste ora de culcare a lui Toby. În noaptea trecută, copilul de cinci ani era în pat la ora asta, dormind pe burtă, cu picioarele strânse sub el, fundul în aer și chipul dolofan de copil strivit de pernă. Era clar că se dusese la somn direct de la baie, pentru că părul lui negru era plin de smocuri ridicate, la fel cum era al lui Josh când nu-l pieptăna.

Pijamalele lui Toby erau cu – mare surpriză – Star Wars, și Josh îngenunchease lângă patul băiatului pentru a-i mângâia părul etern nesupus. Toby se agitase și apoi...

Lătrase.

Începuse să latre de când Anna îl adusese pe Tank acasă. Era o fază trecătoare. Sau, cel puțin, așa spera Josh, disperat.

Toby era copia fidelă a lui Josh, dar avea imaginația mamei lui și temperamentul ei. Josh putea să vadă acel temperament în fiecare linie din corpul fără griji

al copilului lui, care dormea într-un abandon sălbatic. Se întrebă dacă Ally ar vedea asta. Dar normal că nu putea, căci, pentru a vedea asta, ar trebui să îl vadă realmente pe Toby, lucru pe care ea nu-l mai încercase de ani de zile.

Sperând că Boaba de Fasole era încă treaz şi că folosea cuvinte reale în seara asta, Josh merse la uşa de la intrare şi se opri din mers.

Devon Weller, ultimul şi spera el viitorul fost iubit al Annei, stătea pe zidul pe jumătate înalt dintre sufragerie şi camera de zi, cu ochii în telefonul mobil.

Anna apăru şi ea, mişcându-şi braţele pentru a-şi controla scaunul cu rotile şi a lua colţul pe două roţi. Greu de crezut că cineva aşa mic se putea mişca aşa repede, dar Josh ştia mai bine decât să îşi subestimeze sora de douăzeci şi unu de ani.

Crease un opt ca în curse între cele două canapele şi masa din sufragerie şi acum avea ceva viteză. În poala ei, ţipând de bucurie şi probabil de frică, era un Josh în miniatură - neadormit, nici măcar pe aproape. Cu ochii aprinşi de entuziasm şi obrajii roşii de la efort, Toby zâmbea cu gura până la urechi.

Tank era chiar pe urmele lor - sau pe urmele roţilor, în cazul ăsta - lătrând cu o plăcere plină de un sălbatic abandon, urmându-i cât de repede îl puteau duce picioarele lui scurte.

Pentru o clipă, Josh rămase pe loc cu o durere nedefinită şi adâncă în piept, care dispăru într-o secundă când Anna luă un colţ prea strâns, se clătină şi căzu, zburând împreună cu Toby.

- La naiba, zise Devon şi apăsă cu degetul mare pe ceva din telefon.

Idiotul cronometra evenimentul.

Josh trecu în grabă pe lângă el, spre grămada de membre prăbuşite.

- Nu te mişca, îi ordonă el Annei, luându-l pe Toby de pe ea.

Îl învârti pe Toby în brațele lui și observă fața care era așa asemănătoare cu a lui, doar că nu avea semnele de epuizare și cinism care apăreau cu încăpățânare la fiecare respirație a lui Josh.

Toby rânji și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Josh. Stările copilului erau pure și schimbătoare, dar iubea cu o ferocitate care îl făcea pe Josh să simtă un nod în gât. Îl îmbrățișă strâns pe Toby, și micuțul lătră.

Expirând, Josh îl puse jos și se aplecă spre Anna, care nu se mișcase. Nu se păcălea singur; nu avea iluzii că și-ar putea controla sora. Nu rămăsese ea nemișcată doar fiindcă îi ordonase el așa.

– Anna. Îndepărtă cu blândețe părul umed de pe fruntea ei transpirată. Vorbește cu mine.

Ea deschise ochii și râse direct.

– Asta a fost *drăguț*, zise ea.

Toby își dădu capul pe spate și lătră către tavan, cu o voce plină de bucurie.

Josh se lăsă pe călcâie și își trecu cu o mână peste chip.

– Toby ar trebui să fie în pat, Anna. Iar tu te-ai fi putut răni.

Ea începu să se târască spre scaunul cu rotile.

– Da, da, știu.

Josh o ridică în vreme ce Devon venea alene spre ei. Deși era un mister cum de reușea să meargă cu blugii până la jumătatea fundului. Devon îndreptă scaunul cu rotile și Josh o așeză pe Anna în el.

– Oh, relaxează-te, bolborosi ea după ce Josh se așeză în fața ei, cu mâinile în șolduri. Îl prinse pe Toby ușor de o ureche. Hei, frumosule. Pregătește-te de culcare, bine?

– Ham-ham, zise Toby și se întoarse spre hol.

Josh îl prinse de spatele hanoracului cu Star Wars.

– Ai folosit săpun și apă azi?

Toby strâmbă din nas și se scărpină în cap.

Josh luă asta ca pe un nu.

– Folosește-le pe amândouă acum. Și pasta de dinți.

– Ham, zise Toby încet, cu o față de cățel.

Dar Josh învăţase deja - nu cedezi niciodată.

- Du-te. Vin şi eu imediat.

Toby trecu de la tristeţe la entuziasm într-o clipă, pentru că faptul că venea şi Josh însemna o poveste. Şi, pentru o clipă, Toby păru mic, atât de dureros de mic, că pe Josh îl duru iar în piept.

Să ajungă acasă la timp ca să cadă epuizat în pat era una. Să ajungă în pat ca să se târască în pat cu băiatul lui şi să petreacă împreună câteva minute înainte ca amândoi să se prăbuşească era şi mai bine.

- Alege o carte, zise el.

- *Ham!*

Josh se uită la Devon, şi tipul se făcu nevăzut. Tipul era un ratat complet, dar era un ratat inteligent.

Anna nu-l băgă în seamă pe Josh şi îşi dădu la o parte părul negru. Era mică, mereu fusese, dar nu fragilă. Niciodată fragilă. Avea frumuseţea răpitoare a Albei-ca-Zăpada.

Şi temperamentul Cruellei de Vil.

În urmă cu cinci ani, un accident de maşină o lăsase paraplegică, dar cu ceva libertate de mişcare. Era al naibii de norocoasă că rămăsese în viaţă, deşi pentru el fusese greu să-şi convingă sora de şaisprezece ani să vadă lucrurile aşa.

- Dacă nu-l poţi băga în pat la timp, spune-mi, începu Josh. Vin acasă şi o fac eu.

- Oh, bine, zise Anna dându-şi ochii peste cap. Încă ai bâtul înfipt în cur.

Se îndreptă spre foaier, luându-şi geanta de pe bancă.

- Încă eşti supărată că ţi-am anulat excursia în Europa, ghici el.

- Daţi omului nota zece cu felicitări. Îşi smulse haina din cuierul agăţat mai jos pe peretele foaierului. Mereu am ştiut că eşti inteligent. Toată lumea zice asta. Toţi spun „Oh, doctorul ăla Scott este sclipitor, aşa inteligent". Se întoarse. Păcat că nu e toată familia aşa.

- Nu zice nimeni *asta*, spuse el.

- O gândesc toţi.

Degetele lui Josh se strânseră neajutorate în vreme ce ea se chinuia să îşi pună haina, dar, dacă s-ar oferi să o ajute, ea l-ar muşca de cap. Nu era singurul membru al familiei Scott care detesta să aibă nevoie de ajutor.

– Atunci, arată-le că greşesc, zise el.

Ea ridică din umeri.

– Prea multă muncă.

– Anna, nu poţi să hoinăreşti prin Europa pentru restul anului, cu Devon.

– De ce? Pentru că am o viaţă aşa ocupată? Pentru că am *o viaţă*?

– Ai o viaţă, zise el frustrat. Faci cursuri la postliceală...

– Da, „Regulile de bază ale gătitului" şi „Scriere creativă". Oh, profesorul de scriere creativă mi-a zis că sub nici o formă *nu* ar trebui să renunţ la jobul meu.

El oftă.

– Poţi face orice vrei să faci. Alege o specializare. *Eşti* inteligentă. Eşti...

– *Paralizată*, zise ea sec. Şi plictisită. Vreau să merg în Europa cu Devon.

Dumnezeu ştia ce vedea Anna la tipul care pretindea că mergea în Seattle la o şcoală tehnică la seral, în timp ce ziua muncea cu o echipă pe acoperişuri. Josh nu-l văzuse pe Devon deschizând nici măcar o carte, şi cu siguranţă avea o grămadă de zile libere.

– De unde are Devon bani pentru Europa?

– Nu are. Banii din înţelegerea de la accident vin în două săptămâni.

Oh, nu, la dracu'.

– *Nu*.

– Ies, zise ea, ignorând ce spusese el şi schimbând subiectul din moment ce nu îi convenea.

– Unde? întrebă el.

– *Afară*.

Doamne! Era ca scosul dinţilor.

– Bine. Să fii înapoi până la miezul nopţii.

– Nu eşti mama şi tata, Josh. Şi eu nu mai am şaisprezece ani. Nu mă aştepta.

– Devon are benzină de data asta?

Săptămâna trecută rămăsese fără benzină la două dimineaţa, cu Anna alături de el în camionetă, pe Summit Creek.

Ca răspuns la întrebarea lui, Anna ridică din umeri. Nu ştia şi nu-i păsa.

Minunat.

– *Miezul nopţii*, Anna.

– Da, da.

– Trezeşte-mă când ajungi acasă.

Ea îşi dădu din nou ochii peste cap şi strigă la Devon, care apăru din bucătărie mâncând un sendviş. Îi aruncă un zâmbet leneş de drogat, apoi împinse scaunul Annei afară în noapte.

Drăguţ. Josh trânti uşa şi scrâşni din dinţi. Era conştient că *nu era* mama şi tata. Erau morţi de cinci ani, ucişi în acelaşi accident care aproape i-o răpise şi pe Anna. Când se întâmplase, Josh avea douăzeci şi opt de ani, abia devenise tătic după prima şi singura lui aventură de o noapte şi abia terminase primul an de rezidenţiat. Peste noapte, îşi pierduse părinţii şi devenise dintr-odată responsabil de o adolescentă rănită grav, încăpăţânată şi furioasă, şi de un fiu bebeluş. Abia rezistase, dar fusese un aranjament al naibii de greu, şi, în mai mult de câteva dăţi, Josh nu fusese sigur că avea să o scoată la capăt.

Uneori, încă avea îndoieli.

Încuie, stinse luminile din bucătărie şi din camera de zi şi îl găsi pe Toby sărind în pat cu sabia lui de Jedi, tăind aerul cu lumina verde irizată.

Hârş, vrrmm-hârş.

Josh îl prinse la jumătatea săriturii şi îl întoarse cu capul în jos, spre încântarea lui Toby, care ţipa. Apoi, Josh îl aruncă pe pat şi se târî în pat şi el.

Toby avea câteva cărţi pe perna sa. Îi plăceau supereroii, maşinile, trenurile... orice făcea zgomot, de fapt. Când i se citea, se liniştea. Se cuibări şi îşi puse capul pe umărul lui Josh, arătând spre cartea de deasupra.

Urșii Berenstain. Coperta arăta întreaga familie, dar Toby mângâie cu degetul mama ursoaică.

O voia pe mama *lui* ursoaică.

Un cuțit în inimă.

– Toby.

Toby își ascunse fața la subsuoara lui Josh, dar Josh apucă blând cu palma capul copilului și îl trase suficient cât să îi vadă chipul.

– Îți amintești ce ți-am spus, da? Despre mama ta? Că a avut ceva foarte important de făcut, dar că ar fi cu tine aici dacă ar putea?

Toby se uită la el cu ochii aceia mari, de un maro precum ciocolata topită, și încuviință din cap.

Și, nu pentru prima dată în ultimii cinci ani, Josh vru să o strângă de gât pe Ally fiindcă îi abandonase. Pentru că îi părăsise și nici măcar nu se uitase o clipă înapoi. Se aplecă, îl sărută pe Toby pe frunte și apoi oftă.

– Ai uitat de săpun.

– Ham.

Josh se trezi cu puțin înainte de răsărit, visând că era sufocat. Când deschise ochii, își dădu seama că adormise în patul lui Toby. Boaba de Fasole ocupa o jumătate, Tank – cealaltă jumătate; amândoi dormeau fericiți, cu picioarele și labele îmbârligate.

Josh, care era de patru ori mai mare decât amândoi la un loc, avea un mic colț din pat. Și chiar era micuț. Picioarele îi erau amorțite de la cât atârnaseră, și cartea cu Urșii Berenstain era lipită de fața lui. Tresărind din cauza durerii de oase, se mișcă, și, la acea mișcare, Tank sforăi și se întinse.

Și trase o bășină.

Dormitorul se umplu imediat de duhoare.

– Dumnezeule! Câine, miroși ca un grajd.

Tank îi oferi un zâmbet de mops.

Josh clătină din cap și coborî ușor din pat, trăgând cuvertura peste Toby, care dormea exact cum făcea totul în viața sa – cu abandon deplin.

Invidiindu-l pentru asta, Josh făcu un duş şi coborî.

Nina făcea curat în bucătărie şi pregătea mâncarea pentru Toby.

– Am nevoie să îl plimbi pe Tank astăzi, zise el. De două ori. O dată pe la jumătatea dimineţii şi o dată după-amiază. Ar trebui să înveţe să se ţină măcar atât dacă vrea să trăiască.

Nina închise cu grijă cutia de mâncare cu Star Wars a lui Toby.

– Nu, zise ea.

– Bine, doar glumeam. Nu am de gând să îl omor.

„Probabil."

– Nu, nu voi plimba câinele ăla.

Nina avea un metru jumate înălţime, era italiancă şi avea accentul şi ochii negri vii cu care putea să taie pe cineva. Menajera avea şi abilitatea uimitoare de a organiza casa lui Josh astfel încât să arate ca şi cum aici trăiau oameni, nu o haită de animale sălbatice. Dar nu gătea. Şi nu făcea pe mama. Singurul motiv pentru care se ocupa de pachetelul pentru şcoală al lui Toby era faptul că el era singurul din întreaga casă pe care-l plăcea.

– Nu îmi pasă de câinele *ăla*, zise ea. Mă linge.

– E un căţel, spuse Josh. Asta fac căţeii.

– Este un coşmar.

Aici avea dreptate.

capitolul 4

Cei doisprezece paşi ai programului pentru dependenţi de ciocolată: să nu fii niciodată mai departe de doisprezece paşi de ciocolată!

Jumătate de oră mai târziu, Josh îl urcase pe Toby în autobuzul şcolii, apoi plecase la birou, încă neavând nici o idee ce urma să facă cu nenorocitul de câine.

Ar fi luat la puricat lista de contacte, doar că încă nu înlocuise telefonul.

Ar putea să o reangajeze pe Grace. Ea avea nevoie de bani, dar să o angajeze însemna să fie iarăși atras în vârtejul ei sexy. La dracu'. Ieși din mașină și, în loc să se îndrepte spre clădire, traversă strada mică spre spital, apoi ocoli aripa veche de vest, care acum era Centrul de Servicii de Sănătate, condus de Mallory Quinn.

Ea îi zâmbi când intră.

– Bună, doctore. Spune-mi că ești aici ca să asiguri o tură.

– Nu. Nu-l ai pe doctorul Wells astăzi?

– E plecat în Seattle cu o urgență și nu poate ajunge.

La dracu'. Josh aruncă o privire spre camera de așteptare plină.

– Martin nu a adus un înlocuitor?

Mallory clătină din cap. Amândoi știau că Martin Wells se considera prea bun să-și ofere timpul Centrului de Servicii de Sănătate și că simțea că Urgențele erau norocoase că-l aveau o dată pe săptămână.

– Nu știu ce mă așteaptă la cabinet, zise Josh. Dar încerc să revin aici.

– Mersi, spuse ea recunoscătoare. Dar, dacă nu ești aici să muncești, cu ce te pot ajuta?

– Am nevoie să dau de Grace.

Mallory ridică dintr-o sprânceană?

– Grace?

– Am nevoie să-mi plimbe câinele din nou.

– Dar ai dat-o afară ieri.

El făcu o grimasă. Sperase ca ea să nu știe asta. Mallory era o asistentă incredibilă, logodnica unuia dintre cei mai apropiați prieteni ai lui, și era feroce ca o mamă când venea vorba despre oamenii la care ținea – Grace fiind unul dintre acei oameni.

– Da, m-am cam grăbit cu asta, zise el.

Mallory îl studie.

– Este o bucată, nu-i așa?

Da. Da, Grace era o bucată bună.

– Deci, ai numărul ei de telefon? Telefonul meu a murit în ocean.

– Da, am numărul ei.

El aşteptă, dar ea nu i-l dădu. El privi spre ceas.

– Mallory.

– Trebuie să-mi promiţi că îţi vei cere scuze că i-ai rănit ieri sentimentele.

– Nu i-am rănit sentimentele.

Mallory se uită lung la el. Doamne! Nu avea timp pentru asta. Nici unul din ei nu avea.

– Bine, zise el. Îmi voi cere scuze că i-am rănit sentimentele. Doar spune-mi unde o pot găsi.

– Îmi pare rău, nu pot. Este împotriva codului.

– Codului?

– Da, a codului. Ascultă, dacă vreunul dintre prietenii tăi ar fi rănit de o fată şi fata aceea ţi-ar cere numărul lui de telefon, i l-ai da?

– Mal, dormi cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în fiecare noapte. De ce aş da numărul lui Ty unei fete?

Ea oftă.

– Nimic din asta nu contează acum. Grace nu va răspunde la telefonul ei. Munceşte.

– Mai plimbă nişte câini în ocean?

– Bine, asta a fost din cauza căţelului tău nebun, şi, nu, este miercuri dimineaţa, deci este la ora de artă a lui Lucille, la galerie.

– Mersi. Josh se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Poţi să suni la mine la cabinet, să anunţi că întârzii o jumătate de oră şi să vezi dacă cineva mi-a luat deja un telefon?

– Te va costa.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise Josh. Tort de ciocolată?

Ea zâmbi dulce.

– De la B&B, te rog.

Tara, specialistul cofetar de la B&B, făcea cel mai bun tort de ciocolată de pe planetă.

– Bine.

Josh plecă de la Centrul de Sănătate și conduse prin Lucky Harbor, trecu de port, îndreptându-se spre galeria de artă a lui Lucille. Aceasta era într-o clădire în stil victorian, veche de o sută cincizeci de ani, cu șarm și caracter, și stătea confortabil pe fundația la fel de veche. Când păși înăuntru, un clopoțel de deasupra capului lui răsună, și Lucille scoase capul dintr-o încăpere.

Avea în jur de optzeci de ani. Îi plăceau treningurile roz din poliester și rujul asortat și era sufletul orașului Lucky Harbor – ca să nu mai menționăm că era stația centrală pentru toate bârfele.

– Doctore Scott! zise ea, strălucind de încântare când îl văzu, atingându-și cocul de parcă voia să se asigure că era la locului lui, în vârful capului ei. Ești aici să te alături clasei de desen?

– Nu, am nevoie să vorbesc cu unul dintre studenții tăi.

– Oh! Crezi că doamna Tyler are iar infarct?

Doamne, spera ca nu.

– Nu are legătură cu doamna Tyler.

– Pfiu. Să nu-mi spui că doamna B. are din nou hemoroizi. Îi tot sugerez să mănânce mai multe prune, dar nu ascultă. Trebuie să-i zici.

Doamna Burland era una dintre pacientele lui Josh. De fapt, refuza să vadă un alt doctor în afară de Josh – dar nu-l asculta mai mult decât o asculta pe Lucille.

– Nu am treabă cu doamna B., zise el. O caut pe Grace Brooks.

Lucille clipi surprinsă.

– Dar, bine, dragule, de ce nu ai zis așa? Normal că poți vorbi cu ea, dar nu este unul dintre elevii mei. Ea este modelul nostru.

– Modelul?

– Da, astăzi desenăm nudul.

Josh nu era ușor de surprins. De fapt, nimic nu-l surprindea pe Josh. Dar asta, da.

– Grace este modelul nud?

– Să înveţi să desenezi forma umană nudă este ceva obişnuit la clasele de desen, zise ea. Mereu angajăm un model pentru asta. În sezonul trecut, am făcut-o chiar eu. În vreme ce el se obişnuia cu acel gând înfricoşător, Lucille continuă: Forma feminină este cea mai frumoasă formă de pe pământ. Foarte naturală.

Deschise uşa studioului, dezvăluind-o pe Grace pe un piedestal, cu un halat adunat la picioarele ei, corpul răsucit într-o poză de balerină. Părul ei blond se revărsa în valuri pe umeri, strălucind ca mătasea; membrele îi erau goale şi tonifiate.

Nu era goală. Cel puţin, nu complet. Purta unul dintre acele drăcii de tricouri lungi, des întâlnite la tarabele de pe plajă, cu forma unei femei cu forme şi într-un costum de baie minuscul.

Lucille rânji la el.

– S-a simţit un pic timidă.

Menţinând poza, Grace miji ochii spre Josh.

– Ce cauţi aici?

– A venit să te vadă, zise Lucille.

Grace miji şi mai mult ochii.

– Desenezi?

– Nici măcar un pic, spuse Josh.

Probabil arăta ridicol. Avea un corp superb, dar era complet acoperit, de la bărbie la picioare, de acel tricou prea mare. Picioarele îi erau goale, unghiile de la picioare erau date cu o ojă de un roz strident.

Nu arăta deloc ridicol. Arăta opusul la ridicol. De fapt, arăta suficient de bine cât să fie savurată lingură după lingură. Fără lingură. Se gândea că limba lui ar fi bună...

– De ce eşti aici? întrebă ea.

– Câinele meu are nevoie de cineva care să-l plimbe astăzi.

Fără să spună un cuvânt sau să mişte un singur muşchi, reuşi să îl refuze. Totul era în ochii ei. Avea ochi incredibili.

– Plimbi câini? o întrebă Lucille surprinsă.

– Nu, zise ea.

Asta era ceva nou pentru Josh.

– Anunțul tău zicea că ai experiență în plimbatul câinilor.

Grace tresări la asta, apoi își mușcă buza de jos și își întoarse privirea.

– Stai nemișcată, dragă, zise unul dintre artiștii începători.

– Scuze. Grace își refăcu expresia și reveni la poza ei. Anunțul nu era al meu, recunoscu ea către Josh. Ai sunat la numărul greșit.

– Am sunat la numărul greșit. Absorbi informația preț de un minut. Și, cu toate astea, erai dispusă să muncești pentru un străin care avea nevoie să-i fie plimbat câinele?

– Hei, nu da vina pe mine. Tu ai fost dispus să angajezi un străin.

De necrezut.

– Aveai referințe în anunț!

– Ai sunat la vreuna dintre ele pentru confirmare? întrebă ea.

Dintr-odată avea nevoie de o pastilă pentru durere de cap.

– Deci te-ai fi dus să muncești la oricine te-ar fi sunat? Detesta faptul că ea avea așa mare nevoie de bani. Doamne, Grace, aș fi putut să fiu un psihopat.

– Sau *rău*, sublinie ea.

– Nu am fost rău.

Expresia ei spunea altceva. Și apoi, mai era un lucru. Tricoul. Era greu să treacă peste uriașii sâni desenați, îndesați în costumul minuscul tot desenat. Și nu se putea abține să nu se întrebe.

Ce purta sub tricou?

– Draga mea, pari un pic tensionată, zise Lucille către Grace. Nu am studiat încă încordarea. Poți reveni la seninătate?

Grace făcu întocmai, şi Josh lăsă capul în jos şi-şi studie pantofii o clipă îndelungată, până când dorinţa de a o strânge de gât pe Lucille trecu.

– Bine, zise el, uitându-se iarăşi la Grace. Îmi pare rău că nu te-am păstrat să-mi plimbi câinele.

– Şi totuşi, nu îţi pare rău că ai fost rău.

Nu i se întâmpla des să nu ştie ce să facă. Dar, ca să fie onest, habar nu avea ce să facă atunci când venea vorba despre ea.

– Uite, zise ea, menţinând poza. Aproape ţi-am pierdut câinele. A trebuit să intri în ocean ca să mă salvezi, şi te-ai udat din cauza mea. Am dat-o în bară şi sunt îngrozitoare la plimbat câini. Înţeleg.

– Nu ai fost *aşa* îngrozitoare.

– O spui doar ca să mă întorc?

Bine, da. Dar chiar şi el ştia că era o întrebare capcană. Cu un câmp minat în jur.

– Te rog, zise el.

Toată lumea din încăpere urmărea conversaţia de parcă erau la meciul din finala Wimbledon, dar toţi ochii erau acum pe Grace, în vreme ce aşteptau cu toţii cu sufletul la gură răspunsul ei.

– Nu ai fost prea prietenos, spuse ea într-un final.

Cu ochii mijiţi, capetele se rotiră la unison spre Josh.

El trase aer în piept, aducându-şi aminte ce-i spusese Mallory, cum că îi rănise sentimentele. Nu dorise asta, normal, dar până şi el ştia suficient despre femei cât să înţeleagă că asta nu însemna nimic. Odată ce sentimentele fuseseră rănite, era nevoie de un act al congresului pentru a reveni la situaţia iniţială. Din moment ce nu era obişnuit să îşi ceară scuze pentru acţiunile lui, spuse simplu:

– Ai dreptate. Nu am fost prietenos. Muncisem prea mult, eram stresat şi mă grăbeam. Îmi pare rău.

– Îţi pare rău sau eşti disperat?

Disperat? La dracu', nu. *Ea* era cea disperată. Dar, dacă spunea asta, pierdea puținul teren câștigat. Așa că scoase asul din mânecă.

- Dublez plata.

Asta îi atrase atenția suficient cât să întrerupă poza. La naiba, atrase atenția *tuturor.*

Până și Lucille își puse jos creionul.

- Ce credeți, doamnelor? întrebă ea în încăpere. Ar trebui Grace să îi mai dea o șansă doctorului Scott?

Vorbiră în șoaptă între ele precum niște juriați care-i dezbăteau sentința. Josh îi aruncă lui Grace o privire. Ea îl privea la rândul ei, cu ochii plini de amuzament, nepărând disperată după muncă.

- Șase la doi, anunță Lucille, sunt pentru ca Grace să îi mai dea doctorului Scott încă o șansă.

Grace nu reacționă, și Josh avu impresia că votul era, de fapt, mai degrabă șase la *trei.*

- Triplez plata, zise el.

Nu mai era timp de jucat. Era deja în întârziere, și el se prăbușea rapid. Consiliul director nu avea nevoie de încă o scuză să se ia de el că nu era în stare să își ducă munca la bun sfârșit.

Grace zâmbi, și chiar era un zâmbet minunat. Atât de minunat, că el simți un junghi în inimă - pe care o crezuse împietrită.

- Ce este așa amuzant? întrebă el.

- *Triplezi* plata?

Încă zâmbea, dar în vocea ei era ceva ce-l avertiza că se afla pe gheață subțire. Însă naiba știa ce mai făcuse acum.

- Da. Vreo problemă?

Câteva dintre femeile din spatele lui pufniră, iar restul încuviințară în semn de recunoaștere; totul se adăuga la faptul că era un idiot.

- Aș fi făcut-o pentru sărutul ăla pe care mi l-ai promis, zise Grace.

Minunat! *Acum* era un moment taman bun să-i spună asta.

- Oh. Lucille își lovi palmele, încântată. Timp de pauză, doamnelor! Să le dăm celor doi o clipă. Aruncă o privire vicleană spre Josh. Du-te atunci, șopti ea. Plătește-o.

Josh clătină din cap.

- Portofelul meu este în mașină...

- Nu bani, doctore Scott. Fata a zis că ar face-o pentru un sărut.

Josh râse.

- Lucille, doar glumea.

Lucille o studie pe Grace, apoi clătină încet din cap.

- Nu, nu cred că glumea. Crede cineva de aici că Grace doar glumea?

Toată lumea din încăpere clătină din cap la unison. O încăpere plină de păpuși bătrâne care clătinau din cap.

Grace coborî de pe piedestal.

- Este în regulă, Lucille, zise ea, încă privind spre Josh, cu gura curbându-se încet și senzual. Îl speriem. Normal că doctorul Scott nu trebuie să mă sărute ca să-i plimb câinele.

Ea ridică din umeri spre el de parcă-i spunea: „Hei, asta nu-i vina mea".

Pe naiba că nu era vina ei. Dar avea niște ochi așa frumoși, gândi el instantaneu. Chiar frumoși. Și, la naiba, îl speriau. Cu mândria care-l ardea un pic, simțind că avea ceva de dovedit - deși nu era prea sigur ce -, se apropie de Grace și își plecă ușor capul, căutând în privirea ei un semn că era împinsă să facă asta.

Zâmbetul ei se lărgi.

- Ai putea să oprești asta, zise el blând, și, în mod incredibil, ea cotcodăci ca o găină. El se îndreptă și își mijì ochii. Ce vrea să însemne *asta*?

- Știi ce înseamnă.

El hotărî că era nebună. O nebună frumușică. Plusase prea mult pentru asta. Prea mulți oameni de care trebuia să aibă grijă, și pe ea scria „Ai grijă de mine!" Cu toate astea, *îl* credea un laș. Interesant.

Enervant.

Și un pic excitant. Dar, la naiba, terminase cu gânditul. Femeia asta voia un sărut, și al naibii să fie el dacă avea să o facă să se răzgândească. Așa că se aplecă, și gura lui o atinse pe a ei. Piersică. Rujul ei avea gust de piersică și era mai delicios decât orice își putea el aminti.

La fel fu și sărutul, așa cast cum era, care îl zdruncină zdravăn.

capitolul 5

Ciocolata este bună pentru trei lucruri. Două nu pot fi menționate, din motive de politețe.

Grace închise ochii pentru a se bucura de cum se simțea gura unui bărbat peste a ei. Da, la fel de divin cum își amintea. Poate chiar mai mult. Simți clar o scânteie.

De fapt, simți un show cu foc de artificii.

Când Josh se retrase, ea deschise ochii, privi în ochii lui căprui și văzu surpriza din ei înainte ca el să o mascheze.

– Ne-am înțeles, atunci, zise el. Pentru astăzi.

Nu o exprimase ca o întrebare, desigur, ceea ce era ceva tipic masculin. Dar astăzi părea și mai epuizat decât în ziua anterioară, și asta o intriga și o îngrijora. Era conștientă de apropierea lui, că astăzi trupul lui mare și rău nu era în haine ude și pline de nisip. Purta pantaloni cu multe buzunare și un pulover marinăresc, ambele negre, ambele lejere, dar scumpe, de parcă tocmai ieșise dintr-o reclamă.

Dar era și mai conștientă de faptul că întreaga clasă de artă se uita la ei.

Cu aviditate.

Telefonul ei sună. Mesajul era de la Lucille: „Iubita, nu vreau să te grăbesc, dar se zvonește că bunul doctor are cele mai bune mâini din Lucky Harbor. Dă-i bătaie".

Grace își înălță capul și-i aruncă o privire lui Lucille. Aceasta zâmbi inocent.

Grace își dădu ochii peste cap și încuviință spre Josh.

- Bine. Ne-am înțeles.

Îi dădu o cheie de la casa lui și plecă.

Grace îl privi cum se depărta, gândindu-se că mâinile lui nu erau nici măcar cea mai bună parte din el.

- Scuzați-mă un minut, zise ea către clasă, înainte de a fugi după Josh pe hol.

El se întoarse spre ea, și ea clătină din cap, corpul ei încă vibrând de la sărutul lui.

- Ce a fost aia? reuși ea într-un final. Acolo.

- Știi ce a fost.

Da. Da, știa. Chimie. Doamne sfinte, o chimie al naibii de *fierbinte*.

- Dar nu ar trebui să fie așa, nu între noi.

Erau ca noaptea și ziua. Uleiul și apa. Poate că el nu știa, dar ea da.

- A fost ceva trecător.

Doar la asta se putea gândi, că fusese ceva trecător. Dar ochii lui se întunecară și, drept răspuns, ei i se întăriră sfârcurile.

- Bine, poate că nu, bolborosi ea și își încrucișă brațele peste ea și sânii falși de cupă D.

El se apropie și spuse cu o voce joasă:

- Ți-aș dovedi asta, dar nu îmi place să mă sărut cu privitori.

Ea se uită peste umăr și o văzu pe Lucille și întreaga clasă de artă ieșind pe ușa încăperii, trăgând cu urechea. Le făcu un semn de „dispăreți", și ele dispărură.

- Impresionant, zise el. Ai grijă să folosești aceeași autoritate și cu Tank astăzi și încercă să eviți o nouă sesiune de înot.

- Chiar am crezut că era în apă.

- Îi place să se joace de a de-a v-ați ascunselea.

- Bine de știut.

Și tot trebuia să scoată cățelul ăla nebun la plimbare...

– Interesant tricou, zise el.

Ea se privi, recunoscătoare că totuși nu se dezbrăcase complet.

– Nu este la fel de interesant precum ce este sub el, dar sunt destul de selectivă cu persoanele cărora le permit să vadă ce este dedesubt.

El zâmbi blând. Îi apărură cute pe colțurile ochilor, și ridurile de la râs de pe ambele laterale ale gurii i se adânciră, lăsând-o fără aer.

– Bine de știut, o copie el.

Era un zâmbet autentic de la un bărbat care nu părea să zâmbească prea des, și ea rămase un pic uimită. Sau poate era cantitatea nebunească de testosteron pe care el o emana în valuri.

– Să-mi spui dacă ai necazuri astăzi, zise el.

– La cât mă plătești, nu vor fi necazuri.

Și, dacă apăreau, el avea să fie *ultimul* om pe care să-l sune, indiferent de cât de bine săruta, pentru că între ei exista o legătură, și acum îi știa puterea.

Grace nu era în Lucky Harbor ca să aibă o legătură cu un bărbat despre care știa că nu era genul ei. Voia să se *distreze*, asta era, și, deși Josh era foarte atrăgător, ea nu era sigură că el știa să se distreze. Opțiunea inteligentă era să păstreze distanța. Și, indiferent de cât de bun era cu mâinile, ea avea să fie inteligentă, chiar dacă asta o omora.

Câteva ore mai târziu, Grace se îndreptă spre casa lui Josh. Parcând, observă că avea un mesaj necitit de la Mallory.

Hei, avertisment. Cel mai atrăgător doctor din oraș a venit și m-a obligat să îi spun unde erai. N-am rezistat mult și i-am spus. Scuze, dar este greu să-l refuzi. Nu te supăra. Îți datorez o brioșă.

Da, o cutie întreagă. Grace clătină din cap şi intră în casa lui Josh fără vreun incident. De data asta, îi puse lesa lui Tank cu atenţie *înainte* de a deschide poarta pentru copii şi apoi, ca precauţie suplimentară, îl ridică tot cu grijă şi îl duse afară.

Poate că nu era un geniu născut Brooks, dar învăţa repede.

Evită în întregime plaja şi îl puse pe Tank jos pentru a se plimba pe strada liniştită. Tank adulmecă fiecare piatră, fiecare copac şi apoi, într-un final, alese un loc în care să se ghemuiască şi să-şi facă treaba.

– Hei! Un bărbat scoase capul pe geamul casei. Să nu crezi că nu văd că nu ai pungă pentru rahatul câinelui! Să vii înapoi cu punga şi să cureţi!

„O pungă pentru rahatul câinelui?" Grace văzuse un teanc de pungi de plastic lângă lesa lui Tank. Acum, ştia şi pentru ce erau. Îl ridică iarăşi pe Tank.

– Sper că ai terminat.

Tank pufni şi o linse pe bărbie.

– Vorbesc serios! strigă bărbatul la ea. Ai grijă să strângi mizeria, altfel sun la poliţie.

Grace îl duse pe Tank înapoi acasă şi îl închise în uscătorie. Apoi, fără tragere de inimă, luă o pungă să se ducă să adune rahatul. Când se întoarse spre uşă, aproape se împiedică de o tânără într-un scaun cu rotile. Avea în jur de douăzeci de ani, micuţă, cu părul negru, ochii căprui şi semăna cu bărbatul cu care trebuia să fie rudă.

– Anna, zise ea, prezentându-se. Sora nebună. Şi tu trebuie să fii fata care a pozat nud şi pe care a sărutat-o el.

Ea se înecă.

– *Poftim?*

– Da, n-ai văzut?

Anna îşi scoase telefonul din buzunar şi apăsă pe câteva butoane, apoi întoarse ecranul spre Grace.

Era pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor – şi o poză cu Grace în tricoul cu costumul de baie desenat,

care avea să o bântuie pentru tot restul vieții ei blestemate. Și buzele ei erau într-adevăr unite cu ale lui Josh. Sărutul durase o secundă, dar n-ai fi zis asta văzând poza - care fusese făcută în nanosecunda potrivită, arătând cum Grace se lipea de Josh cu tot corpul, ambele ei mâini pe pieptul lui.

Nu-și dăduse seama că-l atinsese așa intim, dar acum își putea aminti căldura care iradia din bluza lui, forța care se simțea sub el. Și mirosul delicios. Dar, Dumnezeule, chiar se uitase la el cu atâta adorație?

Nici Josh nu fusese așa inocent. Cu o mână îi atingea maxilarul, iar degetul lui mare îi mângâia pielea într-o manieră în care părea și tandru, și cumva revoltător de sexy.

- Intim, zise Anna sec.

- Nu este ceea ce pare, replică Grace, dându-i telefonul înapoi.

- Nu? întrebă Anna, privind din nou spre ecran. Pentru că pare că-l săruți. Nu-l săruți?

- Bine, da, ne sărutăm, dar asta doar pentru că ieri a zis că mă sărută dacă pierd câinele, și apoi...

Grace se opri, neputând să-și amintească exact cum ajunsese gura lui Josh peste a ei.

Pe internet.

Anna arcui dintr-o sprânceană.

Grace oftă.

- Ei bine, asta este jenant. Nu suntem... vreau să zic... eu și el nu suntem...

- Oh, nu-ți face griji, zise Anna. Știu că nu ești fata de distracție. Nu te-ar fi angajat dacă erai.

- Fata de distracție?

- Da, Josh nu aduce femei acasă.

Vai!

- Bine, bun.

„Minunat." Pentru că hotărâse deja că ei doi nu aveau să facă asta. *Asta* însemnând orice. Deci, da, asta era cu adevărat minunat.

– Stai aşa, zise Anna. Vreau să le arăt poza tuturor celor pe care-i cunosc... Atinse telefonul de câteva ori, apoi zâmbi. Gata. Doamne, ador când face câte o tâmpenie. Se întâmplă aşa rar, ştii? Şi, când în sfârşit face una, chiar o comite.

Deschise poarta de copii, eliberându-l pe Tank exact când un băieţel intră valvârtej în bucătărie. Flutura o sabie cu laser şi scotea un fel de ţipete de război în vreme ce alerga în jurul mesei din bucătărie.

Tank o luă imediat pe urmele lui, lătrând aşa tare, că picioarele lui din spate tot alunecau. Chiar o performanţă, ţinând cont că burta îi atârna aşa jos.

Copilul purta un tricou cu Star Wars. Blugii lui erau murdari de noroi şi suficient de joşi pe şoldurile lui înguste pentru a-i descoperi bata de la chiloţi, care erau tot cu Star Wars. Adidaşii lui se aprindeau la fiecare pas făcut şi cel din piciorul drept avea şireturile dezlegate. Probabil avea în jur de cinci ani, cu părul negru care clar nu fusese pieptănat în acea dimineaţă şi cu ochii ca de ciocolată topită, ce semănau cu ai doctorului Josh Scott. Se opri când o văzu pe Grace, şi Tank se izbi de picioarele lui, apoi căzu în fund şi scoase un mic scheunat uimit.

– Toby, zise Anna. Ai să rămâi aici cu Grace. Eu mă întorc într-o oră.

– Stai... Cum? Grace clătină din cap. Nu, eu doar stau cu câinele.

– Da? întrebă Anna. Acum stai cu câinele?

– Bine, da, dar... Se întrerupse când văzu chipul amuzat al Annei şi se învârti, găsind căţelul rozând piciorul mesei din bucătărie. „La dracu'." Hei, zise ea. Nu mai roade la aia.

Tank continuă să roadă. Grace se duse şi-l ridică, desprinzându-l, dar era prea târziu. Lăsase urme adânci pe frumosul lemn.

Anna trase afectuos de o buclă din părul lui Toby.

– Fata care stă cu câinele îți va face o gustare pentru după-școală. Să nu faci nimic din ce n-aș face eu, bătăușule.

Grace clătină în continuare din cap. Un câine era una. Dar un copil? Nu avea cum să numere felurile în care putea să o dea în bară aici.

– Stai un pic.

Dar Anna nu aștepta. Era, de fapt, la ușă.

– Nu-ți face griji, nu face probleme. Bona obișnuită, Katy, i-a tras țeapă lui Toby astăzi, așa că l-am luat noi de la școală, dar am lucruri de făcut, așa că....

– Noi?

De afară se auzi un claxon. Grace se uită pe geam și văzut o camionetă ruginită.

– Tre' să plec, zise Anna și se puse în mișcare.

– Dar...

Dar nimic. Anna plecase, dispăruse. Și Grace tocmai fusese promovată la o muncă pentru care nu avea nici un fel de calificări. Se uită la Toby.

Toby se uită la ea, cu o expresie solemnă; ochii lui negri nu lăsau să se înțeleagă nimic.

– Bună, zise Grace.

– Ham, zise el.

– *Ham*, lătră Tank, trăgând un pantof de alergare care era mai mare decât el.

Deja făcuse o gaură la deget. Cu ochii mari, cu limba scoasă pe o parte a chipului turtit, Tank se așeză și gâfâi mândru la premiul pe care i-l oferea.

Avea să fie o oră lungă. Eliberă pantoful și căută în minte o metodă de a relaționa cu un copil de cinci ani care ținea o sabie laser. Și lătra.

– Ești un războinic Jedi?

Toby flutură sabia laser, care se aprinse și scoase un zgomot de *hârș, vrrmm-hârș*.

Tank înnebuni instantaneu, așa că Toby flutură sabia din nou.

Hârș, vrrmm-hârș.

Toby lovi un pahar cu suc care se afla pe masa din bucătărie. Din fericire, paharul era de plastic. În mod nu la fel de fericit, sucul era de struguri, şi un lichid violet se împrăştie precum ploaia pe masă, pe podea, pe tejghele, pe Grace, pe Tank şi pe Toby. Chiar şi tavanul fu atins.

Toby scăpă sabia cu laser de parcă era un cartof fierbinte.

Tank o ridică de mâner cu dinţii lui ascuţiţi de căţel şi începu să alerge din nou în cerc în jurul mesei, târând pe sol şi burta, şi sabia, care încă era aprinsă şi scotea sunete.

- Este în regulă, zise Grace către Toby, care părea speriat.

Luă o rolă de prosoape de hârtie de pe tejghea şi şterse mai întâi copilul. Dar hainele lipicioase nu păreau să-l deranjeze deloc, pentru că se eliberă şi se îndreptă spre frigider.

Tank lăsă sabia laser, începând să lingă podeaua.

- Toby? întrebă Grace. Unde este gunoiul?

Băiatul arătă vag peste umăr spre uşa din spate şi îşi vârî capul în frigider.

Grace se duse să şteargă masa, dar ajunse, în schimb, să se holbeze la teancul de bancnote de douăzeci de dolari de sub un bilet împroşcat cu suc lipicios de struguri pe care scria „Grace". Ridică banii şi începu să numere. Douăzeci, patruzeci, şaizeci, optzeci...*O sută şaizeci de dolari.* Îi luă un minut să calculeze - patruzeci pentru ieri, triplu pentru azi.

Era ridicol, normal, şi totuşi... lucrurile pe care le putea face cu o sută şaizeci de dolari. Se uită la ei şi se gândi la cardul de credit cu scadenţa depăşită, la împrumutul de studii superioare şi la chiria lunară a cărei plată se apropia.

Ca să nu mai menţioneze nota de plată de la curăţătorie, ca să cureţe rochia de astăzi. Clătină din cap şi băgă în buzunar patruzeci. Nimic pentru ziua de ieri,

din moment ce o dăduse în bară, și patruzeci pentru astăzi. Pentru că astăzi nu avea să o dea în bară. Lăsând restul, ieși pe ușa din spate cu prosoapele de hârtie lipicioase, pe care le aruncă în tomberonul de gunoi. Acum, că avea o clipă de intimitate, își scoase telefonul mobil și apelă numărul de telefon al lui Josh, ca să-l pună la curent.

El ridică, părând grăbit.

- Doctorul Scott.

Creierul ei se poticni când îi auzi vocea guturală, aceeași voce care îi provocase momentul de nebunie de mai devreme. Acel sărut...

- O sută șaizeci de dolari? zise ea neîncrezătoare. La ce te aștepți pentru o sută șaizeci de dolari?

Urmă o clipă de liniște. Își dădu seama că el se întreba cine era nebuna, așa că decise să clarifice.

- Sunt Grace, zise ea pe un ton calm.

Până la urmă, era obișnuită cu calmul și eficiența. Obișnuită să dea ordine. Obișnuită să țină lucrurile în balanță.

Sau *fusese* obișnuită cu lucrurile alea, pe când avea un serviciu bine plătit, când făcea ceva cu viața ei, ceva foarte mare și foarte important. Înainte să ajungă în Lucky Harbor și să accepte primul job la care chiar se simțea depășită.

- Aveai nevoie de bani, zise Josh. Corect?

- Bine, da, recunoscu ea reticentă. Dar o sută șaizeci de dolari?

- Așa ne-am înțeles, triplul sumei de ieri.

- Nu am vrut să accept asta. Sărutul a fost plata.

Sărutul nebunesc, sălbatic. Sărutul nebunesc, sălbatic, *minunat*. Se întoarse spre ușa care se închisese în urma ei.

Era încuiată. *Oh!*

- Ce-i? întrebă el.

O spusese cu voce tare?

– Nimic. Privi pe fereastră, recunoscătoare că jaluzelele erau deschise, dar nu-l văzu pe Toby în bucătărie. Bine, nimic cu excepția faptului că sora ta l-a adus pe Toby acasă, și eu îl supraveghez timp de o oră.

Urmă un alt moment de tăcere cât Josh analiză știrea. Deși era bărbat și deci un maestru la disimularea emoțiilor, gândurile lui nu erau deloc greu de descifrat. Surpriză și șoc că aceeași persoană care-i pierduse câinele ieri se ocupa acum de copilul lui și iritare față de sora lui.

– Anna te-a lăsat să te ocupi de Toby?

– Bănuiesc că bona s-a îmbolnăvit, și prietenul Annei l-a luat pe Toby de la școală.

Nimic din fraza asta nu părea să-l fi liniștit. Și nici măcar nu era vestea cea mai proastă pe care trebuia să i-o dea. Onoarea îi revenea pozei de pe Facebook, despre care ea hotărî că el nu trebuia să afle chiar acum. Sau vreodată.

– Este doar o oră, zise ea, încercând să scoată în evidență partea pozitivă a situației. Câte se pot întâmpla într-o oră?

Încercă ușa din nou. Tot încuiată. Ciocăni.

Tank veni fuga înapoi în bucătărie, făcând mai multe cercuri în jurul mesei cu sabia în dinți. Dar tot nici urmă de Toby. Ciocăni din nou.

Tank se opri din alergat în cerc și pufni spre ea. Apoi, își îndreptă atenția sper dulapul de sub chiuvetă, unde începu să adulmece în jurul a ceea ce părea să fie un mic coș de gunoi.

Coșul se clătină, dar nu căzu.

Apoi, Tank își înfipse colții în marginea de plastic și trase până când chestia căzu, împrăștiind gunoiul pe podeaua bucătăriei. „La naiba!" Grace se uită în jurul ei. Era în curtea laterală, cu câte o poartă în fiecare parte – ambele încuiate.

– Trebuie să închid, zise ea.

– Nici măcar să nu te gândești. Ce s-a întâmplat?

Oh, așa multe, *multe* lucruri. Tank se plimba prin gunoi, amușinând orice lucru la care ajungea. Toby nu se vedea. Asta sigur nu era bine. Ciocăni din nou, de data asta mai tare.

Cățelul privi în sus, întrerupându-se din misiunea lui de a distruge, și mârâi la ea.

Grace se întoarse, căutând o rogojină. Toată lumea ascundea o cheie sub rogojină. Dar nu era nici o rogojină. Probabil pentru că așa era mai sigur pentru Anna. Deci unde ar ascunde o cheie?

- *Grace.*

Renunță.

- Bine, unde este? îl întrebă ea. Unde ascunzi cheia pentru proștii care rămân încuiați pe dinafară?

- Ai rămas încuiată afară?

- Nu, întreb doar pentru proști.

- Unde-i Toby?

Se mai uită o dată pe geam, și, slavă Cerului, copilul era acolo, stând de partea cealaltă a ușii, uitându-se fix la ea cu ochii lui mari. Ea arătă spre ușă.

Toby doar se uita la ea.

Grace oftă.

- Este în bucătărie.

- Du-te la al doilea ghiveci de pe verandă, o îndrumă Josh. Bagă mâna în aura aspersorului.

Ținând telefonul în scobitura gâtului, Grace îi zâmbi lui Toby într-un mod care spera să fie liniștitor și arătă din nou spre mânerul ușii, făcându-i semn să o lase să intre.

Copilul, în schimb, se întoarse și ieși din bucătărie spre locuri necunoscute, cu șiretul atârnând pe podea, cu chiloțeii cu Star Wars ieșind din blugi într-un fel pe care în următorii cincisprezece ani el avea probabil să încerce să îl imite.

- Toby! strigă ea. Toby, nu pleca din bucătărie. *Toby?*

- Grăbește-te, Grace, îi zise Josh în ureche.

Ea se grăbi spre al doilea ghiveci şi, când ajunse, scăpă telefonul. O mare pânză de păianjen trona acolo. Cu inima bătând, se forţă să-şi ridice telefonul.

- Scuze. Mai eşti acolo?

Nimic. Lovi telefonul de coapsă şi încercă din nou.

- Josh?

- Da. Vezi cheia?

Da, o vedea. Dar vedea şi pânza de păianjen. Pânza de păianjen *imensă*. O atinse cu degetul, şi un păiajen mare, gras şi păros se târî autoritar înspre ea, privind-o urât. Era gata de luptă. Înghiţi. Nu multe o speriau pe Grace. Mă rog, în afară de clovni şi de lifturile din sticlă. Dar păianjeni? Erau în capul listei, şi simţi cum i se zbârleşte părul la ceafă.

- Grace?

- Da? şopti ea.

Îşi imagina ea sau păianjenul îi făcea un gest de „arată-mi ce poţi" cu două dintre picioarele sale?

- În spate este o piscină, zise Josh. Nu poţi să ajungi la ea de pe partea curţii unde te afli tu. Toby poate să înoate, dar...

„Oh, Doamne." Imaginea cu Toby alergând afară şi intrând în piscină de unul singur era prea îngrozitoare pentru a fi îndurată. Închise ochii şi întinse mâna după cheie, în timp ce repeta în gând „Te rog nu mă muşca, te rog nu mă muşca" şi trase cheia ascunsă.

Fără să fie muşcată.

Fugi la uşa din spate şi intră în casă, alergând prin bucătărie, blocându-se la mijlocul camerei de zi, unde Toby stătea pe canapea, cu sabia cu laser din nou în mână, agitând-o în jurul lui.

Hârş, vrrmm-hârş.

Grace aproape se prăbuşi de uşurare. Mânuise milioane de dolari ai altor oameni fără să transpire un pic, şi totuşi, doar după un băieţel şi un căţel, avea nevoie de un pui de somn.

- Ei bine, a fost un exerciţiu amuzant de incendiu.

- Toby? întrebă Josh la urechea ei.

– E întreg. Se prăbuși pe canapea și își puse capul pe genunchi. Casa ta este un pic nebună, doctore Scott.

– Înseamnă că te simți ca acasă.

Se auzi râzând ușor.

– Hei, *tu ești* nebunul. Atinse banii din buzunar cu degetele. Nu poți plăti oamenii cu așa mulți bani pentru treburi casnice. Vor profita de tine.

– Nu poți profita ușor de mine.

„Bine, asta chiar e adevărat", gândi ea.

– Dar...

– L-ai pierdut pe Tank?

„Doar un minut..."

– Nu.

– Și-a făcut nevoile în casă?

– Nu.

– Atunci, meriți fiecare cent, o asigură Josh. Uite, îmi pare rău de Anna. Ajung cât pot de repede.

– Dar...

Dar nimic. Închisese. Înălță capul și-l găsi pe Toby stând acolo, cu o șuviță de păr negru atârnându-i pe fruntea, cu sabia laser nemișcată într-o mână și cu un Tank care se zvârcolea în cealaltă.

Chiar era al naibii de drăguț. Asta avea să fie în regulă. Clar putea să facă asta pentru o oră. Avea să fie la fel ca atunci când stătuse cu băieții de la salarizare.

Toby își încreți nasul de parcă ceva puțea, apoi îl puse repede pe Tank jos.

Cățelul pufnea și stomacul îi părea inconfortabil de plin. *Oh!*

– Tank, zise ea, încercând să-l ducă afară.

Prea târziu. Tank se aplecă și vomită tot gunoiul pe care-l mâncase.

Pe piciorul ei.

– *Ham*, latră Tank, arătând ca și cum se simțea mult mai bine.

– Ham, zise Toby.

capitolul 6

Sunt patru grupuri de mâncare de bază: ciocolată, ciocolată cu lapte, ciocolată amăruie şi ciocolată albă.

O dureroasă oră mai târziu, Grace era epuizată. Nu semăna *deloc* cu statul cu băieţii de la salarizare. Întâi de toate, Tank se mişca încontinuu.

Sau lătra.

Găsise un stetoscop uitat pe undeva şi îl târâse prin camera de zi. În jurul canapelei, în sus şi peste măsuţa de cafea, până când, din neatenţie, prinsese capătul de un picior de scaun şi rămăsese blocat. Din gât îi ieşise un sunet ca acela scos de aerul care fâsâie dintr-un balon, şi el căzuse, cu picioarele în aer.

Grace crezuse că se omorâse singur şi alergase spre el, dar, înainte ca ea să ajungă la el, îşi revenise.

Se părea că n-avea nimic, fiindcă, cinci minute mai târziu, îi rodea sandalele.

Şi, cinci minute după asta, rodea scaunele de lemn din bucătărie.

Şi stâlpii rampei de lemn.

Şi pălăria uitată a cuiva...

Fu tentată să îi dea un cablu electric ca să-l roadă, dar auzi uşa de la intrare deschizându-se. Josh intră purtând halatul lui alb de doctor peste hainele sexy de birou şi un stetoscop în jurul gâtului, ca o cravată. Îl ridică pe Toby şi-l aruncă peste umăr în stilul pompierilor, făcând copilul să ţipe de plăcere.

Josh zâmbi obosit şi se întoarse spre Grace, cu Toby încă atârnând cu capul în jos în spatele său.

- Anna?

- Prezent, zise Anna, apărând prin uşa de la intrare.

Şoferul camionetei era cu ea. În jur de douăzeci de ani, cu un zâmbet insolent, se sprijinea de tocul uşii.

Josh îl înghionti pe tip, care făcu un pas în spate, până când acel pierde-vară se afla de partea cealaltă a tocului ușii. Apoi, Josh îi închise ușa în nas.

– Josh! Anna era îngrozită și supărată. Nu-i poți face asta lui Devon!

– Tocmai am făcut-o.

– Ești...

– *Mai târziu*, zise el scurt.

Anna se învârti în scaunul ei și luă viteză pe hol. Două secunde mai târziu, ușa de la dormitorul ei se trânti suficient de tare cât să facă geamurile să vibreze.

Josh nu băgă asta în seama.

– Mersi, îi zise el lui Grace, care se simțea la fel de zdruncinată ca ferestrele.

Băieții de cinci ani erau, de fapt, extratereștri. Aveau animale de companie care se mișcau cu ajutorul bateriilor și se numeau Zhu Zhu, care țârâiau și fluierau și alunecau la întâmplare, îngrozind cățeii și bonele de ocazie.

Josh băgă mâna în buzunar și scoase niște bani.

– Oh, nu, zise ea, dând înapoi. Nu trebuie să...

– Nu am negociat tariful pentru a sta cu copilul.

– E în regulă.

O privi cercetător.

– Este una dintre înțelegerile alea pe care le-aș fi putut face pentru un sărut?

Ea râse și simți fluturi în stomac.

– Vreau doar să zic că de data asta fac eu cinste.

– Nu, zise el blând. Îți sunt dator.

Aerul dintre ei vibra din nou, precum electricitatea statică pe steroizi, și Grace rămase fără suflu.

– Bine, zise ea la fel de blând. Îmi rămâi dator.

Două zile mai târziu, Grace intră în restaurant, încă gândindu-se la sărutări, înțelegeri și doctori sexy pe nume Josh.

Și, destul de ciudat, la CV-ul ei. Bănuia că ar fi putut să adauge și plimbătoare de câini. O făcea de patru zile

deja, fără belele, cel puțin nu majore. Nu se punea că Tank îl mușcase cu o zi în urmă pe poștaș de picior, pentru că nu ajunsese la piele. Nici că lui Toby îi scăpase sticla cu lichid pentru baloane de săpun în piscină, pentru că, hei, mereu își dorise să vadă ce s-ar întâmpla. Și apoi, apăruse tipul care se ocupa de piscină și reglase totul, deci totul era bine.

De fapt, acum ar fi putut să adauge în CV-ul ei în continuă schimbare și că fusese bonă, din moment ce se potrivea bine cu plimbătoare de câine, model și curier de flori.

Nu că vreuna din astea se potrivea cu specialist bancar în investiții.

Într-un final, fusese și sunată pentru interviuri. A doua zi dimineață avea un interviu în Seattle. Interviul din Portland era în următoarea zi, devreme, și avea să fie ținut prin Skype. Asta era în avantajul ei, pentru că așa nu lipsea ca model de la ora lui Lucille. Artiștii începători desenau piciorul în săptămâna asta, așa că Grace nu avea nici o grijă legată de îmbrăcăminte, cel puțin pentru partea de jos.

Încercă să și-i imagineze pe părinții ei pozând într-o situație similară, dar nu putu. Pentru că luau viața mult prea în serios ca să facă asta. Ei erau așa cum trebuia.

Și Grace era o prefăcută.

Nu că nu iubea orășelul Lucky Harbor. Doar că ofertele de lucru de aici nu erau... suficient de generoase. Suficient de importante. Se trânti în separeu, alături de Mallory, care aștepta. Două minute mai târziu, apăru și Amy, care puse pe masă o cutie de pantofi. Desfăcu șorțul roz, îl aruncă deoparte și se așeză, proptindu-și picioarele lângă șoldul lui Grace.

– Am terminat, slavă Domnului!

– Ce-i cu cutia de pantofi? întrebă Grace, făcând curioasă semn din cap. Cizme noi sau ceva de genul?

– Sau ceva de genul, zise Amy. Vând într-o nebunie.

Era artist desenator și găsise o nișă, creând versiuni ale peisajului local în creioane colorate. Galeria lui

Lucille vindea tot ce crea Amy aproape în același ritm în care crea ea.

– Nu pot să țin pasul.

– Să ții pasul? întrebă Grace.

– Da. La început, doar luam banii sau cecurile oamenilor și băgam chitanțele în geantă, în buzunare sau pe oriunde.

Grace își dădu oripilată seama că se referea la propriile finanțe. Poate că nu mai era contabil, dar încă respecta munca acestora.

– Ai zis „la început". Ce faci acum?

– Ei bine, am decis că mă purtam iresponsabil, zise Amy, așa că am făcut un dosar.

– Asta nu-i un dosar, spuse Grace. Asta-i o cutie.

– Da, cum zici tu. O cutie e mai bună. Amy o împinse spre ea. Pentru tine.

Grace deschise cutia. Era plină de... orice. Erau acolo șervețele cu numere și date scrise pe ele, mici bucăți de hârtie cu alte numere și date pe ele, bucăți mari de hârtie, chitanțe, unele împăturite, altele mototolite. Grace ridică o dischetă de bumbac cu un număr scrijelit pe ea cu ceea ce părea tuș de ochi și se uită cu neîncredere la Amy.

Amy ridică din umeri.

– Deci nu mă pricep la contabilitate. Tu ești cea care se pricepe, nu?

– Mă rog, bănuiesc că da.

– Și?

Amy se uita la ea, așteptând.

– Și...?

– Mă ajuți sau ce?

– Cum? întrebă Grace cu neîncredere. Îți iau o cutie mai mare?

– Nu, ținând evidența chestiilor astora. Amy flutură dintr-o mână. Știi tu, creează un sistem, astfel încât, atunci când vine vremea să plătesc taxele, să nu arăt ca o idioată cu o cutie.

Grace se uită la Mallory, care râdea.

– Mai bine o faci, îi zise ea lui Grace. Înainte să o salte Fiscul.

Grace trase cutia lângă ea şi oftă.

– Bine. Îţi ţin eu contabilitatea. Dar te va costa.

– Bani mulţi?

– Brioşe cu ciocolată. Brioşele de la *Tara*.

Tara era cea care îi închiriase locuinţa lui Grace la B&B, şi puţine se comparau cu ceea ce făcea Tara. Nu că Grace îşi putea permite să cumpere de la ea.

– Bine, zise Amy. Dar am să te şi plătesc, deci ai grijă să îmi dai factură.

– Pe ce, pe un şervеţel?

– Amuzant.

Mâncând brioşe de ciocolată – din păcate, nu de la Tara –, discutară despre ultimele noutăţi. Amy se muta cu iubitul ei cel sexy, Matt Bowers. Mallory plănuia să fugă cu Ty, un paramedic localnic, undeva pe o plajă din Pacificul de Sud – deşi voia o petrecere mare aici în Lucky Harbor când aveau să se întoarcă. Şi Grace le povesti despre plimbatul câinelui pentru Josh, râzând pentru că plimbatul de câini nu prea se compara cu relaţiile.

– Nu mi-am dat seama că va fi ceva ce va continua, zise ea. Dar bunul doctor are ciudata abilitate de a obţine ce vrea.

– Da, ştii cine mai este aşa? întrebă Amy. *Toţi* bărbaţii. Potaia lui chiar se numeşte Tank?

– Sora lui a cumpărat căţelul pentru copil, zise Mallory, ştiind mai multe despre Josh decât oricare dintre ele, din moment ce ea şi Josh lucrau împreună la spital. Fără să întrebe, aş adăuga eu. Misiunea Annei în viaţă este să-l înnebunească pe Josh.

– De ce? întrebă Grace.

– Nu ştiu. Cred că încearcă să se răzbune pentru faptul că ea este într-un scaun cu rotile, ceea ce nu s-a întâmplat din vina lui. Între ea, Toby şi consiliul de conducere al spitalului, care stă după fundul lui Josh ca să-l facă să renunţe la procentul care-i asigură supremaţia

cabinetului său privat, probabil este la un pas de a-și pierde mințile.

De fapt, de fiecare dată când Grace îl văzuse pe Josh, părea calm, în control și absolut... delicios.

Și complet epuizat.

– De ce ar renunța la procentul ăla? întrebă Grace.

– Oamenii nu știu câtă muncă necesită un cabinet privat, zise Mallory. Dacă pacientul pățește ceva, este vina lui. Dacă se face vreo greșeală la plată și se solicită procedura greșită, se cheamă fraudă – tot vina lui. Lista este nesfârșită, și el este responsabil de tot. Ca să nu mai spunem despre împrumutul pentru școala de medicină, autorizațiile de licență, asigurarea de malpraxis, costul cabinetului... Ea ridică din umeri. Oamenii cred că doctorii o au o viață ușoară, dar nu-i așa. Josh a moștenit cabinetul de la tatăl lui, dar prima lui dragoste este camera de urgențe. Dacă ar vinde, ar putea petrece mai mult timp acolo. Sau cu Toby.

– Atunci, *ar trebui să vândă*, zise Grace.

– Nu este așa simplu, zise Mallory. Tatăl lui a fost foarte popular pe aici și a construit cabinetul ăla cu dragoste. Oamenii vin de peste tot să-l vadă pe fiul doctorului Weston Scott, din loialitate. Josh are o mare greutate de purtat.

Grace încuviință din cap. Oh, chiar înțelegea obligațiile de familie. A ei era să devină *Cineva Important*. În schimb, ea plimba câini, livra flori și săruta doctori sexy pe nume Josh... Își dădu seama că discuția trena și că Amy și Mallory se uitau la ea.

– Ce?

– Tu să ne spui ce, zise Mallory. Domnișoara care se uită visătoare la stele.

– Nu mă uitam, spuse Grace. Nu este nimic important.

– Este ceva, spuse Amy.

– Oh, chiar este ceva, interveni Lucille, din dorința de a ajuta, ieșind din separeul din dreapta lor. Nu v-a povestit despre sărut. Își scoase telefonul mobil. Uitați aici.

„Oh", se gândi Grace. „Déjà-vu."

Şi Lucille le arătă infama poză de pe Facebook.

Mallory şi Amy se uitară direct la Grace, şi ea se strâmbă.

- Bine, poate că am omis o mică parte, recunoscu ea.

Amy luă telefonul lui Lucille şi îşi roti capul într-o parte.

- Ce porţi? Ăsta-i un costum de baie al naibii de mic. Habar n-aveam că îţi plac bulinele.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Grace luă telefonul şi i-l dădu înapoi lui Lucille. Tu ai fost. *Tu* ai postat poza.

- Normal că eu am făcut-o. A fost o săptămână plictisitoare. Nimic interesant - până cânt tu ai sărutat burlacul preferat al oraşului.

Lucille îi făcu cu ochiul, luă o brioşă şi plecă.

Intenţionând să facă acelaşi lucru, Grace îşi petrecu geanta pe umăr şi luă cutia cu chitanţele lui Amy.

- Se face târziu.

Încercă să se strecoare din separeu, dar Amy îi blocă ieşirea cu o cizmă foarte la modă.

- *Bine*. Grace căzu la loc. Ne-am sărutat, bine? Nu a fost mare lucru. Şi nu v-am spus, pentru că nu am vrut să faceţi din ţânţar armăsar.

- Te-ai sărutat cu cel mai sexy doctor din oraş, spuse uimită Mallory. Poate chiar cel mai sexy doctor care a existat *vreodată*, şi tu crezi că nu e mare lucru?

- El *m*-a sărutat, o corectă Grace, luând o altă brioşă din moment ce îi fusese blocată plecarea. Şi eşti sigură că este cel mai sexy doctor care a existat vreodată? Vreau să zic, ai văzut *Anatomia lui Grey*, corect?

- *Vreodată*, susţinu Mallory şi ridică neputincioasă din umeri când şi Amy, şi Grace se uitară la ea. Dă-mă în judecată, am o slăbiciune pentru tocilarii care înfloresc târziu.

Grace se înecă cu brioşa, care aproape îi ieşi pe nas.

- Tocilar care înfloreşte târziu? Îţi baţi joc de mine?

Josh avea aproape doi metri înălțime și era solid. Ochii îi erau de culoarea ciocolatei topite și avea un zâmbet care făcea mai mult pentru ea decât brioșa pe care o mânca și un fel de a-și mișca trupul mare și minunat care o făcea să vrea să scape de haine imediat.

– Nimic din el nu aduce a tocilar.

„Nimic."

– Ei bine, am fost colegi de școală, zise Mallory, desfăcând cu atenție hârtia de copt de pe brioșă. A început liceul cu un metru șaizeci și era cel mai sfrijit băiat pe care-l văzusem vreodată. Purta ochelari și *tot* nu putea vedea nimic. Oh, și era șeful clubului de științe și mânca bătaie de la jucătorii echipei de fotbal dacă nu le făcea temele.

– La naiba, zise Amy, părând impresionată. Cu siguranță a schimbat lucrurile. Fac pariu că se bucură de reuniuni, acum că a ajuns un doctor important și toate alea. Ca să nu mai spun că arată ca și cum ar putea tăbăci fundul cuiva dacă ar vrea.

– Este extraordinar în fiecare zi, spuse Mallory. Salvează vieți. Și-a crescut sora. Își crește fiul.

– Apropo, ce s-a întâmplat cu mama lui Toby? întrebă Grace.

Mallory ridică mâinile.

– Nu era de pe aici și nu a rămas. Cam asta știe toată lumea. Josh nu vorbește despre asta. Își termină brioșa și linse niște ciocolată de pe degetul mare înainte de a se concentra asupra lui Grace. Știu că tu ai plănuit doar să treci prin Lucky Harbor și ai ajuns să stai mai mult decât intenționai. Și ne bucurăm de asta, chiar foarte mult. Spuse asta cu căldură și sinceritate, întinzându-se după mâna lui Grace. Pentru că noi trei ne oferim una alteia ceva.

– Bătăi de cap? întrebă Grace.

– *Speranță*, zise Mallory. Și curaj. Voiai curajul de a adăuga în viața ta un pic de distracție, de care aveai așa mare nevoie. Sărutul cu Josh mi se pare un bun început. Asta-i tot ce vreau să spun. Așa că nu băga totul sub

preş ca şi cum ar fi o greşeală şi nici nu încerca să uiţi. Bucură-te.

Grace oftă.

- Bine, înfăşoară problema în logică.

Mallory zâmbi.

- Am făcut un pact să ne schimbăm viaţa, şi asta facem. Toate trei. Nu rămâne nimeni în urmă.

Grace fu foarte atinsă de acel plural. Nu avusese niciodată fraţi. Părinţii ei îi oferiseră tot ce avuseseră, dar nu erau calzi din fire. Avusese prietene, dar mereu fuseseră colege de şcoală sau de muncă. Relaţiile ei apăruseră mereu din diverse circumstanţe.

La fel ca ea.

Dar nu era la fel cu Amy şi Mallory. Ele erau importante, şi mai bune decât orice soră după care tânjise în copilărie.

Mallory arătă cu degetul spre ea.

- Vorbesc serios!

Grace nu băgă în seamă nodul apărut instantaneu în gât.

- Este greu să te iau în serios când ai o mustaţă de ciocolată.

Mallory se şterse cu antebraţul.

- Şi nu este ca şi cum eu am anticipat viaţa asta, să ştii. Faptul că s-a deschis Centrul de Servicii de Sănătate, că m-am îndrăgostit... Vreau să zic, acum chiar nu stau într-o cafenea europeană, aranjându-mi fusta scurtă, ademenitoare şi disperată şi întrebându-mă dacă este prea devreme să-i sun pe cei de la U2 sau să mă duc la cumpărături. Zâmbi larg. Asta a fost fantezia mea secretă din liceu. Dar nu aş schimba cu ce am acum pentru nimic în lume. Privi spre Amy. Şi tu ţi-ai schimbat viaţa, spune-i.

- Ştie.

- *Spune*-i, insistă Mallory.

- Mi-am schimbat viaţa, recită Amy.

Mallory își dădu ochii peste cap și o împunse pe Amy.

– Bine, zise Amy. Am schimbat lucrurile și m-am deschis pentru experiențe noi. Cum ar fi... *campingul.*

Mallory oftă.

– Mă omori.

– Și iubire. Amy o împunse și ea pe Mallory. Vezi, pot să o spun. Am găsit pe cineva care să mă iubească. *Pe mine*, repetă ea, vizibil uimită de acest lucru.

Grace înțelegea sentimentul. Avusese iubiți – unii de o noapte, alții pe un termen mai lung. Chiar se îndrăgostise și avusese inima frântă. Învățase multe – cum ar fi să își țină inima în afara ecuației.

– Adevărul este că am venit în Lucky Harbor căutându-mă pe mine, zise Amy. Chiar dacă în adâncul meu îmi era teamă că orice aș găsi nu avea să fie de-ajuns. Dar, de fapt, adevărata Amy este minunată.

– Da, așa este, spuse Mallory blând, zâmbind către ea.

Grace se uită la ele.

– Sunteți două toante.

– Uite, uită de noi, spuse Mallory. Nu noi suntem importante. Ideea este că nu trăiești ceea ce ai zis că vei trăi. Nu te distrezi.

– Nu știu, zise Amy încet, studiind-o pe Grace. Pozează nud, plimbă câinele lui McSexy... Mie mi se pare că se distrează.

– Nu am pozat nud, zise Grace. *Șșștt!*

– Poate că ar trebui, îi spuse Mallory. Și poate că ar trebui să te distrezi cu doctorul sexy dacă tot ai început. Este perfect.

Grace înțelegea logica, oricât de întortocheată era. Dar exista o greșeală, una fatală. Fiindcă crescuse încercând să fie cât mai aproape de perfecțiune, refuza să aibă o întâlnire cu perfecțiunea.

Ușa restaurantului se deschise, și un bărbat îmbrăcat în haine de paramedic intră. Pe pieptul lui scria cu alb „ASISTENȚĂ MEDICALĂ ÎN ZBOR".

Ty Garrison.

Mallory privi scurt spre bărbatul cu care urma să se mărite şi zâmbi prosteşte. Îşi frecă mâinile şi se îndreptă direct spre el, întâmpinându-l în mijlocului restaurantului aproape gol. În halat şi tenişi şi sprijinită de el, părea mică în comparaţie cu medicul înalt, musculos. Mică şi drăguţă.

Probabil că şi Ty credea la fel, pentru că se aplecă şi o sărută cu pasiune, ridicând-o uşor în braţe. Muşchii de pe umerii şi spatele lui se încordară în vreme ce Mallory se înfăşură în jurul lui ca un covrigel.

- Oh, spuse Grace fără să se poată abţine.

- Luaţi-vă o cameră, spuse Amy.

Pe la spatele lui Ty, Mallory îi arătă lui Amy degetul din mijloc şi continuă să-şi sărute logodnicul. Se ţineau unul pe celălalt, şi, chiar de la distanţă, Grace putea să vadă cât o iubea Ty pe Mallory. Se vedea în fiecare atingere, în fiecare privire. Oftă şi îşi scoase telefonul, care suna.

- La naiba, zise ea uitându-se la numărul de telefon.

- Facturi? întrebă Amy.

- Mai rău. E mama.

- Specialista în rachete?

Singura şi unica. Grace trase aer în piept şi se uită la ce haine avea pe ea înainte de a se linişti şi de a-şi aminti că mama ei nu o putea *vedea* realmente.

- Mamă, spuse ea la telefon. Bună, ce s-a întâmplat?

- Ce, o mamă nu-şi poate suna singura fiică?

Grace zâmbi auzindu-i tonul, şi şi-o putea imagina pe mama ai ei în laborator, muncind îmbrăcată în haine Dior şi cu halatul alb, pentru a proteja eleganţa şi sofisticarea pe care nu le putea ascunde sub toate diplomele şi doctoratele.

Grace nu emana eleganţă şi sofisticare prin fiecare por ca urmare a unui adevăr simplu - nu fusese născută aşa. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a absorbi tot ce putea şi a se preface la restul.

- Nu este primul weekend al lunii, zise Grace.

- Așa este, dar tocmai am terminat seminarul ăla de trei săptămâni despre proiectarea unui sistem de explorare a spațiului pentru NASA și mi-am dat seama că am ratat discuția noastră lunară. Ce mai faci, draga mea?

Asta nu era o întrebare pusă din politețe. Era o cerere de informații detaliate și complete, și Grace se simți copleșită de vinovăție. Se gândi rapid ce opțiuni avea. Îi putea spune mamei ei ce făcea - că nu își folosea deloc educația ei superioară de fițe - sau putea să continue să o inducă în eroare pentru a o ști fericită.

Mallory își dezlipi buzele de Ty și-l conduse la masa Dependentelor de Ciocolată. El luă o brioșă, o sărută pe Mallory și plecă.

- Și cum este în Seattle? întrebă mama lui Grace. Cum este noul tău job la bancă? Ești deja director executiv?

Grace se strâmbă.

- De fapt, am trecut la altceva.

- Da?

Grace privi spre cutia de pantofi a lui Amy, plină de chitanțe.

- Ceva axat pe contabilitate.

Era un răspuns vag și, spera ea, impresionant. Dar nu avea cum să nege că era o minciună totală, ceea ce însemna că urma să ajungă în iad pentru că își mințise propria mamă.

- O schimbare de direcție?

Un bip îi sună lui Grace în ureche. „Salvată de bip."

- Stai un pic, mamă. Apăsă și preluă celălalt apel. Alo? Nimic. Al naibii telefon. Îl scăpase de prea multe ori. Lovi telefonul de coapsă și apăsă din nou. *Alo?*

- Grace. Ești liberă mâine?

Josh și vocea lui guturală, care avea un continuu efect pornografic asupra oricărei părți femeiești din corpul lui Grace. *Dacă era liberă?* Din păcate, da.

– Stai o clipă. Apăsă din nou pentru mama ei şi hotărî că, din moment ce oricum avea să ajungă în iad, putea foarte bine să-şi facă mai întâi fericită mama bine intenţionată. Am făcut o schimbare de direcţie, da. Nu este la fel de entuziasmant cum e să fii un specialist în rachete sau biolog, dar lucrez pentru un doctor.

– Sună fascinant, zise Josh sec. Îl cunosc pe doctorul ăsta?

Grace înlemni. „La dracu'."

– Stai un pic, reuşi ea să zică. Se lovi peste frunte cu telefonul; apoi, ignorându-le pe Amy şi pe Mallory, care o priveau cu gura căscată, apăsă din nou pe telefon.

– Mamă?

– Da, normal, draga mea. Cine altcineva?

„Chiar aşa, cine altcineva?" Grace îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Mallory şi Amy, amândouă fascinate de Show-ul Grace, sorbeau fiecare cuvânt.

Grace se foi în separeu, întorcându-le spatele.

– Aşa, spune-mi despre locul tău de muncă, zise mama ei.

– Lucrez... pentru un doctor, repetă ea.

– Îţi foloseşti autorizaţia de contabil ca să-i ţii contabilitatea? Sau faci cercetare pentru disertaţia aia pe care n-ai terminat-o?

Nu mai fu nevoită să răspundă, căci telefonul îi sună din nou.

– Stai un pic. Apăsă din nou. Josh, nu pot vorbi chiar acum.

Nimic.

Dumnezeule mare. Chiar avea nevoie de un telefon nou. Îl lovi din nou cu măsură şi apăsă să revină la mama ei.

– Scuze, mamă. Da, îmi folosesc autorizaţia de contabil. Se uită la cutia lui Amy. Într-un fel. Încerc nişte lucruri noi. Şi nişte... cercetare. Dar, ascultă, chiar trebuie să...

– Încerci lucruri noi, spuse Josh. Îmi place cum sună asta.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu – *trebuie să închid.* Apăsă din nou și trase aer în piept. Mamă?

– Da. Pari epuizată, draga mea. Muncești mult?

– *Foarte,* reuși să spună Grace, frecând locul dintre ochi.

– Poftim? Alo? Grace, nu te mai aud...

Tăcere.

Grace înjură și lovi telefonul din nou.

– Mamă? Scuze, dar nu se aude bine. Dar, da, muncesc mult, foarte mult. Hei, sunt o Brooks, corect? Asta facem.

– Conversația asta devine din ce în ce mai interesantă, spuse Josh.

– Oh, Dumnezeule! Credeam că ți-am spus că trebuie să închid! Grace închise și își făcu vânt cu mâna. La naiba, nu-i cald aici?

Mallory și Amy erau cu ochii larg deschiși. Mallory deschise gura să vorbească, dar Grace arătă cu degetul spre ea, apoi se strâmbă în vreme ce vorbea la telefon.

– Mamă?

– Da. Grace, ce...

– Intru într-un tunel, mamă. O să pierdem legătura... Grace închise telefonul, închise ochii și așteptă mustrările. Bănuiesc că ești încă acolo, spuse ea în telefon.

– Da, zise Josh. Deci plimbătoare de câini. Supracalificată?

– Nu vreau să discut despre asta.

– Te cred.

– Intru într-un tunel, zise ea disperată.

– Grace, nu există tuneluri în Lucky Harbor.

– Atunci, mă arunc în fața unui autobuz.

– Poți să fugi, zise el amuzat, dar nu te poți ascunde.

Dar aici greșea. Toată viața se ascunsese, chiar la vedere. Prefăcându-se că era o Brooks, când adevărul era că nu avea pedigree. Era o potaie. Închise telefonul,

îl aruncă pe bancheta din separeu şi dădu cu capul de masă.

– Uau, zise Amy aprobator. Când te faci de râs, o faci în stil mare, nu?

– O să ajung în iad pentru asta.

– Nu, zise Amy, împingând tava de brioşe mai aproape de Grace. Nu cred că oamenii ajung în iad când se fac de râs. Bunica mea zicea că mergi în iad când abuzezi de tine însuţi.

Grace se gândi la cum abuzase de ea însăşi la duş în acea dimineaţă şi oftă.

capitolul 7

Dacă nu ar fi ciocolata, nu ar fi nevoie de dresuri. O întreagă industrie de îmbrăcăminte ar fi terminată.

Mulţumită unei ture nebuneşti la Urgenţe, Josh nu ajunse acasă decât pe la ora trei dimineaţa. Se târî imediat în pat, visând despre o anumită femeie frumoasă şi mlădioasă, specialistă bancară/ model/ plimbătoare de câini într-o rochie de vară udă care se lipea de curbele ei şi îi făcea inima să bată.

Şi, mulţumită propriei prostii, putea să şi viseze despre cum o săruta pe blonda frumoasă şi mlădioasă.

Dormi o oră înainte de a fi trezit de Anna, care vomita. Nu de la gripă, ci de la mahmureală. Vremuri bune.

Când în sfârşit ajunse la cabinetul său, descoperi că avea două programări suprapuse, dar asta nu era nimic nou. Prima era doamna Dawson, care resimţea bufeuri şi alte simptome premergătoare menopauzei. Venea la consultaţie o dată pe săptămână sau cam aşa de luni întregi, aducându-i de mâncare şi lista ei de nemulţumiri şi simptome. La sfârşitul fiecărei consultaţii, îi cerea o întâlnire. De fiecare dată, el o refuza politicos, spunând că nu amesteca niciodată treburile cu plăcerea. Astăzi,

când îi răspunsese la fel, ea își scosese telefonul și îi arătase poza de pe Facebook cu el și Grace sărutându-se.

– Mie mi se pare că le-ai cam amestecat, zise ea.

Josh se holbase la poză, un pic surprins să descopere cum chimia dintre el și Grace fusese redată pe ecran și toată lumea putea să o vadă.

– Ea nu îmi este pacient.

– Vă este angajată. O plătiți să vă plimbe câinele.

N-avea sens să se enerveze că ea știa că Grace îi plimba câinele. Toată lumea știa. În definitiv, erau în Lucky Harbor. Se ridică, își dădu jos mănușile și le aruncă la coșul de gunoi.

– Ne vedem săptămâna viitoare, doamnă Dawson.

– Hmm, spuse doamna Dawson.

Josh trecu la următorul pacient și scoase fișa din dulap. Domnul Saunders avea pietre la rinichi. Josh intră în încăpere și mai scoase un set de mănuși. O dată se întrebase câte ore pe an folosea pentru a pune și a scoate mănuși și își dăduse seama că nu voia cu adevărat să știe.

– Cum vă simțiți astăzi, domnule Saunders?

– Mor.

– De fapt, nu, nu muriți, zise Josh. Sunt pietre la rinichi. O să vă simțiți mai bine după ce le eliminați.

– Sunteți sigur? întrebă domnul Saunders.

– Da.

– Sigur, sigur? întrebă domnul Saunders. Pentru că eu nu le simt ca pe pietre la rinichi. Azi-noapte am simțit că și cum aș fi avut cel mai dureros orgasm din viața mea. Bănuiesc că eliminam una dintre pietre, nu?

Josh fu nevoit să-și ascundă capul în spatele fișei, căci cum, Dumnezeule, puteai să faci confuzie între a elimina o piatră la rinichi cu un orgasm?

Și ziua continuă, făcându-l să se întrebe dacă toată lumea era nebună sau doar el. Pe la prânz, capul îi exploda, și știa că nu putea continua așa. Trebuia să înceapă să mai refuze pacienți ori să rărească turele de la Urgențe.

– Este la mintea cocoşului, spusese Matt. Adusese pentru prânz sendvişuri groase de doisprezece centimetri. Erau întinse prin cabinetul lui Josh, în vreme ce bărbaţii se uitau pe calculator la rezumatul ESPN. Vinde cabinetul spitalului. Lasă-i să aducă încă un doctor, şi toate problemele tale dispar. Lucrezi câte ore vrei. Simplu.

Nimic nu era simplu, dar devenea din ce în ce mai ademenitor, şi Josh doar la asta se gândise în ultimele luni. Însemna să renunţe la visul tatălui său, dar adevărul era că Josh nu putea duce la îndeplinire acel vis. Încercase.

După ce Matt plecase înapoi la treaba lui, Josh scoase contractul de ofertă, pe care-l citise de sute de ori. De o mie de ori. Îi ceruse avocatului lui să-l parcurgă cu foarte mare atenţie. Tot ce avea de făcut era să accepte oferta cu o semnătură electronică şi să apese pe „TRIMITE".

Degetele-i trecură peste tasta „ENTER", dar apoi îşi puse capul pe birou să se gândească la asta un minut. În secunda următoare, asistenta lui, Dee, îl strigă.

– Hei, mormăi ea din uşă, dacă tragi tu un pui de somn, trag şi eu. Avea în jur de cincizeci de ani şi semăna cu Lucy din benzile desenate *Peanuts*. Era amestecul perfect dintre seriozitate şi empatie pentru pacienţii lui, deşi rareori simţea nevoia să îi ofere şi lui ceva din empatia aia. Am nevoie să-ţi mişti fundul ăla drăguţ afară, spuse ea. Nancy Kessler este în cabinetul unu, cu o infecţie la vezică de care vrea să scape înainte să plece în Las Vegas weekendul ăsta, cu noul ei iubit. Randy Lyons este în cabinetul doi. Şi-a bătut un cui în degetul mare, din nou. Şi Doamna Munson este în cabinetul trei, spunând că polenul o termină.

– Ia tu alergia, zise el. Mă ocup eu de ceilalţi doi.

– Trei. În patru este băiatul de treisprezece ani, Ben Seaver. Şi-a prins cucul în orificiul de la jacuzzi.

– Dumnezeule, mormăi Josh. *Din nou?*

– Uite. Dee îi întinse cafeaua ei. Probabil ai nevoie de ea mai mult decât am eu.

– Mersi.

Avea prea mult zahăr și lapte în ea, dar femeia avea dreptate. Avea mare nevoie de cafea.

– Tatăl tău nu a fost niciodată așa aglomerat, spuse Dee.

– Pentru că noi am dublat numărul de pacienți.

– *Tu* ai dublat numărul de pacienți, spuse ea și îl bătu pe braț, lucru pe care-l făcea rar. Ar fi mândru, dar nu asta ar vrea pentru tine. Semnează nenorocitul ăla de contract, doctore. Înainte să te epuizezi.

– Nu o să mă epuizez.

– Bine, atunci, semnează nenorocitul ăla de contract înainte să *mă* epuizez *eu*.

Și, cu asta, Dee își luă cafeaua înapoi și ieși.

Ceilalți angajați ai lui Josh erau Michelle și Stacy de la recepție și o altă asistentă medicală pe nume Cece. O oră mai târziu, Michelle băgă capul în sala de examinare.

– Doamna Porter este pe linia doi. Are nevoie să te vadă astăzi. Zice că moare.

Doamna Porter nu murea; era singură. Copiii ei locuiau pe Coasta de Est, așa că venea cel puțin o dată pe săptămână aici, pentru a primi atenție. Săptămâna trecută, i se zbătea un ochi și se diagnosticase singură cu cancer la creier.

– Spune-i că o putem primi mâine, îi spuse el lui Michelle.

– Zice că mâine va fi moartă.

– Bine. Fă-i loc astăzi, atunci.

O oră mai târziu, sala de așteptare era tot plină. Dee se uită dezaprobator la Josh când acesta se strecură în biroul lui pentru a prelua un apel. Era de la școala lui Toby.

Toby nu fusese luat de bona lui, Katy.

Josh se îndreptă imediat spre ușă, luându-și cu regret rămas-bun de la o Dee enervată. Urcă în mașină în timp

ce o suna pe Katy. Era sora uneia dintre asistentele de la spital şi venise cu recomandări foarte bune. Problema era că fata era o soluţie temporară, pentru că, imediat ce soţul ei avea să-şi primească transferul, se mutau în Atlanta.

Înainte de Katy, o avuseseră pe Trina, care îşi dăduse demisia din cauza unor complicaţii. Acele complicaţii fiind Anna. Iar Suzie, bona dinaintea Trinei, plecase şi ea fără explicaţii.

Josh detecta un model şi nu avea timp pentru asta.

Katy răspunse şi spuse imediat:

- Nu mă urî, dar mă urc în avion.

Josh oftă.

- Fără preaviz?

- Nu am reuşit să dau de tine ieri. Am vorbit cu Anna.

Lui Josh îi venea să se dea cu capul de volan.

- O *zi* de preaviz atunci?

- Îmi pare rău, Josh, spuse ea cu un regret real. Dar cred că ar trebui să mă înlocuieşti cu *două* bone. Şi poate cu un criminal plătit.

Josh o sună apoi pe Anna. Ea nu răspunse. Şoc. Şi-l imagină pe Toby aşteptând la şcoală singur şi i se strânse stomacul. Apăsă acceleraţia, parcurgând mental lista de contacte din telefon, încetinind la Grace.

Se opri.

Dădu înapoi.

„Nu o face, frate." Era extraordinar de inteligentă, dar nu se pricepea deloc, *deloc* la plimbatul câinilor. Chiar nu avea cum să o împovăreze şi cu copilul lui. Doar că se ocupase deja de Toby cu o zi în urmă, timp de o oră, şi toţi supravieţuiseră.

Îi venise în ajutor de două ori deja. Ceea ce punea o întrebare - *cine pe cine ajuta aici?*

Adevărul era că se dovedise deja mai de încredere decât jumătate dintre oamenii din viaţa lui. Şi al naibii să fie dacă nu era ceva în ochii ei care-l atrăgea ca un val, ceva de neuitat. Ştia că ea era un pic pierdută, că era

în căutarea a ceva. Habar n-avea ce căuta, dar voia să o ajute. Ceea ce era o idee foarte proastă. Avea nevoie de încă un om în viața lui cum avea nevoie de o gaură în cap, dar acum nu mai era cale de întors. Era atras de ea.

Ea răspunse după al treilea apel și jumătate, cu un semn de întrebare în salut.

- Deci, spuse el. Fiica unei specialiste în rachete?

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

El râse.

- Ești ocupată?

- Acum, nu. Tocmai m-am întors de la un interviu din Seattle.

Asta-i risipi iute amuzamentul și simți cum i se strânse stomacul - și de ușurare pentru ea, și de regret legat de cum s-ar simți el dacă ea pleca din Lucky Harbor.

- Cum a mers?

- Bine. Cred. Tocmai m-am întors, dar l-am plimbat deja pe Tank. Și n-au fost accidente și nici nu ne-am înecat. De fapt, n-au fost incidente deloc. Oh, și orice ar spune vecina ta despre mine, nu este adevărat. În mare.

- În mare?

- Mă rog...Tank a pângărit petuniile doamnei Perry. De două ori.

Doamna Perry ținea foarte mult la petuniile ei. Cu câteva luni în urmă, când Josh îl învăța pe Toby să meargă pe bicicletă, Toby trecuse peste flori.

Doamna Perry sunase la poliție, reclamând acte de vandalism.

Șeriful Sawyer Thompson venise la ușa lui Josh făcând tot ce putea ca să-și ascundă zâmbetul, sugerându-i lui Josh să se gândească să-l învețe pe Toby să meargă pe bicicletă într-o parcare goală în loc să facă potpourri din petuniile doamnei Perry.

În săptămâna următoare, Anna îl adusese pe Antihrist acasă, și Toby renunțase la bicicletă, preferând în să alerge cu cățelul.

Şi să latre.

– Dă-o încolo pe doamna Perry, zise Josh. Am o propunere.

– Primesc un indiciu?

– Am nevoie de o bonă pentru Toby. Doar o oră sau două.

Ea tăcu, şi Josh nu voia să o grăbească, dar avea pacienţi care îl aşteptau, o soră pe care să o strangulez mai târziu şi Toby, care spera că nu aştepta singur în curtea şcolii, şcoală de care Josh era încă la cinci străzi distanţă.

– Am fost ultima soluţie? întrebă ea într-un final.

– Ai fost *singura* soluţie.

– Au! zise ea. Amândoi ştim aşa bine să mintim.

El râse uşor, şi urmă un alt moment din acea chimie nebunească, chiar şi prin telefon.

– O fac, zise ea. Îl supraveghez pe Toby pentru tine.

El respiră uşurat.

– Ne întâlnim acasă. Şi, Grace? Făcu o pauză. Mulţumesc.

– Da, probabil n-ar trebui să-mi mulţumeşti încă.

Josh închise şi parcă lângă şcoală. Toby stătea în curte, cu o mână în mâna asistentei învăţătoarei, iar cu cealaltă ţinea la piept un războinic Kung Zhu Ninja.

Josh coborî din maşină şi se lăsă pe vine în faţa lui.

– Hei, micuţule. Îmi pare rău că nu a venit Katy să te ia. Se mută un pic mai repede decât ne aşteptam.

Toby încuviinţă din cap şi studie vârful tenişilor lui ponosiţi cu Star Wars. Avea unii noi, dar refuza să îi poarte.

Josh se uită la asistentă. Aceasta îi aruncă o privire care spunea: „Epic eşec, tată".

„Mesaj recepţionat, îţi mulţumesc, asistentă enervantă şi condescendentă."

– Apreciez că aţi stat cu el.

– Este sarcina mea, spuse ea. Şi ar trebui să ştiţi că Toby a dispărut iarăşi astăzi.

– Nu am fost sunat.

– Asta pentru că l-am găsit, spuse ea. La nouă metri înălțime, în stejarul de pe terenul de joacă.

Josh văzu puncte mici și negre în fața ochilor. Ca doctor la Urgențe, știa prea bine ce efect are o căzătură de la nouă metri asupra unui corp. Văzuse totul.

– Ce căutai acolo? îl întrebă el pe Toby.

Toby își cercetă din nou în tăcere tenișii, așa că asistenta răspunse în locul lui:

– Avea o broască într-un pumn.

– Toby nu are o broască.

– Nu, fu ea de acord. Dar noi avem. A fost eliberată din terariul ei în clasa celor de grădiniță.

Ah, acum avea sens. Josh se uită la Toby.

– Ai salvat broasca, așadar?

Toby încuviință din cap.

– Oh, și astăzi a vorbit, adăugă asistenta.

– Da? Asta era o veste mare. Ce ai spus? îl întrebă el pe Toby. Stai. Dă-mi voie să ghicesc. Ai soluționat foamea mondială. Sau... ai adus pacea pe pământ. Nu, știu, i-ai cerut o întâlnire unei fete.

Toby strâmbă din nas ca și cum ar fi zis: „Pfui, o fată?"

Josh rânji la el, și Toby chicoti, ceea ce era muzică pentru urechile lui Josh.

– A vrut să știe dacă eu voi fi noua lui mămică, spuse asistenta.

Oh! Asta era clar de la Anna. Josh trase aer în piept și îi mai aruncă o privire lui Toby.

– Mătușa ta te-a învățat asta?

Toby ridică din umeri.

Oh, da. *Anna.*

– Le-a întrebat același lucru și pe bucătăreasă, pe directoarea adjunctă și pe femeia de serviciu.

Josh își păstră expresia calmă și îl luă pe Toby de mână. Toby își folosi cealaltă mână pentru a trage de blugii care-i căzuseau, și, pentru că tricoul cu Star Wars era doar pe jumătate băgat în pantaloni, se vedea o fâșie de piele albă.

Fiul lui arăta ca un soldat comando.

Josh habar n-avea de ce și al naibii să fie dacă avea să întrebe în fața criticei asistente. Așa că lăsă întrebarea pentru mai târziu.

- Ești gata să plecăm acasă, micuțule?

O scânteie de viață, în sfârșit.

- *Ham.*

capitolul 8

Dacă ciocolata este răspunsul, întrebarea este irelevantă.

Grace era la cumpărături când sunase Josh și dădea să plece când fusese oprită de Jeanine Terrance, care deținea un magazin de ceramică.

- Am auzit că ești contabilă, spuse Jeanine. *Și* că îi faci lui Amy un sistem să-și țină contabilitatea. Mi-ar prinde *realmente* bine un sistem nou de contabilitate.

- Oh, spuse Grace. Mă rog, eu nu...

- Amy are încredere în tine, spuse Jeanine. L-aș face eu însămi, dar partea stângă a creierului meu nu suportă numerele. Te plătesc, normal, și nu doar cu produse din ceramică. Îmi merge chiar bine în trimestrul ăsta. Sau așa cred. Am să știu mai bine când îmi pui ordine în registre.

- Da, dar eu chiar nu plănuisem să mă apuc de contabilitate... Grace se întrerupse când văzu expresia plină de speranță a lui Jeanine. La naiba! Un mic magazin de ceramică. Cât putea să fie de lucru? Bănuiesc că pot să trec să arunc un ochi.

- Oh, asta-i minunat! Jeanine o îmbrățișă, apoi afișă un zâmbet. Hmm, ar trebui să știi că nu sunt așa organizată ca Amy.

Cum întregul portofoliu financiar al lui Amy fusese îndesat într-o cutie de pantofi, asta o alarmă puțin, dar

Grace acceptase deja. Promise să treacă mai târziu şi plecă spre casa lui Josh.

Anumite părţi din ea - cele obraznice - dansau fericite că aveau să-l revadă. Alte părţi din ea - cele mai *deştepte* - erau mai rezervate. După umilitorul incident la telefon, când el auzise mult prea multe din conversaţia ei cu mama ei, sperase cumva ca o vreme să păstreze o distanţă sănătoasă între ea şi Josh.

Adică, pentru totdeauna.

Dar el îi fluturase pe la nas sarcina asta, şi ea chiar nu-şi permitea să refuze. Îi spusese adevărul despre interviul de la Seattle care decursese bine, dar încă nu avea o ofertă. Urma interviul din Portland. Şi apoi nu-i rămânea decât să aştepte.

Când bătu la uşa de la intrare, se auzi un lătrat sălbatic dinăuntru. Josh răspunse, arătând al naibii de bine în pantalonii negri şi o cămaşă albastră, cu eternul stetoscop în jurul gâtului. Grace îşi petrecuse dimineaţa într-o întâlnire cu câţiva bărbaţi la fel de bine îmbrăcaţi, la fel de chipeşi, dar nici unul din ei nu-i afectase respiraţia.

De ce el îi afecta respiraţia?

El privea ţintă la buzele ei, şi o dorinţă fierbinte, umedă o străbătu, începând să coboare.

„Oh, nu. Nu, nu, nu", îşi spuse ea încăpăţânată. Ce dacă arăta bine şi îi făcea genunchii să tremure doar cu o privire? El nu era pentru ea. Nici pe departe. Era genul de bărbat la nivelul căruia încercase toată viaţa să se ridice: ambiţios, concentrat, obsedat de muncă... Nu se întâmpla. Nu aici, nu acum, niciodată. Îşi repetă asta de câteva ori, dar corpul ei nu o credea. Corpul ei îl dorea.

Lătratul părea să fi crescut în decibeli.

- Să nu-mi spui că s-a multiplicat, zise ea.

- Bine, nu-ţi spun.

Hmm. Era, de asemenea, foarte calm în situaţii tensionate. Ceva ce ei nu-i ieşise nici în cele mai bune zile. Şi aşa sexy cum era - al naibii de sexy -, descoperise

că bărbaţii calmi şi reci erau calmi şi reci *peste tot*, inclusiv în relaţiile lor.

Ea nu voia o relaţie calmă şi rece. Voia pasiune. Explozii.

Distracţie.

– Ham, ham! strigă Toby, venind în fugă de după colţ.

Josh îl ridică şi-l puse pe umeri ca să-l care ca pe un sac. Acum, două feţe se uitau la Grace, amândouă înspăimântător de asemănătoare, deşi lui Toby îi lipseau liniile fine cauzate de stres de la ochi şi profunzimea din aceştia.

– Toby va încerca să fie cuminte, spuse Josh.

Toby încuviinţă din cap. Tank era la picioarele lor, alergând în cercuri, urmărindu-şi propria coadă. Cu Toby încă în spinare, Josh se aplecă şi ridică şi căţelul.

– Nu pot promite acelaşi lucru şi pentru Tank.

Tank pufni mândru.

– Ham!

Grace aruncă o privire rece către câine, o privire care spunea: „Mănâncă-mi pantofii azi, şi vei muri", dar asta nu-l sperie deloc. Pentru Toby avu însă un zâmbet autentic.

– Hei.

– Ham!

– Tu şi Tank sunteţi fraţi? îl întrebă ea.

Toby zâmbi şi începu să vorbească, dar Josh îl apucă pe Tank mai bine şi îi acoperi gura lui Toby.

– Stai, spuse Grace. Cred că urma să rostească nişte cuvinte.

– Da, dar, crede-mă, nu vrei să le auzi.

Toby dădu mâna lui Josh la o parte.

– Eşti noua mea mămică?

Grace rămase cu gura căscată din cauza şocului, şi Toby chicoti când văzu asta.

– Bine, tigrule, spuse Josh. Ştii că îmi place când râzi, probabil mai mult decât orice pe lumea asta, dar

te strivesc ca pe o boabă de strugure dacă mai spui asta vreunei femei astăzi.

Toby arătă spre Anna, care intrase în camera de zi în urma lor.

- Da, știu, spuse Josh cu blândețe, privind spre sora lui. O s-o strivesc și pe Anna tot ca pe o boabă de strugure.

Grace era îngrozită că le spunea așa ceva unui băiețel dulce și surorii lui care avea un handicap, dar Toby doar zâmbi.

Și Anna la fel, și, fără vreun cuvânt, continuă se meargă prin casă, ignorându-i pe toți.

Josh îl puse pe Toby jos.

- Ce ar fi să-ți găsești ceva de făcut care să nu te bage în necazuri? zise el.

Când copilul dispăru, Josh o privi pe Grace.

- Am sunat-o pe Mallory.

- Da? Pentru ce?

- Îmi dau seama că asta-i o favoare, *față de mine*, spuse el. Dar trebuia să mă asigur că ești ceea ce pari, cu toate diplomele tale și ceea ce pare a fi o... familie interesantă. Și, apropo, doar de curiozitate, ce fel de cercetări faci pentru mine?

Ea mormăi și își acoperi fața.

- Ți-am zis, nu vreau să vorbesc despre asta.

El râse blând.

- Deci suntem în regulă?

- Poate. Ce a spus Mallory?

- Că aș fi norocos să fii bona lui Toby. Și că mă omoară dacă te rănesc.

- Ce ai fi făcut dacă ar fi spus ceva de rău despre mine?

- L-aș fi luat pe Toby cu mine la muncă astăzi. Am mai făcut-o.

Nu era sigură, dar i se păruse că marele, puternicul, durul doctor se cutremurase la acea amintire.

- Nu ai nevoie să o faci săptămâna asta, spuse ea.

El îi oferi un zâmbet care exprima recunoştinţă şi încă ceva, ceva ce-i făcu genunchii să tremure când el îi făcu semn să intre. De fiecare dată când fusese aici, găsise casa curată, dar astăzi nu. Astăzi, arăta de parcă explodase o bombă, mai ales în bucătărie. Erau vase în chiuvetă, ingrediente şi ustensile peste tot pe blat.

- Este ziua liberă a menajerei, spuse Josh şi îl ridică pe Toby, care scoase un chiot de încântare.

Chiotul deveni şi mai strident când Josh îl atârnă pe Toby cu capul în jos, înainte de a pune copilul într-un scaun în faţa unei farfurii pline.

- Gustarea asta a fost alegerea lui Toby astăzi, explică Josh. Din fericire, asta a coincis cu pauza mea de prânz, şi am făcut ceea ce noi numim „clătite vinovate".

Din ingredientele şi chestiile împrăştiate pe blat, Grace putea să-şi dea seama că era vorba despre clătite cu afine, plus şuncă de curcan. Tatăl ei nu ar şti care-i spatula, cu atât mai puţin să dea drumul la aragaz, aşa că asta era impresionant.

Josh turnă un pic de sirop pe farfuria lui Toby, apoi ciufuli părul băiatului, având pe chip o expresie pe care Grace nu o mai văzuse niciodată la el.

Afecţiune.

- Mă întorc imediat, micuţule, spuse Josh. Mănâncă.

Toby ridică sabia laser cu o mână, lucru care, normal, îl înnebunea pe Tank. Micul câine se învârtea în jurul mesei, mârâind feroce la fiecare *hârş, vrrmm-hârş*, pozând de parcă ar fi fost şi el un Jedi.

- Complexul lui Napoleon, spuse Josh către Grace. Se crede mai mare decât este.

Toby luă o clătită cu mâna liberă. O turti pe masă, o rulă şi apoi o dădu prin sirop şi o băgă în gură.

- Tacâmuri, zise Josh.

Toby oftă şi lăsă sabia laser jos pentru a lua o furculiţă.

Tank se opri brusc din mârâit când sabia laser atinse podeaua şi, pufnind mirat, fugi cu coada între picioare.

Toby, cu furculița într-o mână, se folosi de cealaltă mână pentru a băga o bucată imensă în gură.

Josh lovi în furculița nefolosită din mâna lui Toby, apoi se întoarse spre Grace, făcându-i semn că voia să discute cu ea în privat. O conduse pe ușa din spate, închizând-o după ei.

Ea se întoarse și privi în spate, să vadă dacă Toby folosea furculița sau degetele, dar astăzi jaluzelele erau închise.

– Bine, deci uite care-i înțelegerea, spuse Josh. Am mințit când am zis o oră sau două.

Asta o făcu pe Grace să își întoarcă privirea spre Josh.

– Deci nu sunt singura care ajunge în iad?

Josh trecu cu degetele prin păr. Era așa de mare ,că bloca soarele, și, cu brațele ridicate și îndoite, chiar punea la încercare cusăturile cămășii de muncă într-un fel care ei îi convenea de minune. Dintr-odată, lăsă să-i cadă brațele pe lângă corp, de parcă erau prea grele.

– Uite, spuse el, adevărul este că sunt în întârziere. Am prea multe programări. Sora mea mă va face să am un infarct. Am nevoie de cineva care să stea cu Toby astăzi, și tu ai nevoie de bani. În plus, este un copil bun, cuminte, chiar dacă refuză să folosească tacâmurile sau să vorbească. Cu toate astea va lătra când trebuie și se pricepe foarte bine la prinsul păianjenilor.

Asta o făcu să înghețe.

– Mai ai și alți păianjeni?

– Nu, spuse el fără să clipească. Fără păianjeni.

– Ai spus păianjeni, zise ea. Și eu am văzut unul mare în curtea laterală.

– Păianjenul ăla a plecat să-și petreacă iarna în sud.

– Este vară.

– A vrut să fie primul care pleacă din oraș.

– Ia uite la tine, minciună după minciună

Dar trebuia să recunoască faptul că Toby *era* al naibii de drăgălaș. Și tatăl lui era și mai drăguț – deși era sigură că el ar obiecta la un cuvânt așa inofensiv precum *drăguț*.

Josh vorbise pe un ton calm, liniştit, dar totul la el spunea că era epuizat. La asta se adăuga faptul că părea să deteste că trebuia să îi ceară ei aşa favoare.

Înţelegea mândria. Doamne, cât de mult înţelegea mândria. Dar pe bune? Chiar se gândea să facă asta doar pentru că el se afla într-o situaţie dificilă?

„Nu", spuse o voce firavă în capul ei. „O faci pentru că este atrăgător..."

– Cât timp?

Josh nu se mişcă, nu scoase nici un oftat de uşurare, dar ochii lui se încălziră.

– Cel târziu până la opt seara.

Cinci ore de acum. Grace habar n-avea ce să facă cinci ore cu copilul.

– Mai oferă-i un sărut.

Amândoi se întoarseră şi văzură uşa deschisă şi un ochi care se uita la ei prin crăpătură – la nivelul şoldului.

Anna, în scaunul ei cu rotile.

– Prea târziu, îi spuse Grace. A ratat trenul.

Anna pufni.

Josh închise uşa şi o ţinu închisă cu o mână, cealaltă mână aflându-se pe lemnul de lângă capul ei.

– Scuze pentru asta.

Se aplecă spre ea, strivind-o între uşă şi el.

Nu era un loc rău în care să se afle când venea vorba despre asta.

– Deci, spuse ea, enervant de fără aer, până la opt seara, atunci?

– Da, şi există un „dar".

Dacă se oferea pe el în dar, accepta.

– Nu este doar pentru astăzi, spuse el.

Asta era faimoasa găleată de apă rece ca gheaţa.

– Poftim?

– Am nevoie de ajutor toată săptămâna, zise el. De la ora două până pe la... opt.

– Oh, Doamne, Josh. „Toată săptămâna", se gândi ea. Nu ştiu, continuă.

- Voi angaja o bonă. Mi-am întins deja antenele. Tu și Toby puteți să țineți primele interviuri și să câștigați ceva timp dacă vrei. Aș ruga-o pe Anna să îl supravegheze, dar ea deja o face dimineața devreme și seara târziu. În plus, nu a fost chiar așa de încredere, și Toby a trecut prin destule.

- Josh....

- O mie de dolari, zise el.

- *Oh, Dumnezeule.*

- Da sau nu, Grace.

Era tot numai linii dure, neiertătoare, de musculatură încordată, înveșmântat într-un strat dublu de testosteron, dar ei îi era greu să se concentreze din cauză că în acel moment era delicios, oricât de incredibil era asta.

- O mie de dolari? zise ea uimită. Pentru o jumătate de săptămână. Nu poți vorbi serios.

- Plus o cameră gratis și masă. Dincolo de piscină este o casă de oaspeți. Acolo au stat vreo două bone, dar nu ultima; ea era măritată. Are doar vreo două sute de metri pătrați, dar este mobilată.

Grace clătină din cap, dar adevărul era că o câștigase cu *gratis*. Locuia la B&B și îi plăcea. Cele trei surori care dețineau localul, Tara, Maddie și Chloe, fuseseră minunate, dar B&B nu era un loc chiar prietenos cu finanțele ei.

- Voi mai avea niște interviuri săptămâna asta.

„Sper."

- Găsim o soluție.

Ea încuviință din cap, dar se gândea că el mirosea incredibil, mai bine decât ciocolata. Așa bine, că îi venea să îl muște.

Și, dintr-odată, era mai aproape de ea? Ea își dădu capul pe spate, lipindu-l de ușă, pentru a se uita la el, la ochii lui de cafea. Da, era mai aproape. Chiar *putea* să-l muște dacă voia. Dar avea să fie cuminte.

- Nu ai familie să te ajute? Aflase că tatăl lui murise, dar asta era tot ce știa. Mama ta sau alți frați? Sau... mama lui Toby?

- Ambii mei părinți sunt morți, zise el. Și nu am alți frați. Cât despre mama lui Toby, ea nu este disponibilă.

Fața lui era o mască impasibilă. Imposibilă de citit. Dar gândurile nu erau chiar așa greu de ghicit - el traversa un moment dificil, fără vreun sprijin. Poate că ea nu era decât o fraieră, dar era ceva atractiv la un bărbat care se ocupa de copilul lui, de sora lui și de un cabinet medical de unul singur, făcând tot ce putea pentru ca totul să funcționeze.

- Bine, zise ea moale. Mă bag. Nu sunt sigură de casa de oaspeți. Dar mă voi ocupa de Toby săptămâna asta.

Se aștepta ca el să se retragă și să-i dea drumul, dar el nu o făcu. Nu vedea decât cât de larg îi era pieptul.

- Mai este un ultim lucru, spuse el.

Ea se întrebă dacă arăta la fel de bine și fără haine.

- Ce?

- *Chiar am ratat trenul ăla?* întrebă el.

Ea își înclină din nou capul în sus.

- Am vrut doar să zic că a trecut faza aia. Ne-am sărutat deja, îți amintești?

Privirea lui se înfierbântă. Da, își amintea.

- Și a fost... bine.

Probabil că în acea dimineață se bărbierise, dar se vedea deja barba crescând. Și ochii lui... Fântâni adânci și întunecate, ca de obicei, nelăsând să se vadă nimic din el sau din secretele lui.

- Da, a fost... *bine*, repetă el, mijind ochii.

- Ei bine, da.

„Bine de un infinit de ori."

El doar o privi.

- Bine, recunoscu ea, rezemându-se din nou de ușă. A fost un pic mai bine decât bine. Dar nu asta caut. Nu un tip ca tine.

- Ca mine, zise el încet, de parcă vorbele ei fuseseră la fel de bulversante ca acel „bine".

Uită-te la el. Ar fi putut avea chimie cu un zid de cărămizi.

- Ideea e că n-am să mai stau mult prin Lucky Harbor, deci, cât stau, vreau să mă... distrez.

- Să te distrezi.

- Da. E o chestie nouă pe care o încerc.

- Și crezi că eu nu sunt distractiv, zise el cu neîncredere.

- Nu este nimic personal.

- Hmm.

Făcu un pas spre ea și, pentru că deja nu mai avea unde să se retragă, ea se trezi din nou prinsă între ușă și corpul lui delicios de tare. Mâinile lui ajunseră pe șoldurile ei, o strânseră ușor și apoi alunecară în sus, peste coaste, spre brațe și umeri. Când ajunse la gâtul ei și îi cuprinse chipul, oasele ei o trădaseră.

- Ce faci? reuși ea să spună.

- Îți arăt cât de distractiv pot fi.

Oh, Doamne! Doar șoapta lui guturală o făcu să simtă un fior pe șira spinării, genul de fior pe care o femeie nu ar trebui să-l simtă din partea unui bărbat de care nu voia să fie atrasă. Și apoi corpul ei se apropie un pic de al lui.

„Corp rău!"

Privirea lui Josh o întâlni pe a ei și o susținu. Construia nerăbdarea cu intenție, alături de căldura care o cuprindea din interior spre exterior.

- Tot mai crezi că nu sunt distractiv? întrebă el blând.

- Nu ești. Înghiți în sec. Ești...

Ridică dintr-o sprânceană.

Fierbinte și sexy și... la naiba. *Amuzant.* Ceea ce însemna că ea era în mari necazuri. Era momentul să fluture steagul alb, hotărî ea. Și ar fi făcut-o. Într-un minut...

- Spune-o, Grace.

- Bine, poate ești un *pic* distractiv, recunoscu ea. Dar...

El îi ciuguli buza de jos, atingând-o cu limba, apoi o atâță cu gura până când ea scoase un murmur neajutorat de excitare și își încleștă mâna în cămașa lui.

Ochii lui erau aproape închişi şi sexy când el se retrase.

– Pe naiba un *pic* distractiv.

Gura i se curbă în vreme ce privea în jos.

Urmărindu-i privirea, ea îşi dădu seama că încă îi strângea cămaşa. Se străduí să netezească oarecum cutele pe care le făcuse.

– Bine. Eşti incredibil de distractiv. Fericit acum?

– Ajung acolo.

În ochi i se citea dorinţa şi privea concentrat în ai ei, mâinile îi erau pe spatele ei, degetele o mângâiau prin materialul subţire al rochiei. Când îşi coborî capul, o făcu încet, oferindu-i suficient timp ca ea să se întoarcă.

Dar ea nu o făcu.

Se priviră în ochi până când buzele lui le atinseră pe ale ei şi apoi genele ei coborâră involuntar. Nu se putea abţine; buzele lui erau calde, ferme şi, oh, fix ce trebuia...

Cu un geamăt masculin şi jos, îşi trecu mâinile prin părul ei şi îi înclină capul pentru a sta mai bine, desfăcându-i buzele cu ale lui, sărutând-o întâi, apoi mai puţin încet. Şi apoi, totul deveni insistent şi urgent, şi oasele ei se topiră.

Când se desprinse din sărut, Grace era nesigură pe picioare şi respira de parcă alergase la maraton.

– Nu prea ştiu ce a demonstrat asta, zise ea.

În afară de faptul că săruta cel mai bine de pe planetă...

Ochii lui erau închişi. Cămaşa îi era pe jumătatea scoasă din pantaloni – asta ea o făcuse. Stătea în faţa ei, periculos de ademenitor şi mai fierbinte decât păcatul.

Clătină încet din cap. Era clar că nu ştia mai bine ca ea ce demonstrase asta.

– Nici eu nu caut o relaţie cu tine, zise el încet. Nu caut o relaţie, punct. Mi-ai văzut viaţa, Grace. La naiba, eşti parte din ea. Ştii că ar fi o nebunie să aduc o femeie în harababura asta.

- Deci gândim la fel, zise ea ușurată.

Doar că nu era chiar așa. *Ar fi trebuit* să se simtă ușurată, dar nu se simțea, ceea ce nu avea sens. Nici unul din ei nu dorea asta. Unde era ușurarea ei?

Privirea lui coborî pe gura ei.

- Mulțumesc că ești de acord să îl supraveghezi pe Toby săptămâna asta.

- Oricând, șopti ea, apoi se ridică pe vârfuri astfel încât, atunci când rosti cuvântul, gura ei să o atingă pe a lui.

El gemu, și sunetul fu așa masculin, așa senzual și dominant, că ea simți furnicături peste tot. Se aplecă spre el și, când el gemu din nou, sunetul trecu din pieptul lui în al ei.

- Grace.

- Știu.

Își luă mâinile de pe el și se retrase, chiar în ușă, normal. Mâna lui, care se afla jos pe spatele ei, alunecă în sus în vreme ce el îi prinse capul cu palma.

- Ai grijă.

Se mai uitară o vreme unul la altul. Apoi, mâinile ei ajunseră pe pieptul lui, în jurul gâtului, degetele îi alunecară în păr.

Mai scoase un sunet din gât și o trase iarăși spre el. Ea nu mai fu sigură care din ei făcu următoarea mișcare, dar apoi se sărutară din nou, și, la naiba, avusese dreptate. Bărbatul ăsta știa să sărute, să sărute *pe bune*...

Ciocănitul de cealaltă parte a ușii o făcu să-i stea inima.

Josh nu tresări și nici nu-i dădu drumul. O sărută pe locul moale chiar de sub ureche.

- Ești letală, șopti el înainte de a o trage pentru a-i putea deschide ușa Annei.

Toby era în poala ei mâncând o acadea și avea gura mov. Anna se strâmbă.

- Ce faceți? întrebă ea.

Josh îi aruncă o privire lungă, care ar fi făcut-o pe Grace să tremure dacă i-ar fi fost adresată ei.

Dar Anna nu se sperie deloc.

- Oh, ştiu, zise ea. Vă verificaţi amigdalele unul altuia.

- Anna, spuse Josh pe un ton blând, dar în care se simţea un avertisment clar.

Ea doar zâmbi.

- Toby a vrut să-ţi aducă aminte că mai târziu e noaptea porţilor deschise la şcoală. Şi că mâine trebuie să duci brioşe.

Încă sugând din acadea, Toby încuviinţă din cap.

- Nici unul dintre lucrurile alea nu sunt în program, zise Josh.

- Ups, spuse Ana. Probabil au fost şterse. Precum călătoria mea în Europa.

În falca lui Josh tresări un muşchi, dar el îşi îmblânzi expresia pentru un Toby serios. Ciufuli părul băiatului pentru a-l linişti.

Tank era la picioarele lor, chelălăind şi adulmecând, încercând să forţeze pe cineva să-l ridice.

- *Ham*, lătră el.

- Ham, zise Toby.

Uterul lui Grace se contractă, lucru pe care nu l-ar fi putut explica nici dacă asta i-ar fi salvat viaţa.

- Mă pot ocupa eu de brioşe, se auzi spunând.

Josh se uită la ea cu expresia unui om care se îneca, dar nu se aştepta să îi fie aruncată o frânghie.

- Da?

- Da. Îi zâmbi lui Toby. Sunt un fel de expert în brioşe. Mai ales în brioşe cu *ciocolată*.

Telefonul lui Josh bâzâi din adâncimile buzunarului lui. Îl scoase şi se uită la ecran.

- Trebuie să plec. Îl sărută pe Toby pe cap. Să fii cuminte.

Îi aruncă Annei o privire lungă de avertisment, apoi se puse în mişcare, trăgând-o pe Grace după el, cu o mână pe mijlocul ei, forţând-o practic să alerge pentru a ţine pasul cu el. Merseră prin casă şi ieşiră. Josh închise ferm uşa, apoi îi lipi spatele de ea, aplecându-se puţin pentru a o privi în faţă.

– Trebuie să încetăm să ne întâlnim așa, spuse ea.

El nu zâmbi.

– Gândim la fel?

– La faza că nu vrem o relație deși ies scântei când suntem împreună? întrebă ea. La naiba, da, gândim la fel. Cine naiba are nevoie de toată chimia aia nebunească? Se forță să râdă. Nu eu...

– Grace. El nu zâmbea. Dacă asta-i prea mult...

– Nu, sigur că nu. Ne-am înțeles. O să-l supraveghez pe Toby. Încă un motiv să nu acordăm importanță sărutului, corect? Pentru că eu nu-mi sărut șefii. De fapt, ultimul meu job nu a mers pentru eu nu am vrut să... Se strâmbă. Naiba să o ia cu gura ei mare. Știi tu.

Dintr-odată, expresia lui deveni și *mai* serioasă.

– Nu, zise el liniștit. Nu știu. Spune-mi.

Fir-ar! Cum ajunseseră aici? Ea își roti umerii și se uită la oceanul de peste stradă, simțindu-se deranjată de subiect și de amintirea despre care nu voia să-i spună lui.

– Nu este nimic important. Voia... lucruri. Nu am vrut să îi ofer acele lucruri. Sfârșit.

Josh o studie un moment.

– Dar l-ai dat mai întâi în judecată sau i-ai dat una, l-ai lovit unde doare, corect?

Ea râse ușor.

– Nu.

Nimic așa satisfăcător. Pur și simple, plecase din Seattle, pentru că nu-și dorea să lupte pentru un loc de muncă unde știa că nu avea să se simtă niciodată confortabil. Descurajată de ceea ce se întâmplase, speriată în legătură cu viitorul ei, se urcase în mașină și plecase. Se gândise doar să pună distanță între ea și ceea ce ar fi fost o decizie proastă și așa ajunsese în Lucky Harbor.

Un accident se transformare în cel mai bun accident din viața ei. O pauză minunată de la viața ei în viteză.

– Grace, spuse el și așteptă ca ea să se uite la el. Eu nu sunt acel tip.

- Știu. Și chiar așa era. De aia - flutură mâna între ei și râse - am exagerat acum. Vina mea, știu, doar că nu vreau să crezi că...

- Nu cred, zise el. Nu aș crede. Și nu ai fost singura care a exagerat. Clătină din cap. Nici pe aproape. M-am purtat necuviincios. Îmi pare rău, Grace.

În lumea ei, vinovăția i se atribuia celei mai apropiate ținte. În lumea ei, oamenii nu își asumau răspunderea pentru propriile greșeli. Ea îi întâlni privirea și îi spuse adevărul gol-goluț.

- Nu mi s-a părut necuviincios, recunoscu ea. A fost...

- Distractiv?

Tonul lui era mai relaxat acum. Provocator. Și ea știu că aveau să fie bine. El nu dorea asta; nu avea timp pentru asta. Asta însemna că gândeau la fel. Ea avea să plece în curând, să revină la „viața ei reală". Imediat ce o găsea.

- Ceva important de care trebuie să știu ca Toby să se simtă confortabil?

- Este timid și nu-ți va spune dacă îi e foame sau sete. Cina o ia la cinci jumătate și în frigider este ceva, cu indicațiile incluse. Ai grijă să le respecți - este alergic la unele mâncăruri. Pe tejghea este un bilet cu o listă cu chestiile nepermise. Și nu-l lăsa să-i dea lui Tank vreun Zhu Zhu. Tank este însuși Antihristul, dar nici măcar Antihristul nu poate digera metal și plastic. Lecția asta dureroasă m-a costat șase sute de dolari săptămâna trecută.

- Auch, zise ea, recunoscătoare că nu avea un cățel viclean. Sau un Zhu Zhu. Deci îi dau copilului mâncare și apă și-l țin pe Tank departe de Zhu Zhu. Am înțeles.

- Și Anna...

- Mă gândesc că îmi poate spune când îi este foame și sete. Și probabil știe că nu trebuie să înghită vreun Zhu Zhu, corect?

Josh expiră.

- Da. Dar ea nu este responsabilitatea ta. Să n-o lași să te enerveze.

- N-are nevoie de ajutor?

- Nu. Crede-mă cu asta, nu. Și probabil ar trebui să-mi cer scuze anticipat pentru ea.

- Vom fi bine, doctore Scott.

El râse.

- Am revenit la asta?

- Nu-ți place când oamenii îți spun așa?

- Doar dacă se află pe masa de examinare.

Ea îl privi în ochi căutând un semn de falsă modestie, dar nu găsi. În privirea lui nu se vedea decât o vagă nerăbdare.

Și o căldură care o făcu să se încingă.

- Trebuie să pleci.

- Da. Se aplecă și-i atinse buzele, apoi o sărută serios, înainte de a se retrage. La dracu'.

Ea se clătină nesigură și trebui să râdă de amândoi, șocați de un sărut.

- Este tot acolo.

- Da. Este tot acolo.

capitolul 9

Nu există grup de susținere pentru Dependenții de Ciocolată, pentru că nimeni nu vrea să renunțe.

Josh reveni la cabinet și, în vreme ce își examina pacienții, nu făcu altceva decât să se uite la ușă și să se gândească la cum se lipise de Grace cu tot corpul lui.

De două ori.

O dorea, ceea ce se dovedea o nebunie, din moment ce ea se gândea doar la distracție. Dar fusese acolo, făcuse asta și viața lui se schimbase pentru totdeauna. Așa îl primise pe Toby, lucru pe care nu l-ar fi schimbat pentru nimic în lume.

Dar nu avea de gând să mai facă asta o dată.

Aşa că pentru el atracţia asta nebunească faţă de Grace nu avea sens. Nu era genul lui. Bine, el nu avea un gen preferat. Cerinţele lui erau să fie caldă şi dulce – excepţie făcea patul, unde prefera să nu fie caldă şi dulce.

Dar Grace nu avea să ajungă în patul lui. Amândoi spuseseră asta. Amândoi fuseseră de acord în această privinţă – fără relaţie. Foarte matur.

Dumnezeule! Detesta să fie adult.

– Camera unu, spuse Dee când trecură unul pe lângă celălalt pe hol.

Doamna Carson îl aştepta. Îşi încurcase medicamentele pentru tensiune cu Viagra soţului. Din păcate, era şi surdă.

– Doamnă Carson, trebuie să vă cumpăraţi organizatorul acela de medicamente despre care am vorbit, pentru a nu se mai întâmpla asta.

– Ce spui, dragule? ţipă ea, cu o mână afectată de artrită făcută pâlnie la ureche. O să cresc mai înaltă sau mai tare? Zâmbi la propria glumă, lovindu-se peste genunchi, fără a se sinchisi că toată lumea din clădire putea să o audă. Nu că mi-ar displăcea să mă pot ocupa de mine în felul ăla, să ştii, continuă ea. Paul este un om bun, dar nu este făcut pentru prea mult coborât, dacă înţelegi la ce mă refer.

Josh înţelegea. Îşi dorea doar să nu înţeleagă.

– Ah. Tatăl tău ar fi râs. Nu eşti prea distractiv.

Oho, unde mai auzise asta?

Următorul pacient al lui Josh era Kenny Liotta, un şofer de camion care venea la fiecare şase săptămâni fără greş, cu o nouă boală cu transmitere sexuală.

– Te-ai gândit vreodată să abordezi asta mai inteligent? întrebă Josh.

Kenny rânji.

– Tatăl tău obişnuia să mă întrebe acelaşi lucru. Problema este că scula mea e cea care conduce. Şi scula mea nu gândeşte.

Josh clătină din cap şi scrise o reţetă.

- Scula ta are nevoie să citească *ABC-ul sculelor*, altfel o să rămâi fără ea până la următoarea ta aniversare.

Kenny râse.

- Dar ce fel de a te duce, corect?

- Nu, zise Josh. Nu este o metodă bună. Mori într-o cadă plină cu blonde într-un hotel din cauza unui infarct. Nu din cauza unei boli cu transmitere sexuală.

Kenny încuviință din cap.

- Da, înțeleg ce zici. Ești un om bun, doctore. N-ai să vinzi cabinetul, nu-i așa? Așa cum au făcut toți ceilalți de pe aici...

Se știa că spitalul cumpărase celelalte cabinete medicale din zonă, laboratoare, pediatri, specialiști de toate felurile. Faptul că-i adunase pe toți sub o umbrelă oferea centrului medical un mare avantaj în popularitate și reputație. Asta echivala cu bani mai mulți, desigur. Cam fiecare doctor cu care Josh lucra era parte din spital în vreun fel sau altul.

El era unul dintre ultimii rămași.

- Mă gândesc la asta.

- Este ca și cum ar fi fost preluate toate de socialiști. Cu ce te-au amenințat? Picioare rupte?

Asta îl făcu pe Josh să râdă.

- Te uiți prea mult la televizor. Dacă vând, lumea va continua să funcționeze la fel. Nivelul de îngrijire pe aici va rămâne același.

- Ești sigur de asta.

- Da, spuse Josh ferm.

Dar, dacă chiar credea asta, de ce nu semnase până acum?

Nici consiliul director nu înțelegea asta. Nici Matt, când sunase să afle dacă Josh avea să mai meargă cu el la cățărat vreodată.

- Nu pot să scap, zise Josh.

- Doamne! Atunci, semnează.

- Încă mă gândesc.

– O să te gândeşti şi când vei fi prea bătrân să mai stai agăţat de o stâncă fără să te îngrijorezi că-ţi va scăpa dantura?

Josh oftă.

– Sună-l pe Ty. Merge el la căţărat.

– El nu o să se cațăre pe stânci niciodată. Tipul, care-şi câştigă existenţa sărind din elicopter ca să salveze oameni, nu agreează înălţimile.

Asta era adevărat.

– Ia-o pe Amy.

– Nu se poate, zise Matt. Mi-a spus că, dacă mai încerc să o trezesc înainte de răsărit, mă omoară cu propria mea armă.

Şi asta era clar adevărat. Amy Michaels era frumoasă, inteligentă şi al naibii de dură.

– Ai nevoie de nişte ore în plus în ziua ta, zise Matt. Nu eşti deloc distractiv. Ţi-a mai zis cineva asta?

Bine, acum începea să-l enerveze asta.

– Ba sunt foarte distractiv, spuse Josh.

– Da? Când?

Când îşi vârâse limba în gura lui Grace. Asta fusese destul de distractiv.

– *Vinde*, zise Matt şi închise telefonul.

– Sunt distractiv, repetă Josh către nimeni.

Dădu telefonul la o parte şi se mai gândi un pic la Grace. Asta era un lucru distractiv în sine, de fapt. Prea distractiv. Îi acapara tot timpul, ca să nu mai zică şi că era o ameninţare la adresa liniştii lui. Îl făcea să vrea lucruri. Îl făcea să vrea să iasă din cuşca lui, lucru pe care chiar nu-l putea face.

Oricât de tentant i se părea.

Ajunse acasă la opt şi jumătate, cu o jumătate de oră mai târziu. Toby fusese îmbăiat şi era gata de somn, cu un războinic Zhu Zhu în pumn, cu sabia laser Jedi în cealaltă mână, cu Tank cuminte la picioarele lui. Doi îngeri perfecţi.

Mai devreme, când Grace ajunsese acasă la el, păruse moale şi mlădioasă în rochia ei de vară, cu puloverul

tricotat și sandale, cu părul ei blond căzând în valuri mătăsoase pe umeri, cu o expresie de curiozitate inteligentă pe chip. Când o lipise de ușă, părul i se încurcase - datorită lui - și expresia ei nu mai fusese așa calmă. Ochii i se dilataseră, gura îi era umedă de la gura lui, sfârcurile tari.

Îi plăcea cum arăta. Mult.

Acum, părul îi era strâns într-un fel de coadă, ținută acolo de o piesă LEGO, cu șuvițe lungi mătăsoase care evadau, făcând-o să arate oarecum ca un om de știință nebun. Puloverul ei dispăruse, rochia de vară îi era pătată și expresia ei nu mai era senină sau excitată.

Râdea. Ea și Toby erau în bucătărie, numărând brioșele din tava de pe masă, râzând. Doar privindu-i, Josh simți cum i se duce tensiunea din umeri.

- Îmi pare rău că am întârziat, zise el.

- Ai avut o urgență? întrebă ea, întorcându-se cu o expresie îngrijorată spre el.

- O fată de șaisprezece ani și-a găurit limba și a făcut abces. Nu le-a spus părinților timp de trei zile, până când i s-a umflat de n-a mai putut să respire.

- Oh, Doamne.

- Este în regulă. Pedepsită pentru restul vieții, dar e bine.

Ea doar se uita la el.

- Uau! Asta face ziua mea floare la ureche. Făcu un semn spre tavă. A trebuit să facem două ture. Nu vrem să discutăm despre prima tură.

Toby chicoti și clătină din cap.

- Tu le-ai *făcut*? întrebă Josh impresionat.

- Da, dar bucătăria ta a cam plătit pentru asta.

În bucătărie era un adevărat dezastru, de parcă explodase o bombă acolo. Vasele formau un munte în chiuvetă, și peste tot era ciocolată.

- Hei, măcar toată lumea este în viață, zise el.

- Mă rog, dacă asta-i singura ta cerință...

El zâmbi.

- Miroși ca o brioșă de ciocolată.

Anna intră în bucătărie, cu atenţia aţintită spre cartea deschisă din poala ei.

- Am găsit poza lui Josh de când era boboc, zise ea. El e cel cu ochelarii cu lentile groase, aparat dentar şi ochiul vânăt. S-a ales cu ochiul învineţit când a fost îndesat în propriul dulap. Era mult mai mic atunci. Era un mare ratat.

Josh se uită la carte.

- Ăla-i anuarul meu?

- Relaxează-te, zise Anna. Nu e ca şi cum i-aş fi arătat o poză cu tatuajul tău.

Josh îşi frecă fruntea.

- Ţi-a vărsat micile mele secrete murdare toată ziua? o întrebă el pe Grace.

- Ca pe bomboane.

Perfect.

- Şi tatuaj? întrebă Grace, cercetându-i corpul cu privirea. Unde?

- Pe fund, zise Anna, ca să ajute.

Josh acoperi urechile lui Toby.

- Hei.

- Scuze, zise Anna. Pe dosul lui.

Grace ridică dintr-o sprânceană spre Josh, încercând să nu râdă, deşi habar n-avea dacă voia să râdă de groază sau fiindcă i se părea cu adevărat amuzant.

- Ce este? întrebă Grace.

- Am pierdut un pariu, spuse Josh în apărarea lui. Şi nu-ţi spun.

Acum, ea chiar *râse*.

- Am crezut că eşti un tocilar care înfloreşte târziu, nu un băiat rău reformat.

Anna pufni.

- Da pentru tocilar. Nu pentru băiat rău.

- *Am pierdut un pariu*, repetă el în apărarea sa. *Doamne!* Este numai vina lui Matt.

- L-ai putea şterge, zise Grace. Dacă te jenează.

- Nu sunt jenat. „Nu prea mult", gândi el. Şi apoi, nimeni nu-l vede pentru că nimeni nu este vreodată

în spatele meu când sunt - acoperi mai bine urechile lui Toby - în fundul gol.

La asta, Grace pufni în râs, și acest sunet îl făcu să zâmbească. Ea se duse la chiuvetă și începu să spele vasele. Anna, aparent alergică dintotdeauna la a face curățenie, își aminti dintr-odată că avea ceva de făcut. Toby se cățără pe scaun ca să o ajute pe Grace. Josh clătină din cap.

- Știi deja regula despre statul în picioare pe scaune, Tobes.

Regulă apărută în urmă cu șase luni după un incident care îi adusese lui Toby șase copci deasupra sprâncenei.

- Oh, este în regulă, zise Grace. Spatele scaunului este întors ca să nu cadă de pe el.

Fix așa se întâmplase prima dată.

- Mai e și faptul că ștergerea cuțitelor ascuțite este o idee proastă.

Grace se întoarse spre Toby, care ștergea o lingură de lemn. Ridică dintr-o sprânceană la Josh. „Cam prea protector?"

Josh clătină din cap, își suflecă mânecile și li se alătură. Când terminară, Grace îl ajută pe Toby să coboare și se lăsă pe vine în fața lui, cu ochii blânzi și calzi.

- Somn ușor, îi zise ea și îl îmbrățișă.

Toby o îmbrățișă și el.

- Noapte bună.

Josh rămase cu gura căscată. Vorbise, nu lătrase.

Grace zâmbi. Toby îi zâmbi la rândul lui, și priveliștea asta îl făcu pe Josh să-și simtă gâtul uscat; pentru o clipă, simți că nu putea respira.

Grace se ridică și își luă geanta, iar Josh o conduse. La mașina ei, încercă să deschidă portiera, dar aceasta era blocată.

- La naiba, mormăi ea.

- Dă-mi voie...

- Nu, zise ea. Mereu se blochează. Mă descurc.

Trase tare și o deschise atât de repede, că aproape căzu în fund, dar el o prinse.

Josh îi întoarse chipul către el.

- L-ai făcut să vorbească.

- I-am spus că nu înțeleg limba câinilor. Zâmbi. Ai un copil minunat, Josh.

- Știu. Și mulțumesc, spuse el. Pentru astăzi. Pentru tot. Te-ai gândit la casa de oaspeți?

Lumina lunii cădea peste chipul ei.

- Un pic.

El nu insistă, căci nu era prea grăbit ca ea să o știe așa aproape.

- Spune-mi cum a decurs ziua de azi.

Ea îl privi o clipă îndelungată.

- Are nevoie să îi fii mai mult alături.

El inspiră profund, fără grabă.

- Știu.

- Și, apropo, ai dreptate că Tank este Antihristul. Deși probabil este cel mai drăguț Antihrist pe care l-am văzut.

- Și?

Pentru că era sigur că mai era ceva.

- Și sora ta... Este...

Grace clătină din cap, rămasă fără cuvinte.

- Da, zise el, râzând încet. Are efectul ăsta asupra oamenilor.

- Cred că ar ajuta dacă i-ai da mai multă libertate.

El clătină din cap.

- Este fix opusul a ceea ce are nevoie.

- Are nevoie să se simtă provocată, zise ea. Se plictisește. Și *orice* tânăr de douăzeci și unu de ani plictisit este un pericol. În plus, nu știu cum să-ți spun asta, dar handicapul ei nu este așa mare cum vrea ea să creadă lumea.

Josh era impresionat.

- Oamenilor le ia, de obicei, săptămâni să se prindă de jocul ei.

- Hmm. Ea își înclină capul pentru a-l privi. Tot amuzat ai fi dacă ți-aș spune că a zis că, deși ești un doctor

foarte bun, eşti obsedat de control, un tată aşa şi aşa, un frate de tot rahatul şi un partener şi mai de rahat?

– Nu, din moment ce totul este aproape adevărat.

Ea îl studie îndelung.

– Vrei să detaliezi vreuna din astea?

– Mi-ai văzut viaţa, Grace. Este... ocupată. Gura lui zvâcni când ea pufni la această noutate. Programul meu este nebunesc, şi *trebuie* să fiu cumva obsedat de control pentru a face faţă la tot.

– Şi asta te face un doctor foarte bun.

– Şi un tată doar aşa şi aşa, zise el – şi, Doamne, cât *detesta să recunoască asta*. Aş riposta la partea cu fratele de tot rahatul, dar cu restul a nimerit-o.

– Şi faza cu partenerul? întrebă ea.

– Nu sunt partenerul nimănui, dar, dacă aş fi, aş fi de rahat şi faza la asta.

Pe chipul ei trecu ceva. Dezamăgire? Nu putea să fie asta. Fusese prima care spusese că nu mergeau în acea direcţie.

– Toby are un proiect pentru şcoală, zise ea cu grijă.

Josh simţi că urmau nişte investigaţii.

– Un arbore genealogic, zise ea.

Da, clar începeau investigaţiile.

– A zis că nu poate pune nimic la mamă pentru că nu are nici o poză.

– Toby are o poză cu mama lui, zise Josh. Doar că este una veche. Făcu o pauză. Ne-am despărţit când el avea câteva luni. Nu şi-o aminteşte.

– Ai custodie deplină.

– Da.

Ea aşteptă, sperând să afle mai multe. Dar el nu avea mai multe de spus şi era prea obosit să încerce.

– Nu şi-a văzut mama de când avea câteva luni? întrebă ea.

– Ea nu era de pe aici.

– Oh. Asta-i greu.

Se înmuie, compătimindu-l vizibil.

Detesta asta, şi pentru el, şi pentru Toby. Se descurcaseră bine pe cont propriu. Mă rog, aproape. Îşi frecă zona dintre ochi, care începea să-l doară.

– Eşti obosit, zise ea blând. Încearcă să dormi.

Apoi îl bătu pe umăr de parcă era un ratat patetic. El se uită la ea, ezitând între a-i arăta că *nu* era obosit şi dorindu-şi ca ea să plece înainte ca el să facă fix asta.

Ea îl bătu din nou, şi el îi prinse mâna. Ea se uită fix la degetele lui peste degetele ei, oftă, apoi îşi lipi fruntea de pieptul lui.

– Trebuie să miroşi aşa bine? întrebă ea cu voce înăbuşită. Adică *mereu?*

– Eu...

– Nu, nu răspunde la asta.

Ea îşi înclină capul şi-l sărută pe obraz. Respiraţia ei era caldă şi încă mirosea a brioşe – şi al naibii să fie dacă buzele ei nu zăboviră pe obrazul lui. Nefiind genul care să aibă nevoie de o invitaţie scrisă, el întoarse capul, şi gura lui ajunse fix peste a ei.

Oh, da. De *asta* avea nevoie. Toată ziua. Limba lui îi tachină colţul gurii. Când ea deschise gura, foame puse stăpânire pe el. Trăgând-o mai aproape, preluă controlul sărutului, adâncindu-l. Ea îl răsplăti cu un geamăt slab care spunea că era acolo, alături de el, şi el se simţi mult mai bine.

Într-un final, Grace se retrase, lovindu-se de maşina ei. Râzând de ea şi de el, bănuia el, ea urcă în maşină. Josh o privi cum se îndepărta, întorcându-se când auzi roţile căruciorului Annei făcând zgomot pe veranda din spatele lui.

– Unde te duci? o întrebă el.

O camionetă parcă deodată şi claxonă, răspunzându-i la întrebare.

– Ar trebui să vină la uşă după tine, zise Josh.

– Doamne, ce bătrân eşti, îi zise ea. Şi are şi el un nume.

Toți aveau nume. Josh descoperise că era mai ușor să se gândească la fiecare dintre ei ca fiind Tipul. Cu toate astea, Devon demonstra anduranță. Ceea ce nu era surprinzător, din moment ce se apropia momentul când Anna avea să-și primească banii de la înțelegere. O prinse pe sora lui de spatele scaunului când ea tocmai încerca să se strecoare.

- Mai întâi, zi-mi cum a fost azi.

- Nu au fost victime, și iubita ta a reușit să reziste toată ziua fără să te lase baltă.

Josh știa că nu trebuia să se lase în angajat într-un război de semantică, așa că trecu peste partea cu „iubită".

- Înseamnă că te-ai purtat frumos.

Anna zâmbi.

Hmm...

- Cum am zis, a rezistat, spuse Anna.

- Poate că mâine reziști să nu te mai străduiești să mă faci să arăt ca un nemernic, zise el.

- Poate că mâine ai putea să nu mai fii unul.

- Anna...

Devon claxonă din nou. Josh îi aruncă Annei o privire, și ea ridică din umeri.

- Ar intra, dar îl sperii.

- Prostii.

- Bine, așa-i, fu ea de acord. Dar are probleme cu autoritatea. Oricum, a făcut niște cercetări și a găsit un traseu european. Ți l-am trimis pe mail.

- Cum rămâne cu școala?

- Școala este o prostie, zise ea.

- Nu. Prostie este să renunți la școală.

- Nu înțelegi.

Terapeutul familiei îi spusese lui Josh să nu pretindă că înțelegea. Pentru că nu avea să știe niciodată cum era să fie o adolescentă afectată de hormoni care și-a pierdut la o vârstă critică nu doar părinții, ci și posibilitatea de a-și folosi picioarele.

Ceea ce înțelegea era că *el* era tipul rău, ca de obicei.

Anna se îndreptă spre camionetă, şi, când ea plecă, Josh intră în casă.

- Doar noi doi, zise el către Toby. Gata de somn?

- *Ham.*

capitolul 10

Einstein mânca o bucată de ciocolată când a scris teoria relativităţii. Coincidenţă? Cred că nu.

În acea noapte, Grace ajunse în camera ei de la B&B şi se aşeză în pat să se uite la televizor, în timp ce arunca un ochi pe laptop la situaţia finanţelor ei. Cinci sute de dolari. Ăştia erau toţi banii pe care-i mai avea pe numele ei, doar dacă nu cumva intra în banii puşi deoparte pentru zile rele. Dar zilele nu erau aşa rele, nu încă. Primise un telefon pentru al doilea interviu la banca din Seattle şi a doua zi dimineaţă avea interviul prin Skype pentru jobul din Portland. O ofertă de la oricare ar fi schimbat totul.

Până atunci, putea să stea aici şi să vadă cum i se micşora contul sau se putea muta în casa de oaspeţi a lui Josh.

Nu era, de fapt, nici o întrecere. Şi apoi, până săptămâna viitoare pe vremea asta probabil urma să aibă unul din cele două joburi, spera ea.

Şi o direcţie.

Se auzi o bătaie la uşă, şi ea deschise, dând cu ochii de una dintre proprietarele de la B&B. Chloe purta pantaloni de camuflaj, o bluză roşie şi nişte tenişi asortaţi. Părul ei roşu lucios îi cădea pe spate într-o dezordine artistică pentru care Grace ar fi putut să o urască dacă Chloe nu ar fi afişat un zâmbet prietenesc şi nu ar fi avut în mâini o farfurie cu biscuiţi cu ciocolată.

- Tara a avut în plus, spuse Chloe. Am încercat să-i fur, dar Tara a zis că trebuie să-i dau oaspetelui nostru.

Grace se întinse să ia farfuria și râse când Chloe nu-i dădu drumul.

– Vrei să intri și să-i împărțim?

– Normal. Chloe intră. Pentru o clipă, am crezut că n-ai să mă întrebi.

Mâncară biscuiții și se uitară la o oră de dresaj canin la televizor. Instructorul spunea că nu există câini răi, ci doar proprietari de câini răi.

– Oh, spuse Grace, gândindu-se la Tank.

Și la bucata mare, rea, superbă de stăpân al lui Tank.

– Crezi că un mascul alfa poate fi antrenat la fel de ușor ca un câine? întrebă Chloe.

Chloe era logodită cu șeriful Sawyer Thompson, care era, neîndoielnic, un mascul alfa, și Grace râse.

– Mult succes!

După ce Chloe plecă, Grace petrecu vreo două ore ocupându-se de cutia de pantofi a lui Amy, bucurându-se de treaba asta neașteptat de mult. Știa că pentru majoritatea contabilitatea era aridă, dar, pe ea, numerele o liniștеau. Până ajunse să se culce, în mod șocant, pusese ordine în actele lui Amy.

În dimineața următoare, Grace făcu un duș și plăti pentru șederea la B&B. Îi părea rău să plece de la încântătorul han, mai ales că mai primi încă farfurie de biscuiți cu ciocolată drept cadou de despărțire.

Conduse până la Josh acasă. Era devreme, dar avea interviul și voia să se asigure că se afla într-un loc cu acces la internet.

Ușa de la intrare se deschise înainte să apuce să bată. Josh era îmbrăcat cu un tricou și cu pantaloni de sport, o geantă de poștaș îi atârna de un umăr și o geantă sport de celălalt. „La sală și apoi la cabinet", se gândi ea. Ducea brioșele pe o tavă și-l ținea și pe Toby, cu ghiozdanul lui cu Star Wars, de mână.

Amândoi, bărbat și copil, se uitară la ea cu ochii lor gemeni de ciocolată, și inima îi bătu puternic în piept. Îi zâmbi lui Toby.

– Să te bucuri de brioşe.

Josh se uită la geanta ei.

– Vei sta în casa de oaspeţi.

– Dacă e în continuare în regulă.

– Sigur. Aşteaptă un minut.

Merse cu Toby până în capătul străzii, unde un autobuz galben de şcoală tocmai oprea. Amândoi dispărură în autobuz şi, după câteva minute, Josh reapăru fără tava de brioşe.

– Şoferul autobuzului îmi este prieten, îi zise el lui Grace când reveni spre casă. Se va asigura că Toby va ajunge la şcoală cu tot cu brioşe. Observă ţinuta de interviu a lui Grace. Ai un interviu astăzi.

– Da, într-o oră.

– Ţi-am trimis pe e-mail fişierul cu persoanele care s-au arătat până acum interesate să lucreze ca bone.

Ea încuviinţă din cap.

– Mă ocup de asta astăzi şi sper să te ajut să găseşti pe cineva perfect pentru Toby.

– Mulţumesc. Îşi lăsă genţile jos şi o luă pe a ei. Îţi arăt casa de oaspeţi. Orice ai face, nu mă lăsa să intru cu tine.

– De ce nu?

Privirea lui îi parcurse corpul, făcând să vibreze şi să se încingă fiecare centimetru pe care-l atingea – şi atinse mult.

– Ar fi o idee proastă, zise el cu o voce care pătrunse până la zonele ei erogene. Pentru amândoi.

Ea îşi verifică hainele să se asigure că nu luaseră foc. Avea dreptate. Ar fi o idee foarte proastă.

Dar, în acel moment, *foarte proastă* suna ca *realmente excelentă*. Pentru că, din nou, el mirosea incredibil. Tricoul lui era întins peste bicepşi şi pectorali, dar larg peste abdomenul plat şi tare. Când el se întoarse să o conducă prin casă, materialul se întinse peste spatele lui atletic. Şi mai era şi fundul în pantalonii ăia. Comestibil. Aşa arăta, şi voia să-şi înfigă dinţii în...

El se întoarse să spună ceva şi o prinse holbându-se. Se prefăcu repede că îşi privea propriile picioare. Ia uite, tocurile ei păreau un pic uzate.

– Drăguţ parchet, zise ea.

– Nu te uitai la podea. Te uitai la fundul meu.

Resemnându-se, oftă.

– Bine, da, zise ea cât de afectată putu. Dar este nepoliticos să scoţi asta în evidenţă.

El râse.

Trecu de el ca să ajungă *ea* în faţă, gândindu-se că măcar aşa el nu-i putea vedea faţa.

– Grace? zise el din spatele ei.

– Da?

– Şi după fundul tău merită să ţi se scurgă ochii.

Ea îşi muşcă buza de jos pentru a nu zâmbi şi continuă să meargă.

– Iar suntem indecenţi.

– Tu ai început.

Ieşind pe uşa din spate, el o conduse în jurul piscinei spre căsuţa de oaspeţi. Acolo, împinse uşa, îi lăsă geanta înăuntru şi rămase intenţionat în uşă.

Avea dreptate – locul era mic. Dar drăguţ. Camera de zi, bucătăria şi dormitorul erau în nuanţe de albastru-deschis şi culori neutre.

– Patul este după paravanul ăla, zise Josh arătând cu degetul. Bucătăria are doar minimul necesar. Ai wireless, dar partea electrică este ca naiba. Nu poţi să porneşti prăjitorul de pâine şi radiatorul în acelaşi timp. Mă ocup de asta în weekend.

Grace se întoarse surprinsă spre el. Din experienţa ei, bărbaţii erau fie cerebrali, fie îndemânatici. Dar niciodată în ambele feluri. Îl categorisise pe acest „tocilar care a înflorit târziu" ca fiind genul cerebral. Ceea ce era oarecum logic, din moment ce era medic.

– Te pricepi?

El făcu un semn către el.

– Nu sunt doar un frumuşel.

Asta o făcu să râdă.

– Am zis-o doar pentru că eşti doctor. De obicei, doctorii nu pot face altceva în afară de... a fi doctori.

– Hei, nu ne judeca pe toţi după pedigree.

Ea îi întâlni privirea, ştiind că tocmai asta făcuse. Şi ea dintre toţi ştia foarte bine că nu trebuia să facă asta.

– Chiar nu intri?

Ochii lui se întunecară, şi corpul ei reacţionă cu o predictibilitate feminină.

– Dacă intru, ai să ratezi interviul.

Inima ei sări o bătaie.

– Oh.

Gura lui se curbă puţin.

– Nu este chiar cel mai bun lucru pentru noi, zise el blând, uitându-se din nou la ea cu privirea aceea care-i făcea genunchii să tremure. Încuie uşa în urma mea, Grace.

Când el plecă, ea expiră tremurat şi încuie uşa. Se uită la noua ei locuinţă şi se simţi... chiar acasă. Avusese o copilărie minunată în est, dar nu mai locuise acolo de ani de zile. Plecase la colegiu, apoi spre alte locuri, dar nu stătuse nicăieri prea mult. Pusese asta pe seama neliniştii, a nevoii de a urca pe scara succesului. Dar niciodată nu contase cât de mare îi fusese locuinţa sau cât costase; nicăieri nu se simţise acasă.

Nici aici nu era acasă, clar, dar faptul că dorise să despacheteze şi să se instaleze îi reaminti că trecuse al naibii de mult timp de când se simţise undeva acasă.

Prea mult.

– O săptămână, spuse ea cu voce tare pentru a-şi reaminti ce îi spusese lui Josh. Asta-i doar pentru o săptămână.

Susţinu interviul pe Skype şi fu chemată la birourile din Portland pentru un interviu în persoană peste câteva zile. Apoi, le trimise părinţilor ei un mesaj cu vestea. Nu era chiar o ratată! După aceea, se duse să facă pe modelul şi, la cererea Annei, o lăsă pe aceasta în oraş.

Spre surprinderea lui Grace, o oră mai târziu, Anna o aştepta lângă maşina ei când ea ieşi din galerie.

– Ah, zise ea către o Anna încruntată, ți-a fost dor de mine. Ce drăguț!

Anna pufni și urcă în mașina lui Grace, apoi rămase acolo de parcă era o regină în vreme ce Grace se chinuia să strângă scaunul cu rotile și să-l bage în portbagaj.

– Știi, zise Grace într-un final, ștergându-și fruntea cu brațul, dacă ai învăța cum să faci asta singură, ai putea avea propria mașină. O mașină din aia adaptată, pe care ai putea să o conduci singură.

– Oh, de obicei, o fac singură.

Grace o privi lung, și Anna ridică mâinile.

– Scuze! Dar oamenilor le place să mă ajute, știi? Îi face să se simtă mai bine în preajma mea.

Zâmbi dulce. Grace clătină din cap.

– Nu mă lua cu prostiile alea. Te amuza cum mă chinuiam cu scaunul tău.

– Sau asta. Anna rânji. Tu și Josh sunteți singurii care îmi spuneți așa ceva, știi?

– Ce îți mai spune Josh?

Anna ridică din umeri.

– Zice că nu știu să mă supun regulilor. Și că mi-ar lua o mașină specială, dar sunt prea nervoasă ca să conduc.

– Atunci, nu mai fi nervoasă. Învață să respecți regulile. Te-aș putea ajuta. Cândva, mă pricepeam de minune la a respecta regulile. Sau măcar să pretind că o fac.

– Mă tratează ca pe un copil.

– Atunci, nu te mai purta ca unul, spuse Grace. Și, dacă tot discutăm despre subiectul ăsta, ține foarte mult la tine. Știi asta, corect?

Anna ridică din umeri.

– Mi-am imaginat că nu știi, văzând cum îl tratezi.

– Cum îl tratez? întrebă Anna.

– Cum crezi?

Ridică din nou din umeri.

– Pun pariu că, dacă te-ai purta mai frumos cu el, ți-ar da mai multă libertate, zise Grace.

– Nu este șeful meu.

– Şi asta înseamnă că poţi face ce vrei.

– Exact, spuse Anna.

– Şi ce anume vrei?

Anna rămase tăcută o perioadă aşa lungă, încât Grace îşi închipui că nu avea să primească un răspuns. Dar, într-un final, Anna vorbi.

– Îmi vreau părinţii înapoi.

Grace rămase cu privirea la drum, dar i se puse un nod în gât când încuviinţă din cap.

– Pot doar să-mi imaginez. Dar mă face de două ori mai bucuroasă că ai totuşi o familie. Pe Toby, de exemplu.

– Da, puştiul este destul de drăguţ.

– Şi Josh, zise Grace.

Anna se întoarse şi privi pe fereastră.

– Ţi-a zis cineva vreodată că şofezi ca o fată?

– *Sunt* fată. Azi nu ai cursuri?

– Am pierdut autobuzul.

– Te duc eu.

– Am pierdut cursurile deja.

Grace o privi.

– Spune-mi că sunt nebună, dar am sentimentul că nu îţi plac orele de gătit şi cele de scriere.

– Serios? Pe bune?

– Atunci, de ce nu ţinteşti spre ceva mai interesant?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi o diplomă, zise Grace.

– În ce? Sunt într-un scaun cu rotile.

– Ai şi ochii şi creierul paralizate?

Anna îşi dădu ochii neparalizaţi peste cap.

– Ce anume te interesează? o întrebă Grace.

– Mă interesează să ajung acasă să văd dacă Devon e acolo.

– Este un tip bun? Bun pentru tine?

Anna ridică din umeri.

– Da.

– Ce-ţi place la el?

– Este sexy.

– Băieții sunt ca drogurile, zise Grace. Trebuie doar să le spui nu.

Asta o făcu iar pe Anna să își dea ochii peste cap.

– Lui nu-i pasă că sunt... Anna gesticulă spre picioarele ei. Crede că sunt drăguță. Și... sexy.

Anna spuse asta într-un fel care o făcu pe Grace să se uite la ea din nou.

– Ești drăguță. Ești *frumoasă*. Dar un tip la vârsta lui crede că *toate* sunt sexy.

Iat-o din nou... sclipirea ciudată din ochii Annei. Nesiguranță.

– Anna. Nu face presiuni asupra ta pentru ceva ce nu ești pregătită, nu?

– Sunt pregătită pentru orice.

– Sex. Face presiuni să facă sex cu tine?

– Sunt paralizată, nu tâmpită. Nu-s cârpa nimănui.

– Bun, zise Grace, care nu se simțea mai bine pentru că postura Annei nu oglindea cuvintele.

– Da. Bun, zise Anna.

Grace oftă și o duse acasă. Pe alee, Anna nu schiță vreun semn că ar vrea să coboare, doar rămase cu fața spre geam în vreme ce vorbea.

– Deci ce vârstă aveai când...

Grace făcu calculul. Anna rămăsese paralizată și își pierduse mama la șaisprezece ani – înainte să înceapă multe chestii –, rămânând fără o influență feminină în viața ei. Și Grace nu și-o imagina pe Anna apelând la Josh pentru astfel de lucruri.

– Patruzeci și cinci.

Anna pufni.

– Uite, zise Grace. Nu există o vârstă potrivită. Contează ca bărbatul să fie potrivit. Îmi spui că Devon este potrivit?

– Mă place.

– Asta nu-i suficient. Și tu trebuie să-l placi. Și nu doar pentru că este sexy. Ești așa inteligentă, Anna. Ai nevoie de un tip care să te placă și să fie la fel de inteligent.

Încă o ridicare din umeri.

– Promite-mi doar că nu o să-l laşi să te grăbească.

Anna nu făcu nici o promisiune.

Grace se duse în casa de oaspeţi şi deschise laptopul. Începu să cerceteze informaţiile despre persoanele care se arătaseră interesate de postul de bonă. Prima era o pacientă de a lui Josh, care nu voia să ştie decât dacă Josh era singur. Ştearsă. Următoarea avea şaizeci şi cinci de ani şi întrebase dacă pensia intra în calcul.

Ştearsă şi asta.

Simţindu-se descurajată şi disperată, Grace găsi într-un final două candidate oarecum promiţătoare şi stabili interviuri pentru Josh. Apoi, îl luă pe Toby de la autobuz.

– Ham, zise el drept salut.

– Ham, răspunse ea. Dar speram că am putea vorbi ca oamenii astăzi. Pentru că vom face pizza pentru cină, şi câinii nu mănâncă pizza.

– Îmi place pizza!

Ea zâmbi, îl luă de mână şi merse alături de el până acasă. Îl ajută cu scrisul de mână şi făcură pizza, apoi puseră la treabă abilităţile lui cu sabia laser Jedi, duelându-se în camera de zi.

– Trebuie să fiu cel mai bun războinic Jedi din tot universul, îi spuse Toby, fluturând sabia laser.

– Minunat, zise Grace. Dar de ce?

– Pentru că, dacă-s cel mai bun, mama mea va veni.

Grace se lăsă pe vine în faţa lui şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe chip.

– De fapt, eu cred că deja *eşti* cel mai bun Jedi din univers.

El se simţi însufleţit de compliment, dar reveni la antrenament. *Hârş, vrrmm-hârş.*

Josh ajunse acasă la opt, arătând foarte sexy în hainele lui şifonate şi în adidaşi, cu părul ciufulit şi ochii obosiţi. Toby şi Tank săriră imediat pe el, şi se luptară toţi trei pe podea precum o haită de lupi, până când Toby se ridică dintr-odată, schimbându-se la faţă.

– Oh, zise el şi vomită pe pantofii lui Josh.

Josh se strâmbă, dar se ocupă de situație cu calm și eficiență, adunând un Toby amețit, strângând mizeria și luând câinele care alerga înnebunit în cercuri, adulmecându-l pe Toby. Într-un final, Josh îl așeză pe Toby, care acum nu mai avea tricou pe el, pe tejgheaua din bucătărie și îi dădu un pahar cu apă.

– Ce ai mâncat la cină?

– Pizza, zise Grace.

Josh îi aruncă o privire lui Grace.

– Fără salam, zise ea iute. Era pe lista de interzise. Doar cârnați.

– Este alergic la porc.

La dracu'. *De două ori la dracu'.*

– Nu scria asta pe listă. Doar de salam.

– Pentru că nu-i plac cârnații.

Grace se uită la Toby, care își strângea sabia laser și se uita la picioarele lui goale. Și ea înțelese. Copilul voise să-i facă ei pe plac.

De trei ori la dracu'. Era așa idioată.

– Îmi pare tare rău. Trebuie să facem ceva?

– Cred că s-a ocupat corpul lui de problemă, zise Josh sec. Și unde-i Anna? Ar fi trebuit să știe.

– A ieșit cu niște prieteni.

– Trebuia să stea acasă în seara asta.

– A zis că se întoarce înainte să se transforme în dovleac, îi spuse Grace. Am citat-o întocmai.

Gura lui Josh era o linie severă, dar el își păstră gândurile pentru el însuși. Grace își făcu de lucru curățând dezastrul care se făcuse în casă în ultimele câteva ore. În camera de zi, în mijlocul haosului, Tank stătea pe canapea. Pe spate, cu picioarele în aer, ca și cum ar fi fost mort, sforăind.

– Nu trebuie să strângi, zise Josh, venind în încăpere după ea.

O opri, îi luă mâna în a lui și trase pentru a o face să se uite spre el. Ea se uită în sus la el în vreme ce timpul păru să stea în loc preț de o clipă. Se uita cu dorință. Cu poftă...

El o privi în ochi, apoi rupse vraja fără tragere de inimă, făcând un pas înapoi, observând cățelul care arăta de parcă fusese călcat de o mașină.

– Cum naiba a învățat să se urce pe canapea?

Toby își petrecuse aproape o oră învățând cățelul cum să sară așa sus. Grace îl împinse jos pe somnorosul Tank, câștigând o privire plină de reproș și un mârâit slab.

– Îmi pare rău de Anna, îi spuse lui Josh. Dar poate dacă i-ai da un pic de libertate...

– Ești bona lui Toby. Nu a mea.

Corect. Aproape că uitase asta pentru o clipă. Era clar că făcuse suficiente aici pentru o noapte. Își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

– Grace...

– Este târziu, zise ea.

Avusese o viață la dispoziție să învețe cum să citească oamenii din jurul ei. Starea de spirit a părinților ei fusese una liniștită, subtilă. Așa că știa să recunoască momentul în care nu mai era bine-venită. Și acum era un astfel de moment.

– Noapte bună, Josh.

capitolul 11

În rai, ciocolata nu are calorii și este felul principal de mâncare.

Când Josh ajunse acasă în noaptea următoare, Toby tocmai ieșea din cadă. Grace plecă rapid spre casa de oaspeți. Și Josh înțelese că o făcuse ca să-l lase să petreacă timp singur cu fiul lui.

Sau nu era deloc interesată să fie în compania lui.

Vina lui, normal. Se purtase ca un mitocan în noaptea trecută.

– Tobes, zise el, îmbracă-te cu pijamaua. Mă întorc imediat. Făcu o pauză, privindu-l pe Toby cum își trase

pe el pantalonii de la pijama, fără chiloți. Care-i treaba cu comando?

Toby ridică din umeri.

– Mă simt tare.

Greu să contrazici asta.

– Alege o carte. Dă-mi cinci minute. Alergă și o prinse din urmă pe Grace la ușa din spate. Hei.

– Hei și ție.

Ea zâmbi dulce, chiar dacă nu zâmbea și cu ochii.

Tot vina lui. Căută o cale să îndrepte lucrurile, dar nu găsi nimic. Ceea ce, se gândi el, era mai bine.

– Ei bine, zise ea un pic cam prea tare, ne vedem mâine...

Dintr-odată, neputând să-i dea drumul înainte de a *încerca* să îndrepte asta, îi prinse mâna în a lui. Ea rămase nemișcată, ba chiar se încordă când el se întoarse cu fața spre ea.

– Am fost un mitocan aseară, zise Josh.

Grace îi întâlni privirea și îi simți lupta. Își spuse că nu avea de ce să-i pese, dar nu se putea abține.

– Erai obosit.

– Bine, deci am fost un mitocan obosit. Dar tot îmi pare rău.

De data asta, când ea îi zâmbi, o făcu cu sinceritate. Habar n-avea cum era ca un bărbat să spună că îi părea rău..

– Totul în regulă astăzi? întrebă el.

– Vineri ai două interviuri pentru postul de bonă.

El încuviință din cap.

– Bun. Mersi. Vrei să participi?

– Voi fi în Portland la un interviu.

Ceva apăru brusc în ochii lui – regret? –, dar el încuviință din cap.

– Deci interviul tău prin Skype a decurs bine.

– Foarte bine.

Astăzi, fusese sunată că o plăcuseră și că mai voiau un interviu.

– Asta-i minunat, zise el.

– Da.

Încerca să mimeze entuziasmul. Până la urmă, era vorba despre viitorul ei, şi îşi dorea unul bun. Dar îşi dorea şi să înceteze să se mai gândească la acest viitor. Nu îi erau greu să îi fie distrasă atenţia, dată fiind priveliştea.

După cum era îmbrăcat, îşi dădu seama că el lucrase toată ziua la cabinet. Purta pantaloni închişi la culoare, care se potriveau perfect pe fundul lui – lucru pe care ea îl ştia pentru că verificase asta când el se aplecase să-l ridice pe Toby mai devreme. Cămaşa era de culoarea ciocolatei amărui, cu mânecile ridicate până la coate. Astăzi nu avea nici stetoscop, nici cravată, dar umbra bărbii era acolo, şi ochii lui... Ochii lui ofereau multe informaţii, spunându-i cât de multe văzuse, făcuse, prin câte trecuse. Când arăta aşa, un pic ciufulit, foarte obosit, trăsăturile i se înmuiau, şi asta-i permitea ei să vadă mai mult din el decât i-ar fi plăcut, probabil, lui. În seara asta, nu i se părea aşa impenetrabil. Părea... uman. Doar un om normal, un om care cel mai probabil salvase pe cineva astăzi. În fiecare zi, făcea mai multe decât putea ea să-şi imagineze, şi îl admira mult pentru asta.

Voia şi să-l îmbrăţişeze. Se întinse instinctiv să îi dea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, apoi deveni conştientă de ceea ce voia să facă. Dar, înainte să apuce să se retragă, el îşi înfăşură degetele în jurul încheieturii ei şi o trase uşor înapoi.

– Mulţumesc pentru astăzi, zise el încet, petrecându-şi cealaltă mână în jurul taliei ei.

Ea se uita la pieptul lui, încercând să nu observe cât i se accelerase pulsul.

– Nu trebuie să îmi tot mulţumeşti. Mă plăteşti.

– Le voi face pe amândouă. Şi apropo de plătit...

– Oh, zise ea, lăsându-şi capul pe spate.

– Cred că mai am nevoie de o săptămână ca să găsesc bona potrivită, zise el. Te descurci?

Se descurca încă o săptămână în care să fie exagerat de bine plătită și care îi oferea o scuză bună ca să își amâne viața?

– Sigur.

– *Ham, ham, ham!* se auzi lătratul lui Tank.

– Ham, ham, ham! se mai auzi un lătrat.

Al lui Toby.

Josh își sprijini fruntea pe umărul lui Grace și oftă.

– Azi, a vorbit toată ziua, zise ea. Până ai venit tu acasă.

El își înălță capul și se uită la ea.

– Deci este vina mea. Latră din cauza mea.

Grace ezită, știind că trebuia să-i spună, dar detestând să contribuie și ea la toate lucrurile care-l îngrijorau.

– Știi că vrea să fie războinic Jedi, corect?

– *Toată lumea* din Lucky Harbor știe că vrea să fie războinic Jedi.

– Da, dar știai că vrea să fie cel mai bun războinic Jedi pentru ca mama lui să vină acasă?

Josh se uită la ea o clipă, apoi închise ochii.

– La dracu'!

Lătratul se auzi și mai tare, și el se depărtă de ea.

– Trebuie să plec.

– Știu.

Și chiar știa. Un tip ca Josh trebuia mereu să plece: la muncă, la familia lui... Avea timp pentru toată lumea, mai puțin pentru femeia din viața lui – sau nu voia să aibă timp pentru ea.

Știa asta. Și acceptase acest lucru. Deci când exact începuse asta să se schimbe?

În dimineața următoare, Grace se trezi devreme ca să lucreze la registrele contabile ale magazinului de ceramică al lui Jeanine. Era foarte frig, așa că porni căldura, apoi se duse în bucătărie, unde depozitase puținele alimente pe care le cumpărase cu o zi în urmă. Încercând să se hotărască între iaurt și o chiflă, parcurgea mesajele, oprindu-se la unul de la tatăl ei.

Bună, Dovlecel,

Mama ta mi-a spus că ești bine. Aștept să aud lucruri mari de la tine. Ține-o tot așa!

Cu dragoste, tata.

Cu ochii încă la mesaj, băgă o chiflă în prăjitorul de pâine. Ceva sfârâi, apoi se stinse lumina. Și apoi, un pic cam târziu, își aminti cuvintele lui Josh: „Nu poți folosi radiatorul și prăjitorul de pâine în același timp".

– Fir-ar!

Nu era prea multă lumină, doar lumina dinaintea răsăritului care pătrundea prin ferestre. Nici o flacără. Asta era bine. Dar dacă făcuse un scurtcircuit pe undeva în pereți? Îngrijorată, puse un halat pe ea și alergă la casa mare. Ușa era încuiată, dar putea să vadă prin camera de zi până la masa din bucătărie. Toby stătea pe ea, ca un indian, cu Tank în poala lui. Amândoi mâncau cereale dintr-un recipient de plastic uriaș. Din *același* recipient uriaș.

Nici o surpriză. Tank adora orice era comestibil. Mai ales dacă Toby mânca acel lucru.

Grace le făcu cu mâna. Tank sări de pe masă și veni repede spre ea. Alunecă pe podea și se lovi cu fața de ușă. Sărind înapoi în fund, rămase așa o clipă, uimit, înainte de a clătina din capul prea mare, lătrând la ea.

Grace, care lucrase cu el la comenzi de când văzuse emisiunea cu dresajul câinilor, arătă cu degetul spre el.

– Liniște, Tank.

Tank șezu.

Cu toate astea, nu se opri din lătrat. Grace oftă și prinse privirea lui Toby, făcându-i semn să descuie ușa.

Asta nu merse mai bine ca ultima dată când rămăsese încuiată afară. Crezând că doar îi face cu mâna, Toby îi răspunse la fel, apoi flutură și sabia laser prin aer.

– Toby. Vino să deschizi ușa.

Termină întâi să *hârș* cu sabia, apoi, părând satisfăcut că o impresionase, îi deschise ușa. Tank continua să latre.

– *Liniște,* Tank! Toby, unde-i tatăl tău?

Toby arătă cu degetul înspre hol. Grace se îndreptă în acea direcție. Prima ușă – spre camera lui Toby – era deschisă, dezvăluind dormitorul unde domnea un dezastru de proporții epice.

Ușa de la camera Annei era închisă.

Dormitorul lui Josh era la capăt, cu ușa parțial deschisă, permițându-i lui Grace să se uite înăuntru. Și, oh, Doamne, iată-l, întins pe spate în mijlocul patului. Nu avea cămașă, și pătura cobora suficient de mult spre șolduri cât să-i etaleze pieptul care o făcea să saliveze, un abdomen înnebunitor și o linie de păr care dispărea sub pătură și o făcea și pe ea să-și dorească același lucru.

Probabil era gol, și acest simplu gând o făcu să roșească.

– Josh?

El nu se mișcă, așa că ea intră. Puse o mână pe umărul lui, dar, înainte să apuce să-i spună ceva, el o prinse și o trase cu putere, rostogolind-o sub el.

Da, era gol.

Foarte, foarte gol.

– Mmm, mârâi el. Îmi place halatul. E moale. Înclinând capul, el o ciuguli de gât. Am trecut de faza cu fără sărutat, Grace. Vreau o nouă înțelegere.

Ea râse gâtuit, în vreme ce mâinile cercetau umerii și spatele lui, pentru că era și ea om, la urma urmei. Era cald, solid și se simțea așa bine cu el frecându-și nasul de gâtul ei. Nefiind pe deplin sigură că el nu era încă pe tărâmul viselor, ea îl înghionti.

– Te-ai trezit?

– La naiba! Oftă. Da. Toby e și el, probabil, treaz.

Și Josh era „treaz", și gândul o excită.

– Toby *este* treaz. Mănâncă o cutie întreagă de cereale din același castron cu Tank.

– Perfect.

Josh se rostogoli de pe ea şi se ridică – tot foarte gol, impresionant. Şi complet neîngrijorat de asta, în felul în care doar un bărbat putea să fie.

– Hm, zise ea, pierzându-şi şirul gândurilor, atentă la partea cea *mai* trează din el, spunându-şi să închidă ochii.

Dar nu îi închise.

El luă o pereche de blugi de pe scaun şi îi trase pe el, aranjându-se şi făcând-o să roşească iarăşi.

„Gândeşte, Grace. Ai venit aici cu un scop."

– Am o problemă.

– Ce mai e acum? Anna?

– Nu.

Termină să se închidă la şliţ. Stătea acolo, cu părul ciufulit, fără cămaşă, fără şosete, nimic altceva în afară de blugii aia largi cu talie joasă, şi era al naibii de greu să gândeşti.

– Am dat drumul la radiator...

El îşi înălţă capul.

– Nu şi la prăjitor.

– Şi la prăjitor, recunoscu ea.

– La dracu', Grace.

Se duse spre uşă.

– Îmi pare rău!

Simţindu-se ca o idioată, se lăsă pe spate în patul lui, holbându-se la tavan. „Sunt o idioată." Şi, prin urmare, se rostogoli şi îşi lipi faţa de perna lui Josh, inhalându-i mirosul.

– Ce faci?

Ţipă îngrozită şi, surprinsă la auzul vocii lui Josh, sări din pat şi-l văzu în uşă.

– Te puneai la somn în patul meu? întrebă el amuzat.

Şi, din moment ce asta era mult mai puţin jenant decât adevărul, ea ridică din umeri. Fără să admită ceva. Nelăsându-se păcălit, el clătină din cap şi o trase

în picioare ca să meargă cu el să verifice casa de oaspeți. Toby veni și el, vrând să vadă „marele foc"!

Din fericire, nu era nici un mare incendiu. Nu ardea nimic, de fapt. Experimentase o simplă pană de curent, dar își învățase lecția. Și lecția era să nu se ducă la Josh în dormitor, altfel avea să vadă lucruri pe care le voia, dar nu le putea avea.

– Voiam să sting flăcările cu sabia mea laser, spuse Toby dezamăgit. Asta m-ar fi făcut cel mai bun războinic. Făcu o pauză. După tine, tati. Pentru că tu ești cel mai bun dintre cei mai buni.

Inima lui Grace se frânse în două, și ea se uită la Josh. El se lăsă pe vine în fața lui Toby, cu mâinile pe șoldul lui. Toby se uită în jos la tenișii lui uzați cu Star Wars.

Josh puse un deget sub bărbia lui Toby și îi ridică încet chipul.

– Ești deja cel mai bun războinic, micuțule. Cel mai bun.

– Sunt prea mic să fiu cel mai bun. Vreau să fiu la fel de mare ca tine.

– Nu contează mărimea.

– Este din cauză că nu am o mămică. Sam și Tommy, și Aiden, și Kyle, toți au mămici. Mămica lui Kyle i-a spus mămicii lui Tommy că eu nu am una pentru că tu nu vrei să mă împarți.

Josh nu spuse nimic pentru o clipă. Când vorbi, vocea îi era puțin răgușită, dar era plină de convingere.

– Asta s-ar putea să fie destul de greu de înțeles pentru tine, dar, din când în când, să împarți nu este cel mai bun lucru.

– Dar *toată lumea* are o mămică, zise Toby. Cum pot ajunge cel mai bun războinic Jedi fără una?

– Eu nu am o mamă, îi spuse Josh. Asta mă face mai puțin Jedi?

Toby clătină puternic din cap.

– Nu, tu ești tot cel mai bun, tati.

- Deci suntem la egalitate?

Toby se gândi la asta, apoi încuviinţă solemn din cap. Când Josh îşi deschise braţele, Toby se cuibări la pieptul lui Josh.

Grace nu căzu în genunchi şi nu se ghemui şi ea în braţele lui Josh.

Dar ar fi vrut să o facă.

Josh îşi privi fiul fugind înapoi în casa mare, în faţa lui şi a lui Grace, fără să fi surprins când Grace îl opri cu o întrebare în ochi.

- Mama lui Tommy o cunoştea pe mama lui Toby, zise el încet. Dar ea ştie doar o variantă a poveştii.

- Care-i cealaltă variantă?

Că Josh lăsase în urmă tocilarul, şoarecele de bibliotecă, copilul care era percheziţionat pentru banii de prânz şi băgat în dulapuri. Când ajunsese la colegiu, crescuse şi învăţase să riposteze. Dar, în urmă cu cinci ani, o femeie frumoasă, care venise în oraş pentru o nuntă, îl agăţase pentru o aventură fierbinte de o noapte, şi fusese mai mult decât un mic şoc.

Fusese şi flatant.

Se îndrăgostise de cuvintele fermecătoare, de corpul incredibil. Complet vrăjit. Şi apoi, se trezise cu inima frântă, la fel ca Toby.

- Cealaltă variantă a poveştii nu este relevantă, zise el într-un final.

- Da, spuse Grace blând, făcându-l să se întrebe ce fel de poveste avea *ea*.

Dar nu era treaba lui, chiar dacă ea se uita la el cu ochii ăia mari şi superbi. Deschişi. Dulci.

Binevoitori.

S-ar fi putut îneca în ei dacă şi-ar fi permis. Şmecheria era să nu îşi permită să facă asta.

Vineri, Josh se trezi la patru dimineaţa pentru a ieşi cu Matt la o căţărare. Nu mai fusese de săptămâni

întregi și avea nevoie de aerul rece de dinaintea zorilor, de munții Olimpic... În plus, Matt îl amenințase că avea să-l ia la șuturi dacă nu apărea.

Fără să fie prea îngrijorat de amenințarea ridicolă, Josh se pregătise. Se văzuse cu Ty cu o zi în urmă, când se intersectaseră în spital, și Ty pretinsese că Matt fusese văzut bolborosind ceva despre niște inele cu diamant.

Josh trebuia să audă asta el însuși. Îl verifică pe Toby, care dormea, apoi se asigură că Anna era în camera ei. Îi lăsă surorii lui un bilet, amintindu-i că promisese să-l îmbrace pe Toby, să-i dea să mănânce și să-l ducă la timp la autobuz.

Când ieși în tăcere din casă, fu surprins să o vadă pe Grace îndreptându-se spre mașina ei.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Mă duc în Portland, zise ea. Interviul este devreme, și mă așteaptă un drum lung.

Trei ore. Purta un alt costum elegant, cu sandale cu tocuri care aveau o curelușă peste gleznă. Părul îi era răsucit și prins într-un mod sofisticat, cu câteva șuvițe libere pe tâmple. Era o apariție destul de diferită față de apariția ei, în halat, din urmă cu câteva zile, care-i plăcuse lui mult. Dar îi plăcea și acum. Arăta de milioane, dar nu îl făcu să suspine. Nu-l interesa ce purta. Era ceva în ea care-l făcea să se simtă ca un copil în dimineața de Crăciun. De parcă abia aștepta să vadă ce găsea sub hârtia de împachetat, abia aștepta să descopere. Nu doar fizic - și tocmai asta îl tulbura.

Voia să o descopere din interior, ceea ce nu avea deloc sens.

- Succes astăzi, zise el. Sper să obții ceea ce-ți dorești.

- Nu este ceea ce-mi doresc. Este ceea ce am *cerut*, zise ea și, când el ridică dintr-o sprânceană, ea oftă. Las-o baltă. Este doar una dintre chestiile pe care le tot spun părinții mei. Cerințele trebuiesc îndeplinite înaintea nevoilor.

El o privi lung, trecând de ambalajul frumos, şi observă că era tensionată.

- Nu vorbeşti prea mult despre trecutul tău, zise el.

- Nu este mare lucru de spus.

- Toată lumea are ceva din trecut despre care se poate vorbi.

Ea ridică din umeri.

- Am avut o copilărie plictisitoare.

Era şi mai bună decât el la a se proteja. Interesant.

- Nu mi se pare plictisitoare, cu specialişti în rachete şi toate cele...

Ea ridică din nou din umeri. Deşi detesta când oamenii îl forţau să răspundă la întrebări la care el nu voia, nu se putu abţine.

- Şi *după* copilărie?

Ea îl privi.

- Adică la colegiu? Joburi? Iubiţi? Ce anume?

- Da.

Ea râse scurt.

- Am fost la un colegiu în New York. Am făcut un stagiu de intern la o instituţie mare financiară şi mi-am luat autorizaţia de contabil. Apoi, am obţinut un loc de muncă în bancă la pachet cu o locuinţă frumoasă, câţiva iubiţi etc. I-am făcut mândri pe părinţii mei. Sfârşit. Ţi-am răspuns la toate întrebările?

Nici pe departe. Devenise dintr-odată defensivă, şi el se pricepea să descifreze simptomele şi să tragă concluzii. Nu fusese aşa fericită cum îşi dorise.

- Aşteptările părinţilor sunt o porcărie.

Asta o făcu să mai râdă o dată forţat.

- Un pic, da. Dar vor doar ce e cel mai bun pentru mine. Mereu au vrut asta.

Josh ştia cât de importantă era tăcerea şi fu răsplătit când ea oftă.

- Sunt adoptată, zise ea. Aşa că toată chestia asta cu geniu care reuşeşte în orice face nu mi-a venit natural.

El absorbi ceea ce spuse ea și tot ce nu spuse – că nu simțea că avea genele necesare pentru a se ridica la nivelul familiei ei adoptive. Doar gândul că ea se simțea așa îl făcea să simtă o durere în piept.

– Sper că au ținut cont și de dorințele și de visurile tale, nu doar de ale lor.

– Au ținut cont că IQ-ul meu era suficient de mare cât să mă descurc bine.

– Ți-au testat IQ-ul? întrebă el.

– Când eram în școala generală, ca să își dea seama ce carieră pot urma.

– Când erai în școala generală, repetă el.

În școala generală, tatăl lui Josh jucase fotbal cu el, nu-i testase creierul.

– Nu ai timp de pierdut când ai multe chestii importante de realizat, zise ea.

– În școala *generală*?

– Hei, mă iubesc, zise ea. În felul lor.

– Încercând să te facă să fii ca ei?

– Nu *exact* ca ei, spuse ea. Știința nu m-a atras niciodată cu adevărat, ceea ce a fost o uriașă dezamăgire. Și, oricum, *voiam* să fiu ca ei.

Fără îndoială, acesta era unul dintre principalele motive pentru care se străduia acum atâta să găsească locul de muncă potrivit. Să le facă pe plac. Să arate că merita numele Brooks.

Îl durea în cot de cât de inteligenți erau părinții ei; îi venea să îi zgâlțâie zdravăn și să-i facă să vadă că acel copil pe care-l adoptaseră crescuse într-o femeie minunată.

– Și tu? întrebă ea. Părinții tăi au avut așteptări mari de la tine?

– Voiau să fiu fericit.

– Ah. Gura ei se curbă într-un zâmbet blând. Este cel mai drăguț lucru pe care l-am auzit vreodată. Și ești? Fericit?

Măi să fie, aia era întrebarea de un milion de dolari şi prea complicată ca să-i răspundă la ora aceea. Aşa că el îi luă geanta cu laptopul şi o puse pe bancheta din spate înainte de a-i deschide portiera şoferului. Uşa nu opuse rezistenţă, şi ea îşi dădu ochii peste cap.

- N-ar trebui să fiu surprinsă că eşti priceput cu mâinile, zise ea. Zâmbetul lui o înfierbântă, şi ea îşi duse mâinile la obrajii înflăcăraţi. Nu am vrut să sune aşa.

- E în regulă. Ăsta-i adevărul. Chiar sunt foarte priceput cu mâinile.

Ea îl înghionti râzând.

- Nu contează cât de bun eşti, zise ea. Din moment ce nu ajungem la asta.

Da. Fir-ar!

Grace îşi feri privirea, apoi îl privi iarăşi în ochi.

- Mă întorc la timp să-l iau pe Toby de la autobuz.

- Mulţumesc. Am mai primit o groază de telefoane legate de jobul de bonă.

- Vrei să îţi elimin nebunele? întrebă ea.

- Mai mult decât orice.

Ea râse din nou, şi sunetul îl făcu să-şi dorească să zâmbească.

- Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, zise el.

- Cum rămâne cu dacă *tu* ai nevoie de ceva? întrebă ea.

- Poftim?

- Dacă *tu* ai nevoie de ceva, doctore Scott? Tu eşti cel care are mereu are grijă de ceilalţi - la muncă, acasă, peste tot. Îmi dau seama că nu sunt chiar cea mai bună bonă de copii sau de câini, dar aş fi fericită să ajut. Dacă ai nevoie de ceva...

El simţi ceva agitându-i-se în piept.

- Eşti bona perfectă, zise el. Dar nu mă pricep aşa bine la a accepta ajutor.

Buzele ei zvâcniră.

- Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Îl bătu pe piept, urcă în maşină şi, cu costumul şi tocurile ei sexy, porni la drum.

capitolul 12

Și, în a opta zi, Dumnezeu a creat ciocolata.

Luni dimineață, Grace se trezi devreme pentru câteva livrări de flori și apoi petrecu o oră cu Anderson, proprietarul magazinului local de unelte. Sistemul lui de contabilitate se stricase și avea nevoie de ajutorul ei. Când ea îl întrebase de ce o chemase pe ea, el spusese: „Pentru că toată lumea știe că tu ești singura din orașul ăsta în măsură să se ocupe de asta".

Nu prea știa ce sentimente stârnea asta în ea.

Abia se întorsese acasă la Josh și se descălță de sandalele ei cu talpă înaltă, când auzi o bătaie în ușă. Se uită afară pe geam în lumina violetă a răsăritului și simți cum îi sare inima.

Era Josh, îmbrăcat cu haine de birou, pantaloni negri, o cămașă închisă la culoare și o expresie întunecată.

Îi deschise ușa și, pentru că erau doi idioți cronic, se uitară unul la celălalt înainte ca ea să facă un pas în spate ca să-l lase să intre.

El clătină din cap.

Corect. Nu intra. Pentru că era o *idee proastă*. Dezamăgită, ea se aplecă să își ridice geanta cu laptopul și, când se îndreptă, se lovi de Josh.

Aparent, acesta se răzgândise în privința intratului în casă. Mâinile ei ajunseră pe pieptul lui ca să-și mențină echilibrul, și simți puterea caldă care radia prin cămașa lui. Poate că mâinile ei alunecară pe el, doar un pic.

Sau mult.

Nu se putea abține. Avea un piept frumos. Și abdomenul la fel. Cu cele șase pachețele de mușchi - nu, se corectă ea, bâjbâind... *Opt* pachețele de mușchi. Și apoi, mai erau și mușchii din lateral, oblicii, care prosteau chiar și femeile deștepte.

- Grace.

Vocea lui era răgușită și doar un pic încordată când îi prinse mâinile care începuseră să coboare pe trupul lui.

– Îmi pare rău. Încercă să își elibereze mâinile, dar el se opuse. Bănuiesc că sunt un pic nehotărâtă în privința a ceea ce vreau, murmură ea.

– Așadar, semnalele amestecate, zise el. O faci dinadins?

– Nu. Făcu o pauză. Poate. Se strâmbă. *Nu știu.*

– E în regulă, ai timp. O lipi de tocul ușii. Anunță-mă când te decizi.

Când corpul lui se lipi de al ei de la piept la coapse, ea se auzi scâncind de plăcere – un sunet șocant prin nevoia și foamea pe care le exprima.

– Poate m-am pripit când am zis că nu ajungem *acolo*, șopti ea. Poate este nevoie să revizuim temporar aspectul ăsta.

Ochii lui erau în continuare întunecați.

– Ai toată atenția mea.

De fapt, nu o avea. Mâinile lui alunecau pe picioarele ei și apoi în sus pe spate; acum, erau sub tivul fustei ei.

– Josh?

– Încă sunt aici.

Pe bune. Degetele lui. Doamne, degetele lui.

– Sărută-mă, zise ea. Asta mă va ajuta să-mi dau seama...

Nici nu termină propoziția, că el își coborâse capul și-i acoperea gura cu a lui. Blând. Apoi, mai puțin blând, și, când ea îi răspunse la sărut, simți cum geamătul răsună în pieptul lui, un sunet flămând care o făcu să se umezească.

– Ai decis ceva deja? întrebă el când se retrase.

– Încă un minut.

Îl trase înapoi spre ea.

Aparent, îi convenea și lui treaba asta, pentru că o sărută, cu gura deschisă peste a ei, aprinzându-i fiecare terminație nervoasă. Geanta ei se lovi de podea, și Grace își petrecu brațele în jurul gâtului lui; mâinile îi alunecară în părul lui moale și mătăsos.

Mâinile lui erau la fel de posesive, îndreptându-se direct spre fundul ei, strângând-o, apoi ridicând-o.

Singura barieră dintre ei erau pantalonii lui și rochia ei, care era ridicată suficient cât să se poată considera că era doar în chiloți.

- Toby? Unde-i Toby?

- E deja în autobuz.

Gura lui era ocupată cu urechea ei, mișcările lui masculine și carnale excitând-o aproape mai mult decât putea îndura.

- Anna..., gemu ea.

- În peștera ei, probabil încă doarme. Sau amestecă smoala.

El lovi cu mâna peste încuietoarea ușii.

- Deci o facem? întrebă ea. Ne...

Se opri, gâfâind uimită când partea de sus a rochiei cedă.

El o desfăcuse.

- Bine, zise ea cu un râset tremurat. Deci da. O facem.

Lăsă să alunece materialul, rămânând cu sânii dezgoliți.

Cu un geamăt sălbatic, el își înclină capul și îi sărută clavicula. Apoi, coborî. Când linse un sfârc, de parcă era un desert decadent, ea se auzi suspinând de plăcere pură.

El se retrase un pic cât să sufle peste pielea ei umedă, provocându-i un fior până în oase.

- Ai să întârzii la muncă, murmură ea, desfăcându-i cămașa.

În nerăbdarea ei, îi rupse doi nasturi.

Gura lui era peste a ei, alunecând de la un sărut la celălalt, apoi ciugulind ușor, dar nu-i răspunse. Tremurând din cap până în picioare, își arcui spatele contra peretelui, oferindu-i mai mult acces.

- *Josh.*

- Ai dreptate, zise el cu glas mătăsos, mușcând-o provocator în timp ce își făcea loc între coapsele ei, împingându-se în ea. Voi întârzia.

Ea scoase un sunet de neînțeles, și Josh își înclină capul.

- Spune-mi că vrei asta, Grace. Pentru că eu vreau. În acest moment, sunt fix unde vreau să fiu.

O sărută spre lobul exterior al urechii, cu respirația lui fierbinte, vânând un fior care-i străbătea șira spinării.

„În acest moment..."

Înțelegea cuvintele, înțelegea ce însemnau.

- Vreau asta, zise ea, lipindu-se de el. Te vreau.

Îi scoase cămașa din pantaloni, plimbându-și degetele pe abdomenul lui, care tremura la atingerea ei. Rochia ajunsese o curea în jurul taliei ei acum. Lucru care nu-l intimida pe Josh, care-și plecă ușor capul, trăgând de chiloții ei roșii cu steagul SUA în față și pe centru.

- Dumnezeu să binecuvânteze America, spuse el.

Ea râse. Josh avea o mână pe fundul ei, cealaltă pe un sân, care era încă ud de la gura lui. Ea era la jumătatea drumului spre orgasm și râdea.

Și el la fel.

Apoi, privirile li se întâlniră. Râsul păli, fiind înlocuit de o nevoie pătimașă de a face asta. Se întoarse și o împinse cu blândețe spre canapea. O urmă, acoperindu-i corpul cu al lui în vreme ce o săruta. Mâinile lui calde îi mai ridicară rochia un pic, iar degetele se strecurară pe la tivul chiloților ei.

Și apoi, sub ei.

- Îmi plac rochiile tale, zise el peste gura ei. Mereu arăți așa grozav și calmă. Doar ochii fac excepție. Ei arată totul.

- Panica mea?

- Pasiunea ta, respiră el. Pentru tot.

- Eu...

Gemu când el o pătrunse cu un deget. Și apoi, când el ieși din ea, dar înainte să apuce să protesteze, el reveni

cu două degete, în timp ce degetul mare îi mângâia clitorisul.

- Oh, Dumnezeule.

- E bine?

Ea îl muşcă de umăr în loc să ţipe ca să-i arate cât de bine era.

- Aşa umedă, zise el gutural, în vreme ce degetele lui făceau magie, atingând-o fix unde trebuia, astfel că presiunea creştea incredibil de rapid.

- Josh...

El o sărută profund, limba lui mimând mişcarea degetelor, cercetând în acelaşi ritm lent, în vreme ce ea se zvârcolea sub el, pierdută. Când ajunse la orgasm, fu şocată când îi strigă numele în vreme ce se lăsa purtată de val.

El rămase alături de ea până la sfârşit, aşteptând răbdător să se liniştească în ritmul ei. Când ea clipi, reuşind să îşi focalizeze privirea asupra lui, nu ştia dacă să se simtă ruşinată sau recunoscătoare.

- Chiar a trecut un an întreg de când ai făcut ultima oară sex? întrebă ea.

- Şi două luni.

- Nu pari să-ţi fi pierdut antrenamentul.

- Este ca mersul pe bicicletă...

Alunecă de pe ea. Înainte, doar îi dăduse chiloţii la o parte ca să aibă acces mai uşor, dar acum prinse materialul ce alunecase în jos pe şoldurile ei şi trase să-i scoată lenjeria.

- Eu..., începu ea.

Nu mai ştia ce voise să spună, pentru că el puse câte o palmă pe fiecare picior şi le desfăcu pentru a vedea mai bine. Se aplecă, sărută întâi interiorul unei coapse, apoi pe al celeilalte.

Şi apoi, între.

- Hm...

Din nou, se întrerupse, neputând să-şi aducă aminte ce naiba voia să spună. Nici măcar nu-şi putea aminti propriul nume. Se împingea în gura lui, muşcându-şi

buza pentru a rămâne tăcută. Nu era chiar eficient; tot scotea zgomote - sunete care exprimau o nevoie incredibil de îngrozitoare, şoapte scurte de grabă şi gemete când explodă din nou.

Două orgasme.

Mereu trebuise să se strofoce pentru măcar unul, şi el îi oferise *două* cu surprinzător de puţin efort.

- Oh, Dumnezeule.

El se ridică şi o sărută.

- Oh, Dumnezeule, e bine?

- *Incredibil.*

- Incredibil de bine. Grace...

Ea îi întâlni privirea şi văzu că era serios.

- Ce-i?

- Nu am prezervative.

Ea se uită la el.

- *Poftim?*

Râsul lui era jos şi un pic straniu.

- Ai auzit partea cu un an şi două luni, corect?

Ea scoase un oftat dezamăgit; corpul încă îi vibra, mintea îi clocotea.

- Tocmai mi-a trecut menstruaţia. Şi la mine a trecut mult timp şi sunt sănătoasă. Am putea...

- Nu, zise el blând, dar ferm. Şi eu sunt sănătos, dar nu. Fără riscuri.

Ea îşi dădu seama că asta avea legătură cu modul în care se alesese cu Toby, aşa că încuviinţă din cap şi mai oftă o dată. Asta nu era de ajutor. Îl dorea al naibii de mult.

- E în regulă.

Zâmbetul lui era încordat. Când el se mişcă, ea deveni conştientă că el încă era încordat şi tare. *Foarte* tare. Se ridică în fund, îl împinse şi se urcă peste el.

- Grace...

- Şşştt, zise ea, coborând cu sărutările pe pieptul lui incredibil, oferind un omagiu special fiecărui muşchi pe care-l întâlnea - şi erau mulţi. Din moment ce oricum întârzii...

Când ea trecu cu dinții peste unul din sfârcurile lui, el își ținu răsuflarea. Își lăsă capul pe spate, scoase un geamăt și își puse mâinile pe fundul ei.

Categoric, asta era bucata lui preferată din corpul ei.

Cât privește anatomia *lui*, ea nu putea alege o parte preferată. Tot corpul lui era un loc de joacă erotic. Zăbovi puțin la abdomenul lui, lingându-l ca pe o acadea, apoi alunecă mai jos și puse genunchii pe podea. Partea din față a pantalonilor lui era umflată, o situație ușor de rezolvat. Desfăcu nasturii, deschise fermoarul, și mâinile îi alunecară înăuntru, cuprinzând cea mai impresionantă erecție. Asta-i provocă lui Josh un alt geamăt aspru. Aplecându-se peste el, începu să presare sărutări pe lungimea erecției, făcându-l să-și afunde mâinile în părul ei și...

Telefonul lui sună.

- Nu-l băga în seamă, zise el răgușit.

Ea încuviință din cap și-și potrivi prinsoarea, luând-o din nou de la bază cu limba. Degetele lui se încordară în părul ei, mai degrabă în semn de dorință decât de dominare, pentru că nu încercă să o dirijeze. Gemu și apoi... telefonul lui sună din nou.

- La dracu'. Îi dădu drumul și își pescui telefonul din buzunar. *La dracu'.*

Se lăsă pe spate și se uită la tavan. Ea se ridică în genunchi și-l privi.

- Probleme?

- Trebuie să plec.

Dar nu se mișcă.

- Josh?

- Da.

Oftă și se îndreptă, ridicând-o de pe podea și punând-o în poala lui. O ținu aproape de el preț de un minut, îi sărută un umăr, apoi gâtul, în vreme ce îi aranja rochia. Când termină, o sărută pe gură. Oftă din nou, apoi o puse pe canapea lângă el și se ridică. Își trase pantalonii pe el, dar părea să se simtă *foarte* inconfortabil în ei. Clătinând din cap, aranjă ce era de aranjat, apoi își

luă cămaşa de pe jos. O întoarse pe dos, înjură, trase de ea, apoi o îndreptă şi încercă din nou.

- Te duci la lucru aşa? întrebă ea.

El se uită în jos la erecţie.

- Aşa rău e?

- Se vede de la un kilometru.

Pufni, şi Grace se trezi râzând din nou. Încerca să-şi amintească faptul că nu se potriveau, că el era opusul a tot ce îşi dorise ea vreodată, dar nu mergea.

Nici pe departe.

Voia să-i dea jos pantalonii şi să termine ce începuse.

- Dumnezeule, Grace, zise Josh cu un geamăt. Nu te uita aşa la mine. Închise ochii. Stau aici şi încerc să recit în minte elementele chimice, ca să mă adun, şi tu te uiţi la mine de parcă ai vrea să mă mănânci la micul dejun.

Ea îşi puse o mână peste ochi.

- Oh, Doamne. Nu voiam.

- Ba da, asta făceai.

Bine, aşa era, fix asta făcuse.

- Scuze! Făcu o pauză, coborându-şi mâinile. Şi tu poţi să reciţi elementele chimice?

El o prinse de braţe şi o trase lângă el. O sărută şi zise, foarte încet şi serios:

- Suntem în regulă?

- Păi... Îi zâmbi jenată. *Eu* da...

Râzând, Josh îi dădu drumul şi se întoarse spre uşă. Telefonul îi vibra din nou în buzunar. Răspundea deja când uşa se închise în urma lui.

Grace zăbovi un moment să se aranjeze, deşi adevărul era că avea nevoie de mai mult de un moment. Părul îi stătea dezastruos şi corpul încă îi tremura, dar părea să nu poată scăpa de rânjetul care apăruse după cele două orgasme chiar grozave. Făcu tot ce îi stătu în putinţă să arate prezentabil şi se duse în casa mare, fiind cât pe ce să dea peste Anna.

- Scuze!

Anna o studie o secundă.

- Tocmai l-ai ratat pe Josh.

Grace se străduí să afișeze o expresie inocentă în vreme ce intrau în bucătărie.

- Oh?

Anna clătină din cap.

- Amatoare.

Grace se încovoie, renunțând a se mai preface. Tank sărea în sus și în jos, implorând plin de speranță din spatele porții, chelălăind și pufnind. Grace îl eliberă din închisoarea lui de câine. Cățelul văzu imediat sabia laser stând pe unul dintre scaune și luă poziție, mârâind fioros la sabie.

- Îl înnebunești, zise Anna. Știi asta, nu-i așa?

- Sabia laser îl înnebunește.

Anna își dădu ochii peste cap.

- Pe fratele meu. Pe el îl înnebunești.

- De fapt, sunt destul de sigură că tu ești cea care-l înnebunește.

Grace îi dădu lui Tank comanda să șadă. Tank se rostogoli. De două ori.

- *Șezi*, Tank.

Tank îi oferi lăbuța, și Grace renunță.

- Deci, zise Anna, o să te îndrăgostești de Josh la fel ca restul bonelor? Pentru că eu nu îți recomand asta. Să te îndrăgostești de el este cea mai rapidă soluție pentru a fi dată afară. Sau pentru a fi părăsită.

- Despre ce vorbești?

Tank se învârti, apoi se rostogoli din nou, parcurgând clar tot repertoriul de trucuri pentru un alt biscuițel.

- Tu nu ai avut interviu cu angajatorul tău înainte de a accepta jobul? o întrebă Anna.

- Păi, eu... De data asta nu, gândi ea. Jobul ăsta.. a apărut cam din senin.

În plus, nici nu dorise să facă cercetări. Ceea ce era complet diferit de a nu vrea să știe. Pentru că voia să știe.

Al naibii de tare.

- Nu te-ai întrebat niciodată de ce nici una dintre predecesoarele tale nu mai este pe aici? întrebă Anna. Sau

de ce un tip aşa minunat, cu o familie aşa minunată – aici se opri pentru a rânji la fel ca Josh, lucru ce o făcu pe Grace să clipească –, nu poate să păstreze o bonă? Sau o iubită? Pentru că toate se îndrăgostesc nebuneşte de el. Şi el nu are inimă, aşa că nu se îndrăgosteşte.

– Uau, zise Grace.

– Ştiu. Pune şi tu lucrurile cap la cap.

– Nu, vreau să spun că eşti destul de rea. Ţi-a mai zis cineva asta?

Anna nu păru să o ia deloc personal.

– Ticăloasă ca un şarpe, fu ea de acord. Iau lecţii în acest sens la colegiu.

– Nu, nu iei. Iei lecţii de cum să nu mergi la cursuri.

Anna oftă.

– Asta se va transforma într-o altă predică?

– Faci cursuri de gătit şi de scriere creativă, zise Grace. Un *sfânt* s-ar plictisi. Încearcă şi tu ceva mai provocator, ţi-am mai zis.

Anna ridică din umeri.

– De ce nu? întrebă Grace. Nu înţeleg. Dacă eşti destul de inteligentă încât să fii ticăloasă ca un şarpe, atunci eşti destul de inteligentă să faci ceva cu tine.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi orice vrei, zise Grace. Doar să vrei. La naiba, ai putea să joci softball dacă ai vrea.

– Hai, sunt într-un scaun cu rotile.

– Nu, am văzut pe site-ul universităţii Washington, zise Grace. Au o ofertă largă de activităţi sportive pentru persoanele cu handicap, inclusiv softball, fotbal şi cursuri de autoapărare.

Anna clipi de două ori.

– Ţi s-au terminat scuzele? o întrebă Grace.

Anna pufni.

– Nu ţi-a zis nimeni că trebuie să fii amabilă cu biata fată handicapată?

– Amabilitatea trebuie câştigată.

Anna mijì ochii, şi Grace ridică din umeri.

– Este adevărat. Nu primești permis de nesimțire doar pentru că ai un handicap, indiferent de ce crezi tu. Și, ca să fiu cinstită, nu pari să ai vreun handicap.

Anna izbucni când auzi asta.

– Ești oarbă?

– Nu. Tu ești?

Anna doar se holbă la ea.

– Sunt *paralizată*.

– Știu. Mi-o tot spui.

– Sunt paralizată din cauza unui accident de mașină care mi-a omorât părinții. Anna o spuse cât de teatral putu. Era clar că avea numărul pregătit și la fel de clar era că, de obicei, îi mergea. Ar trebui să-ți pară rău de mine. Tuturor le pare rău de mine. Asta fac.

– Ascultă, zise Grace blând. *Detest* că ai trecut prin asta. Probabil a fost un iad. *Nimeni* nu ar trebui să treacă prin așa ceva.

De fapt, doar gândindu-se la asta simți cum un nod de emoții i se pune în gât, pentru Anna, pentru Josh. Suferea fizic pentru el și pentru ceea ce avusese de înfruntat și habar nu avea cum reușise să păstreze totul pe linia de plutire.

– Dar ai supraviețuit, îi reaminti Annei blând.

– Și? Tot nu pot să joc fotbal.

– Înainte, puteai?

– Da! Eram *grozavă* înainte.

– Atunci, încă ești grozavă, zise Grace. Joacă fotbal în scaun cu rotile.

– Asta-i o tâmpenie. Și e patetic.

– Nu, o tâmpenie și patetic este să nu faci decât să te plângi că nu mergi în Europa, când, de fapt, dacă chiar voiai să te duci, pur și simplu te-ai fi dus. Vreau să zic, după cum o ții una și bună, ești adult acum.

Anna scoase un râset de neîncredere.

– Retrag ce am zis. Nu îmi placi mai mult decât celelalte bone.

Grace zâmbi cu compasiune.

– Te-au tratat ca pe un copil, nu?

Asta provocă niște scântei.

- N-am nevoie să fiu tratată ca un copil.

- Ei, nu mai spune!

Asta o făcu pe Anna să zâmbească un pic - un zâmbet autentic. Apoi, atenția ei se îndreptă spre tipul care cobora din hol, venind din dormitorul ei, îmbrăcat doar în boxeri și căscând.

- A plecat, nu? întrebă Devon, cu vocea somnoroasă și groasă. Fratele tău?

- Da, zise Anna.

- Ai adormit pe mine azi-noapte, zise Devon.

Anna râse așa fals, că privirea lui Grace țâșni la ea și apoi la Devon. Dar lui Devon fie îi scăpă acest detaliu, fie nu-i păsa. Se scărpină în cap, apoi pe piept. Dacă urma să se scarpine și-n fund, lui Grace avea să i se facă rău.

- Ce vrei să faci astăzi? îl întrebă Anna.

Se vedea clar că voia să-l vadă îmbrăcat și afară din casă, încât Grace se abținu cu greu să nu-l dea ea pe ușă afară. Voia să-i spună Annei să-și ia inima în dinți și să-i dea un șut în fund. Dar, când Grace fusese de vârsta Annei, ar fi purtat pică oricui i-ar fi zis ce să facă. Ba chiar ar fi făcut fix pe dos, așa că-și mușcă tare limba.

- Mă gândeam să mergem prin Seattle prin magazine, zise Devon. Au venit noile plăci de snowboard.

- Tu nu ai kinetoterapie? o întrebă Grace pe Anna, încercând să-i arunce un colac de salvare.

Dar Anna nu voia unul.

- Seattle sună grozav, zise ea.

- Super, replică Devon. Dar eu n-am portofelul la mine.

Anna ridică din umeri.

- Nu-i o problemă.

Gata, până aici.

- Tu, zise Grace, arătând spre Devon. Afară.

- Poftim?

Grace deschise ușa de la intrare și îi făcu semn cu bărbia.

– Frate, dar nu sunt îmbrăcat, zise el.

– Nu-mi pasă, *frate*. Vino înapoi când nu o să mai vrei să fii întreținut.

Devon ieși țanțoș, și Grace închise ușa după el. De fapt, o trânti.

Anna miji ochii.

– Ăsta e modul tău de a mă ajuta să mă conformez? Pentru că este nașpa.

– Te poți conforma sau îți poți pune mintea la contribuție. Găsește diferența, și vorbim apoi.

Anna se uită la ea un minut, apoi ridică din umeri.

– Am nevoie să mă ducă cineva la kinetoterapie peste o oră.

– Voi fi aici.

Grace o privi pe Anna cum se îndepărta pe hol, apoi se întoarse spre micul cățel-demon.

– Ce zici de niște clătite cu ciocolată?

– *Ham!*

capitolul 13

Ai grijă cu pătrățelele de ciocolată; te fac rotund.

Timp de câteva zile, Josh fu ocupat până peste cap cu pacienți care aveau gripă și amigdalită. Exsudat faringian și remedii pentru căile nazale deveniră sintagmele lui preferate. La sfârșitul celei de a treia zile, se clătina pe picioare de epuizare.

– Am terminat? o întrebă el pe Dee, știind că mai trebuia să se ocupe și de muntele de hârtii de pe biroul lui. Mai este cineva de consultat?

– Nu. Bătu în lemn. Nu cobi, că apare cineva la ușă. Fugi cât mai poți.

– Și doamna Porter? N-am văzut-o pe lista cu programări mai devreme.

– A fost aici, dar s-a săturat să aștepte. A zis că ești drăguț, dar nu *atât* de drăguț, și că te vede în altă zi.

– De ce a venit? întrebă el.

– O durea capul. A zis că probabil era din cauză că şi-a pierdut ochelarii şi că îşi va lua o altă pereche de la Walmart mai târziu, în loc să te deranjeze pe tine.

Josh petrecu douăzeci de minute la birou uitându-se la maldărul chinuitor de dosare, înainte de a fi chemat la Urgenţe. Unul dintre doctori nu putuse să vină în prima parte a turei de noapte, aşa că era nevoie de Josh. El o sună pe Anna, care-l informă că nu putea face pe bona pentru că avea o întâlnire. Aşa că Josh o sună pe Grace.

– Urăsc să întreb, zise el, dar...

– Este aici cu mine. Am auzit ce ai vorbit cu Anna. Acum ne întoarcem.

– Vă întoarceţi?

– I-am dus pe Toby şi pe Anna să vadă un meci de fotbal.

Asta îl surprinse. Anna fusese mare jucătoare de fotbal înainte de accident. De atunci însă, fusese ca şi cum şi-ar fi şters cuvântul fotbal din vocabular.

– Serios?

– Fotbal în scaun cu rotile.

Nu i se întâmpla des să rămână fără cuvinte.

– A venit de bunăvoie sau a trebuit să o răpeşti sub ameninţarea armei?

– A venit de bunăvoie, zise Grace, părând amuzată. Şi a zis că s-ar fi descurcat mai bine decât jumătate dintre fetele de pe teren.

O emoţie ciudată înflori în pieptul lui Josh.

– Îţi rămân dator, zise el blând.

– De fapt, în momentul ăsta, eu îţi sunt datoare.

În mijlocul acelui haos, cu viaţa care nu-i mai aparţinea deloc, descoperi că zâmbea pentru prima dată după multe zile.

– Sunt deschis la o înţelegere.

– Sună promiţător, doctore Scott. Vorbim mai târziu.

Josh încă zâmbea când se îndreptă spre Urgenţe. Era cam nebunie, dar aşa era în fiecare spital. Exista

un scop pentru toate astea, pentru fiecare mișcare orchestrată, și, spre deosebire de orice alt loc, haosul de aici îi pria.

„Și haosul lui Grace Brooks îți prieste..."

Poate că Grace credea despre ea că doar se târa prin viață în momentul de față, dar tot ceea ce făcea, ajutorul pe care îl oferea, tot ce zicea sau simțea veneau din adâncul inimii.

Iar el adora asta.

Abia pe la ora unu noaptea plecă de la Urgențe. Avea la dispoziție câteva ore pentru a se duce acasă și a dormi, înainte ca nebunia să înceapă din nou.

Era la jumătatea drumului spre mașina lui, când îi sună telefonul.

Tocmai fusese adusă doamna Porter, decedată.

Josh fugi înapoi în spital, dar, desigur, nu era nici o grabă. Nu pentru moarta în cauză. Luă fișa. Nu se decidea cauza morții până nu se făcea autopsia, dar toate semnele indicau un anevrism.

Josh se uită cu neîncredere la corpul doamnei Porter. Posibilitatea unui anevrism nu intrase niciodată în calcul. Acesta era un ucigaș silențios. Așa că normal că nu văzuse nici unul dintre simptomele vreunei boli iminente și cu siguranță nu existase nici în istoricul ei de pacientă, pe care-l știa pe dinafară. De-a lungul anilor, probabil petrecuse *luni întregi* vorbind cu ea. Știa că-i plăcea să bea margarita cât mai rece, prefera muzica jazz și aduna în secret obiecte de papetărie. Nu avea familie sau vreun animal de companie, susținând că era alergică la amândouă, și nu pierduse nici un episod din concursul televizat *The Amazing Race*. Plănuia să fie cândva cel mai vârstnic câștigător.

Imediat ce avea să își depășească teama de zbor.

Și acum, era moartă.

Nu era vina lui. Știa asta, logic, dar se simțea foarte vinovat, și îi era rău. Regreta că nu se mișcase mai repede pe timpul zilei cu pacienții, ca ea să-l aștepte. Pentru că, dacă ar fi văzut-o, poate că ar fi observat ceva, poate

ar fi ştiut cumva că astăzi era o zi diferită, că ea chiar avea nevoie de îngrijire medicală, nu doar de un pic de iubire şi de atenţie.

– Îmi pare rău, zise el, atingându-i mâna şi băgându-i-o sub pătură, pe lângă corp. Îmi pare aşa rău.

Îl întâmpină doar liniştea. Îl devastă. Ca prin ceaţă, conduse până acasă, îmbrăcat încă în hainele de doctor, şi o găsi pe Grace dormind pe canapeaua din camera de zi. Ea se ridică, somnoroasă, ciufulită, cerându-şi scuze cu un zâmbet.

– N-am vrut să adorm, zise ea.

O ajută să se ridice, apoi îşi retrase mâinile de pe corpul ei cald şi le băgă în buzunare, neavând încredere în el să o atingă acum. Îi simţi curiozitatea, dar reuşi să o conducă în casa de oaspeţi fără să spună un cuvânt.

– Josh? Stând în uşă, scăldată în lumina lunii, ea îi atinse chipul. Noapte grea?

Ochii ei erau foarte adânci, şi, ca de obicei, el ştiu că, dacă se uita prea mult, avea să se înece în ei.

Dar se îneca deja.

Ea veni mai aproape şi-şi atinse corpul mlădios de al lui. Moale. Cald. Ar fi putut să se îngroape în ea chiar acum şi să găsească uitarea de care avea atâta nevoie.

Dar să-şi verse suferinţa asupra ei ar fi fost o prostie.

– Sunt bine.

Încă amorţit, aşteptă până când ea intră, apoi se întoarse în casă.

Dar nu în pat. Nu, nu acest gen de uitare plănuise. Se duse la dulapul de deasupra frigiderului, de unde luă whisky-ul, apoi pe canapeaua unde o găsise pe Grace dormind, aşteptându-l. Sub pătură încă se simţea căldura corpului ei. Şi mirosea a ea.

Inspiră adânc şi îşi turnă câteva degete.

Pierduse numărul paharelor băute când cineva bătu uşor la uşă. Cum el nu se mişcă, Grace intră.

Josh nu era beat, dar nici mult nu mai avea, în vreme ce o privea apropiindu-se. Purta un maiou şi pantaloni trei sferturi. Fără nimic în picioare. Cu părul desfăcut.

Fără machiaj. Ar fi vrut să-i rupă hainele, să o arunce pe canapea și să se afunde așa adânc în ea, încât să nu mai poată gândi.

Să nu mai poată simți.

O privi cum traversează camera, și probabil că unele dintre gânduri i se citeau pe chip, pentru că ea se opri suficient de departe cât el să nu ajungă la ea și-l privi lung, analizându-l.

– Am văzut lumina aprinsă, zise ea. Nu poți dormi.

El ridică din umeri și mai bău o gură.

– Îmi pare rău pentru doamna Porter.

El rămase nemișcat, ridicându-și doar privirea spre ea.

– Din moment ce tu îți jucai rolul tipic de mascul bine făcut, întunecat și enervant de tăcut, zise ea, m-am dus la sursă. Facebook. Făcu o pauză. Doamna Porter era foarte drăguță. Și știu că te adora. Ești un om bun, Josh. Un doctor bun. Nu te învinovăți pentru moartea ei.

Prea târziu.

– Nu a fost vina ta.

Poate că nu. Doar multe alte rahaturi *erau* din vina lui. Ce i se întâmpla Annei, care încă se zbătea în noua ei viață. Suferința lui Toby, care credea că trebuia să fie un războinic Jedi pentru a-și aduce mama înapoi. Situația cu cabinetul tatălui lui, care devenea prea solicitant pentru capacitatea lui de muncă, și faptul că nu mai apuca să acorde fiecărui pacient atenția cuvenită...

Și Grace – ultima lovitură letală pentru stabilitatea lui mentală, care apăruse de nicăieri.

Ea stătea acolo, zeița lui superbă, conducându-i lumea cu inima ei mare, în felul ei. Părea așa blândă și frumoasă în lumina ambientală. Atât de... a lui. Inima lui o luă la goană doar când o văzu, așa că își închise ochii și lăsă să-i cadă capul pe canapea.

– Trebuie să pleci.

– Nu pot. Nu întrebă de ce, dar ea îi spuse oricum. Poate că asta e problema, zise ea blând, și el simți cum piciorul ei îl atinge pe al lui. Devenea mai curajoasă.

Oamenii pleacă din viaţa ta, nu-i aşa, Josh? întrebă ea. Te părăsesc. Eşti abandonat, fie că aşa aleg ei, fie fără a fi vina cuiva.

Auzi din nou mişcare; apoi, ea îi scoase unul din pantofi. Îngenunche lângă el, o poziţie care îl făcu să aibă gânduri erotice întunecate.

– Nu vreau să discut despre asta, zise el.

– Ştiu. După ce-i dădu pantofii jos, se ridică în genunchi. Dar tu nu eşti bine. Iar eu nu te părăsesc.

El se uită la ea, ruşinat că simţea un nod în gât.

– Grace. Pleacă.

– Nu. Îşi rezemă capul de coapsa lui şi o mângâie pe cealaltă cu delicateţe. Spune-mi ce pot face să te ajut.

Ar fi putut începe mişcându-şi gura cu vreo cinci centimetri mai la dreapta.

Dar ea nu o făcu. Luă însă paharul care se bălăngănea între degetele lui şi-l aşeză pe măsuţa de cafea. Apoi, se ridică şi îl trase spre ea, îmbrăţişându-l.

Simţi şi mai pronunţat nodul din gât în vreme ce îşi îngropă chipul în părul ei şi o ţinu strâns.

– Vei fi bine, şopti ea.

Nu. Nu avea să fie bine. Dar, decât să admită asta, trase adânc aer în piept. Nu voia să o îngrijoreze.

Ea se retrase şi, continuând să-l ţină de mână, îl conduse pe hol, spre dormitorul lui.

Proastă idee.

Cea mai proastă dintre ideile proaste.

„Opreşte-o..."

Era mai înalt decât ea cu vreo treizeci de centimetri şi avea mai mult cu vreo zece kilograme. Nu i-ar fi fost dificil să se elibereze, dar o urmă ca un căţel mic şi pierdut.

Ea stinse luminile, şi întunericul se aşternu peste ei. Peste el. În el. Era cât se putea de la limită.

Şi o dorea.

Avea nevoie de ea.

Dar niciodată nu se pricepuse să ceară. Nu că ea îl făcea să ceară...

Îl trase în dormitorul lui, închizând uşa cu piciorul.

– Vino aici.

– Tremuri, zise el, înfăşurându-şi braţele în jurul corpului ei.

Mâinile ei alunecară în sus pe pieptul lui şi-i prinseră chipul.

– Nu eu, zise ea blând, cu ochii aproape închişi. Tu. *Tu* tremuri.

Ei bine, fir-ar să fie. Încercă să facă un pas în spate, dar ea îl strânse mai tare şi refuză să se clintească.

– Josh...

– Trebuie să plec...

– Dragule, ăsta-i locul *tău*. Degetele ei alunecară în părul lui, delicat şi liniştitor. Cu blândeţe. La fel erau şi ochii ei când ea îi trase chipul spre al ei, ca să îl vadă în lumina slabă. Nimeni nu pleacă nicăieri, zise ea. Eşti deja fix unde trebuie să fii.

Apoi, încuie uşa şi-l împinse pe pat.

Rahat, era destul de beat dacă ea îl putuse prinde pe picior greşit. Se sprijini în coate, şi acolo era ea, în maioul transparent şi pantaloni mulaţi, arătând dulce, caldă şi iubitoare. *Prea* iubitoare. Nu voia asta. O voia goală, transpirată şi strigându-i numele.

– Vreau să fiu singur, zise el.

– Nu ai nevoie să fii singur în noaptea asta.

– Tu nu ştii de ce am eu nevoie.

Ea se uită în jos la erecţia lui, vizibilă prin haine.

– Cred că ştiu destul de bine.

Lăsă să-i cadă bretelele maioului spre coate, şi acesta alunecă pe talia ei. Apoi, coborî peste şolduri cu puţin ajutor şi ajunse pe podea.

– Eşti sigur că nu vrei să discutăm despre asta?

În picioare, el puse mâna pe cutia ei toracică, cu degetele larg deschise.

– Ar putea ajuta dacă am discuta, zise ea.

El îi prinse sutienul roz drăguţ. Era una dintre chestiile alea cu jumătate de cupă care lăsa să se vadă puţin

din sfârcuri, care erau deja tari. Se întăriră şi mai mult, şi el simţi apă în gură.

- Josh?

- Scuze. N-am auzit un cuvânt de când ţi-ai scos maioul. Închise ochii. N-ar trebui să fii aici.

- Dă-mi un motiv bun pentru asta.

În acel moment, nu mai putea gândi logic. Deloc. Căută cuvinte.

- Momentan, sunt indisponibil.

- Neputincios, poate.

Cu o mână pe pieptul lui, ea împinse.

El căzu pe pat şi se uită la tavan, care se învârtea. Şi mai era ceva. Îşi dorea foarte mult să o rostogolească sub el şi să o facă a lui. Să i-o tragă tare, repede şi obscen.

- Trebuie să pleci, Grace.

- Da? Şi de ce, mă rog? întrebă ea. Ţi-ai putea pierde controlul? Sau, mai rău, ai simţi ceva? Ea clătină din cap, cu un mic zâmbet pe buze. M-ai văzut dezvăluind o grămadă de emoţii. Frică, tristeţe, furie... M-ai văzut când nu mă mai puteam controla. M-ai văzut cu *totul*. Deci cred că mă pot descurca cu orice ai tu, uriaşule.

El clipi.

- Uriaş?

Se urcă în pat şi pe el, atingându-i erecţia cu abdomenul ei.

- Mie mi se pare că e uriaş.

Simţi ca prin ceaţă cum mâinile ei îi mângâiau coapsele. Şi apoi, mai sus, când, cu pricepere, degetele ei desfăcură şi traseră destul cât să-l elibereze.

- Nu mă simt delicat, o avertiză el.

- Nu am nevoie de delicateţe. Îi zâmbi. Adu-mi aminte să-ţi arăt cândva lista mea de fantezii sexuale. Este destul de cuprinzătoare. De fapt, tu în hainele tale de doctor eşti pe listă. *Fără* delicateţe.

El gemu.

- Ne jucăm de-a doctorul. Şi, ca să variem, *eu* sunt doctorul.

„Doamne!"

– Grace...

– Şşştt, murmură ea.

Respiraţia ei caldă trecu peste el, în vreme ce ea se mai mişcă puţin ca să îi scoată pantalonii. Gemu din nou când îi simţi picioarele goale încurcându-se cu ale lui.

– Ţi-am captat atenţia? întrebă ea.

– *Mereu* o faci.

– Bine de ştiut.

Cuvintele ei erau relaxate şi provocatoare. Ea se mişcă un pic şi-şi frecă coapsele, iar el se gândi că ea era la fel de excitată ca el. Simţi cum zvâcneşte la acest gând.

– Grace...

– Nu. Îi acoperi gura cu un deget. Tu doar stai acolo şi oferă-mi o privelişte frumoasă.

Râsul lui gros se transformă într-un geamăt gutural când ea îl prinse cu mâinile şi coborî uşor cu buzele peste el.

– Oh, Dumnezeule!

După asta, trebui să închidă ochii. Strânse în pumni cearşaful în loc de în părul ei, pentru că ea avea dreptate – nu era sigur că se putea controla. După două minute înăuntru, se îneca în plăcere şi-n nevoie fierbinte şi disperată.

– Grace..., icni el, încercând să o avertizeze.

Ea abia scoase un murmur scurt şi înfometat şi strânse mai tare, zumzăindu-şi aprobarea şi înnebunindu-l exact cu partea preferată din corpul ei.

Josh termină repede şi în forţă şi se gândi că asta ar trebui să-l îngrozească – în altă dată. Acum, nu era în stare decât de o epuizare binecuvântată...

Când alarma telefonului sună, câteva ore mai târziu, era singur, şi asta-l făcu să se întrebe dacă fusese real sau mintea începea să-i joace feste?

Următoarea zi veni prea repede, şi Grace îşi blestemă alarma. La ora două plecase şi-l lăsase pe Josh tolănit

în patul lui, cu ochii închişi. Era destul de sigură că încă respira.

Nu se înşela, pentru că maşina lui dispăruse din parcare.

Ea se duse la un alt interviu în Seattle şi totul merse bine. Pe drumul înapoi spre Lucky Harbor, o sună Anna.

– Au sunat de la şcoala lui Toby. A căzut într-o baltă cu noroi şi are nevoie de un schimb de haine.

– Bine, zise Grace. Ajung în douăzeci de minute.

Când ajunse acasă, scotoci prin dulapul lui Toby şi scoase o pereche de pantaloni.

– Nu uita de şosete, zise Anna din uşă.

– Şosete.

Le luă şi pe alea.

– Şi pantofi. Şi un tricou. Şi o haină...

Grace se uită la Anna.

– Pare murdar din cap până-n picioare.

Grace conduse cu hainele de schimb până la şcoala lui Toby. Anna avusese dreptate. Toby era murdar, dar fericit.

– Nu aveam nevoie de haine curate, zise el, nefiind prea fericit că trebuia să se schimbe.

Se părea că băieţilor le plăcea să-şi poarte noroiul precum medaliile de onoare.

Grace îi dădu hainele şi-i ciufuli părul. Sau încercă. Degetele ei se prinseră în noroiul din părul lui.

– Ce ai făcut, te-ai bălăcit în chestia aia?

El râni, şi ea clătină din cap.

– Ne vedem la staţia de autobuz mai încolo, frumosule.

Plecă de la şcoală şi se întâlni cu Amy şi cu Mallory la Eat Me, pentru masa de prânz, care consta din brioşe cu ciocolată, normal.

– M-a întristat moartea doamnei Porter, zise Mallory. Toată lumea de la spital vorbeşte numai despre asta. Mai ales Josh. Privirea ei ţâşni spre Grace. Ştii ceva de el?

Nu de când îl lăsase tolănind şi sforăind în patul lui. Ea clătină din cap şi îndepărtă hârtia de la brioşă.

– S-ar putea să aibă nevoie de tandrețe, iubire și grijă, zise Mallory.

– Orice ai face, nu-i spune așa, zise Amy. Asta va speria un mascul alfa numaidecât. Satisfă-l. Asta-i singura tandrețe, iubire și grijă de care are nevoie.

Grace, care tocmai luase o neinspirată gură din brioșă, se înecă. Când termină de tușit și-și șterse ochii înlăcrimați, le văzu pe Mallory și pe Amy ridicând din sprâncene.

– Opriți-vă, zise Grace. Voi vedeți prea multe în orice. O fi de la toată tandrețea, iubirea și grija pe care amândouă le aveți. Vă face să credeți că toată lumea dorește asta.

– Deci vrei să spui că nu se întâmplă nimic între tine și doctor? întrebă Amy.

La naiba. Nu putea să spună exact.

– Zic numai că asta trebuia să fie doar de distracție. Nimic real. Am interviuri pentru joburi pentru care sunt realmente calificată și...

– Pe care *familia* ta le vrea, îi reaminti Mallory. Pentru că, dacă mă întrebi pe mine, viața de aici, din Lucky Harbor, ți se potrivește perfect.

– Părinții mei au intenții bune, spuse Grace. Vor ca eu să reușesc.

– Normal, zise Mallory. Te iubesc. Dar eu cred că succesul și fericirea nu vin împreună. Uneori trebuie să sacrifici una pentru cealaltă.

Grace se chinuise toată viața să aibă succes, să fie la înălțimea unui Brook. Pentru ea, asta însemna mult, dar o și costa. Până acum, nu reușise să aibă relații reale în viața ei – cel puțin, nu pe termen lung. Nu fusese nimic important. Dar, acum, nu-și putea imagina viața fără Mallory și Amy.

– Fericirea ar trebui să câștige mereu, zise Mallory încet.

Grace oftă. Mâncară în tăcere timp de câteva minute.

– Deci, pe o scară de la unu la Taylor Lautner, cât de bun este? o întrebă Amy.

Grace se gândi la cele două momente memorabile dintre ea şi Josh.

– Nu este ceea ce crezi. Făcu o pauză. Dar Josh este cu zece puncte jumate peste Taylor Lautner. Nu, hai, cu unsprezece.

Urmă un moment de apreciere tăcută.

– Te face fericită, zise Mallory uşor.

Grace se uită în ochii calzi ai prietenei ei. Mallory îi dorea numai binele. Voia numai binele şi pentru Josh. Era normal ca inima romantică a lui Mallory să vrea numai binele pentru *ei*, împreună.

– Mereu am cam dus lipsă de fericire, recunoscu Grace. Deci este greu de spus. Dar asta am zis că vreau, distracţie.

Mallory nu-şi luă privirea de la ochii lui Grace cât timp o ţinu strâns de mână, şi Grace ştia la ce se gândea ea. La ce se gândeau toate. Da, Grace spusese că dorea doar distracţie. Dar, cumva, când nu fusese atentă, începuse să tânjească după mai mult.

Mult mai mult.

Că stabilise deja regulile cu Josh era vina ei, aşa că distracţie avea să fie. Şi nimic mai mult.

– Ai putea să alegi calea uşoară şi să-i spui direct, zise Mallory.

– Ce să-i spună? vru Amy să ştie.

– Că se îndrăgosteşte de el, o lămuri Mallory.

Grace clătină din cap. Nu se îndrăgostea. Nu putea să se îndrăgostească. Pentru că Josh avea o viaţă foarte ocupată şi nu era loc de ea în viaţa lui. Şi nu mai voia să se înghesuie acolo unde nu era loc. Făcuse asta cu părinţii ei toată viaţa. Şi în fiecare relaţie eşuată.

Suficient. Inima ei nu era îndeajuns de puternică să îndure asta.

Amy se uită la Mallory.

– O ia pe aceeaşi cale ca mine, biata de ea. Calea cea mai dificilă.

- Nu o iau pe *nici* o cale, zise Grace.

În timp ce se întindea după o altă brioșă, se simțea irascibilă. Irascibilitatea ei atinse un alt nivel când și Amy, și Mallory râseră de ea.

- Să stai cu Toby este așa greu cum credeai că va fi? o întrebă Mallory când ea se calmă.

Întrebare capcană. Grace chiar crezuse că să aibă grijă de Toby avea să fie mai ușor decât să-l păzească pe Tank. Dar nu fusese deloc, și totuși... nu-și putea aminti când se bucurase mai mult de o slujbă. Nu era sigură ce însemna *asta*. Ridică dintr-un umăr.

- Băieții mici nu sunt așa diferiți de băieții mari.

Amy zâmbi larg.

- *Asta*-i o lecție care ar trebui predată tuturor fetelor de la grădiniță; așa le-ar salva de ani de frustrări și inimi frânte.

- Tu chiar nu crezi că te îndrăgostești de el? o întrebă Mallory.

Ea clătină din cap. Viața ei fusese mereu legată de câștig, numere, de a ajunge în vârf. Niciodată despre emoții, despre inimă și suflet. Despre îndrăgostit... Știa că nu era cazul să se îndrăgostească.

- Josh nu caută asta.

Mallory păru amuzată.

- Mă referem la Toby.

Oh. Corect.

- Dar e bine că știm cum stai, zise Mallory.

Da. Bine de știut. Telefonul lui Grace sună. Un număr pe care nu-l cunoștea.

- Grace Brooks? se auzi o voce necunoscută în urechea ei.

- Da.

- Sunt Serena, asistenta de la Școala Elementară din Lucky Harbor. Toby nu este bolnav, rănit sau ceva de genul ăsta.

- Bine...

- Dar a căzut iar într-o băltoacă...

*

Din moment ce mai erau doar treizeci de minute din orele de şcoală, Grace îl luă pe Toby acasă. Îi prinse centura peste scaunul lui de copil şi îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

- Vreau să ştiu?

- Cămilflaţi, zise el foarte solemn. Eu şi Tommy aveam nevoie să fim cămilflaţi.

Asta o blocă o clipă; apoi, izbucni în râs.

- Camuflaţi?

- Da, zise el.

- Pentru o luptă.

- Da!

Grace nu se imaginase niciodată cu copii. Nu ştia exact de ce. Poate pentru că niciodată nu fusese prin preajma lor sau poate pentru că îşi imaginase că se va dedica întru total carierei, cum făcuseră părinţii ei. Dar, în acel moment, împărţind un zâmbet cu Toby, ceva în interiorul ei se strânse de jind.

Tocmai ajunseseră în faţa uşii de la intrare şi îi dăduseră drumul lui Tank, când Grace fu sunată de Anna.

- Am nevoie să mă duci undeva, fu tot ce spuse Anna.

Grace putea să audă ceva în vocea fetei. *Lacrimi?* Orice era, Grace simţi un nod în stomac. Ştia că Anna trebuia să fie la kinetoterapie, dar ştia şi că Devon era o lepră şi că, odată ce Anna se urca în maşina lui, era la mila lui.

Grace încercase cu câteva zile înainte să vorbească cu Anna de două ori despre asta, dar Anna se pricepea să evite o discuţie.

Clar era o chestie de Scott.

Cu toate astea, Grace nu putea să treacă peste instinctul că Devon o presa pe Anna să facă lucruri pe care ea nu voia să le facă.

- Unde eşti? întrebă ea.

Anna turui o adresă care era în afara oraşului. Era o zonă pe care Grace o ştia de la livrarea florilor,

și nu era neapărat un cartier bun. Se uită la Toby, care-și agita sabia laser de Jedi și îl înnebunea pe Tank.

- Vin. Închise. Mergem la o plimbare, Tobes.

- Eu și Tank suntem în mijlocul unei lupte.

- O puteți termina când venim înapoi.

- Un bun Jedi nu se oprește niciodată în mijlocul unei lupte.

Ea se lăsă pe vine și îl privi în ochi.

- Avem o altă luptă de dus.

El păru entuziasmat.

- Da?

- Da. Să o luăm pe mătușa ta.

Entuziasmul dispăru.

- Ah, asta nu-i amuzant. Și mi-ai promis că mergem în parc.

- Da, dar uneori se întâmplă lucruri.

- Nu cavalerilor Jedi. Lucrurile rele, cum ar fi să nu mergi în parc, nu li se întâmplă niciodată lor.

Cu sabia încă în mână, porni cu picioruşele lui micuțe pe hol. Următorul zgomot fu cel de ușă trântită.

Bine, deci *cineva* avea nevoie de somn. Deși, de fapt, asta era valabil și în cazul lui Grace. Merse după el și deschise ușa camerei. Văzu fundul micului băiat și fundul micii potăi, amândoi adorabili, ieșind de după marele fotoliu al lui Toby. Era poziția clasică de „dacă eu nu te pot vedea, nici tu nu mă poți vedea".

- Toby? Tank?

- Nu răspunde, se auzi băiatul șoptind și apoi un pufnet înăbușit.

Un pufnet de *câine*.

- Măi să fie, zise ea. Oare unde s-au dus războinicii Jedi?

Încă un pufnet de câine.

Și apoi, un chicotit.

- Ce păcat că sunt singură, zise ea. Pentru că chiar am nevoie de doi războinici Jedi, cei mai buni dintre cei mai buni. Urmează o bătălie epică. Trebuie să o salvăm pe mătușa Anna.

Cele două funduri se mişcară, apoi se auziră strigăte războinice şi mult lătrat. Grace tocmai îl conducea pe Toby afară când Josh parcă.

Ieşi din maşina lui arătând de parcă ziua fusese deja prea lungă.

- Am nevoie de laptop, zise el, cu ochelari de soare la ochi şi tras la faţă. Îşi făcu timp să se oprească şi să se lase pe vine pentru a-l îmbrăţişa pe Toby înainte de a se ridica şi de a susţine privirea lui Grace.

Voia să-l întrebe dacă era bine. Voia şi ea să-l îmbrăţişeze, aşa cum îl îmbrăţişase el pe Toby. Voia să îi dea o brioşă cu ciocolată şi lapte cald. Voia să-l aibă sub ea din nou, tremurând, cu numele ei pe buze în timp ce ajungea la orgasm. Dar cel mai mult voia să îl întrebe dacă exista vreo şansă ca el să simtă că treaba asta dintre ei trecea inconfortabil de mult de stadiul de distracţie.

- Bună, zise ea şi apoi îşi dădu ochii peste cap auzind cât de terminată după el sunase.

În noaptea trecută, fusese destul de ameţit, şi de la alcool, şi de oboseală, şi dintr-odată ea îşi dădu seama că era posibil ca el nici să nu-şi *aducă aminte* ce se întâmplase.

Privirea lui întunecată o căută pe a ei pentru o clipă, dar nu se dădu de gol. Încă un lucru la care se pricepea foarte bine.

- Unde vă duceţi? întrebă el.

- Anna are nevoie să o iau.

- Iar i-a tras ţeapă Devon?

- Nu ştiu. Aici este.

Îi arătă adresa pe care o scrisese pe o bucată de hârtie. El se încruntă.

- Nu este deloc aproape de locul unde face kineto. Se uită la ceas. Maşina mea. Să mergem.

Conduse în tăcere. Mă rog, cu excepţia zgomotelor scoase de Toby şi de războinicii lui Zhu Zhu pe bancheta din spate. Josh o luă pe o stradă cam ciudată, şi se uitau toţi la clădirile de apartamente. Erau buruieni

în crăpăturile din asfalt, vopseaua se cojea, la ferestrele de la etajele mai joase erau zăbrele. Drăguț.

Anna era în scaunul ei, așteptând pe trotuar. Se încruntă când văzu mașina lui Josh și o făcu din nou când el coborî ca să o ajute.

- Am sunat-o pe Grace, zise ea îmbufnată. Nu pe tine.

- Bună și ție. Se lăsă pe vine în fața ei, cu ochii mijiți. Ești în regulă?

Întinse mâna ca să o atingă pe obraz, unde îi cursese rimelul, de parcă plânsese.

Ea îl lovi peste mână.

- Sunt bine. Doar scoate-mă de aici.

Drumul spre casă fu tensionat, cu Josh stând cu ochii pe o Anna care stătea extrem de tăcută, înghesuită pe bancheta din spate. Acasă, se duse în camera ei, trânti ușa, și totul fu cuprins de liniște. Toby își ridică sabia laser.

- Putem merge în parc?

- Nu chiar acum, zise Josh.

- Să înotăm?

- Nu chiar acum.

Toby își ridică ambele mâini.

- Nu mă lași să fac nimic.

Apoi, se depărtă pe hol și trânti ușa de la dormitorul lui.

O imitare perfectă a reacției Annei.

Josh arăta de parcă îi venea să-și smulgă părul din cap. Porni pe hol și bătu la ușa Annei.

- Pleacă! țipă ea.

Josh se duse înapoi în camera de zi, arătând de parcă avea nevoie de o vacanță lungă.

- Ești în regulă? îl întrebă Grace.

- Nu știu. Își înalță capul și se uită fix la ea. Spune-mi despre noaptea trecută.

- Ce-i cu ea? întrebă ea cu precauție, pentru că nu voia să spună ceva ce el nu-și putea aminti.

Se uită îndelung la ea, timp în care ea făcu tot ce putea să pară inocentă.

– Ai putea să începi prin a-mi arăta restul listei de fantezii sexuale, zise el.

„Bine", se gândi ea roşind, „deci şi-a amintit".

Cu privirea întunecată, făcu un pas spre ea, dar telefonul îi sună. Josh înjură, îşi luă laptopul, apoi se opri în uşă.

Grace oftă, apoi i se tăie răsuflarea când el se întoarse şi o ridică în aşa fel încât să ajungă nas în nas.

– Acum, *eu îţi* sunt dator, zise el încet, apoi o puse jos, o sărută pe gură şi dispăru.

capitolul 14

Aş renunţa la ciocolată, dar nu sunt genul care renunţă uşor.

Fu o zi lungă. La cabinet, fiecare pacient pe care-l examină Josh vru să vorbească despre doamna Porter. Erau cu toţii devastaţi. Angajaţii lui erau devastaţi. Până când ajunse acasă, era mai extenuat decât în noaptea precedentă, şi asta spunea ceva.

Sunase înainte. Toby dormea. Anna ieşea de cum ajungea el acasă. Era liber să facă orice voia în acea seară.

Dar era un singur lucru pe care dorea să-l facă.

Grace.

Luminile din casa de oaspeţi erau aprinse. O putea vedea pe Grace prin ferestre, stând pe canapea. Dar nu era singură. Era cu Mallory şi cu Amy, vorbind şi râzând. În faţa lor, pe măsuţa de cafea, se afla o cutie deschisă, şi hârtii erau împrăştiate pe toată masa; la capătul mesei se aflau un laptop deschis şi un calculator.

Era o reamintire viscerală a faptului că Grace avea o viaţă a ei, separată de a lui.

Mai luase doi clienți, lucru pe care-l auzise de la Dee, care știa de la Lucille, care auzise de la Anderson la magazinul de unelte, din moment ce el era unul din cei doi clienți. Celălalt client nou era proprietarul - de fapt, proprietarii, că erau doi frați - magazinului de înghețată din port. Lance și Tucker probabil nu aveau nici un sistem de contabilitate, așa că Grace avea ceva de lucru - nu că asta ar fi fost o problemă. Părea să aibă abilitatea de a face totul să funcționeze. Admira asta la ea. Era o femeie dulce, inteligentă, muncitoare, care făcea tot ce putea pentru a se regăsi pe ea însăși. Nu se plângea, nu își plângea de milă, făcea ce trebuia să facă pentru a merge înainte.

Avea părul strâns într-o coadă, dar câteva șuvițe mătăsoase evadaseră, încadrându-i chipul, atingându-i gâtul și umerii.

Doar uitându-se la ea simți cum îi vibrează corpul. Și, deși ea nu avea cum să-l vadă stând acolo în întuneric, Grace rămase nemișcată, apoi își întoarse capul și se uită afară.

Se uita fără greș fix la el.

Le spuse ceva lui Mallory și lui Amy, apoi se ridică dintr-o mișcare fluidă și ieși, închizând ușa după ea. Se întâlniră în umbră, aproape de capătul mai puțin adânc al piscinei.

- Bună, zise ea, fiind o adevărată apariție într-un tricou alb care îi cădea de pe un umăr și în pantaloni scurți albi care-i descopereau picioarele lungi și sexy.

- Bună și ție, zise el. Cum ți-a mers astăzi?

- Ei bine, nu l-am omorât pe Tank, Toby continuă progresul cu limba engleză și Anna nu a fugit. Progrese.

- Minunat, dar mă referem la tine. Ce faci *tu*? Ea păru surprinsă, lucru care lui nu-i plăcu. Crezi că nu vreau să aud și despre tine? întrebă el.

Ea își mușcă buza de jos.

- Grace?

- Chestia asta dintre noi... este tot pentru distracție, corect?

El o studie o clipă.

– Şi asta ar însemna că nu îmi pasă de tine?

Ea scoase un oftat şi se uită în altă parte.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că nu prea mă pricep la asta. Nu sunt potrivită pentru un tip ca tine.

– Un tip ca mine, zise el, încercând să-şi dea seama ce însemna asta.

– Uite, este doar vina mea, bine? Am ştiut că, dacă începem chestia asta, nu o să meargă, dar am continuat să... Se opri şi îşi feri privirea. Îmi pare rău.

– Un tip ca mine, repetă el. Grace, încerc din răsputeri să te urmăresc, dar...

Ea se uită la Josh şi clipi, de parcă nu înţelegea cum de el nu vedea ceea ce era evident.

– Suntem aşa diferiţi, zise ea. Tu ai toată viaţa plănuită, clară. Eu nu ştiu ce fac. Încerc să aflu, dar...

Se opri şi se uită din nou la el, de parcă se aştepta ca el să încuviinţeze.

Dar el încă nu pricepea.

– Dacă crezi că viaţa mea merge după vreun *plan* pe care eu l-am făcut, zise el, înseamnă că nu ai fost atentă. *Nimic* nu este cum plănuisem eu. Cât despre potriveală, cred că o facem al dracului de bine.

– Da, dar nu este ăsta doar sex?

– Nu încă, zise el amuzat. Dar nu din lipsă de chimie. Şi nu există „doar sex" aici.

Ea se uită la el, rămasă fără cuvinte. În seara asta, nu erau greieri, dar, dacă ar fi fost, ar fi cântat deja ceva din Beethoven. Acesta fu momentul în care el înţelese, ca şi cum ceva l-ar fi lovit în cap.

– Cine a fost tipul? întrebă el.

– Tipul?

– Cel care te-a dat peste cap, cel cu un plan grandios, bănuiesc. Un plan care nu a funcţionat în favoarea ta. Era doctor?

Grace trase aer în piept zgomotos pentru a vorbi şi apoi clătină din cap.

– Este aşa evident?

– Nu, zise el. Altfel, m-aș fi prins mai repede. Și ar fi trebuit să o fac, din moment ce și eu m-am ars cu un mare și grandios plan.

Ea oftă.

– Bryce Howard al treilea.

– Deja pare un idiot.

Ea scoase un hohot de râs poticnit, stârnit mai degrabă de o amintire neplăcută decât de amuzament.

– Este un prieten de familie. Părinții lui sunt ingineri biomedicali foarte cunoscuți și respectați, pionieri în cercetările cardiovasculare.

– N-am auzit niciodată de ei.

– Mereu am știu că vom ajunge împreună, zise ea. Era ceva la care se așteptau, de fapt.

– Se așteptau? Nu și-a dat nimeni seama că suntem în secolul douăzeci și unu?

– Nu a fost așa, zise ea încet. Îmi plăcea de Bryce.

Și atunci, Josh înțelese *cu adevărat.* Dumnezeule! Chiar îi mergea mintea încet.

– L-ai iubit.

– Da. Expiră tremurând. Așa este. L-am iubit până în ziua de după logodna noastră, când a venit acasă și mi-a zis să împachetăm, pentru că ne mutăm în Anglia, unde primise o bursă de studiu pentru șase ani. Era o oportunitate uriașă, dar...

– Nu ți-a plăcut să ți se spună cum îți va fi viața pentru următorii șase ani, ghici el.

Ea încuviință din cap.

– Și știi care a fost lucrul trist? Că, dacă mi-ar fi cerut sau măcar s-ar fi gândit la mine și la munca mea, aș fi lăsat totul ca să plec cu el.

– Așadar, ce s-a întâmplat?

– A plecat a doua zi, zise ea. Și, la scurt timp după, jobul meu s-a dus la fund odată cu economia.

– Ai fi putut să-l cauți, zise el. Să te duci atunci la el.

– M-am gândit la asta, recunoscu ea. Dar, la vremea aia, mă vedeam deja cu altcineva.

– Altul cu doctorat?

– Da, dar era un tip care lucra în bancă de data asta, zise ea. Stone Cameron. Şi-a pierdut locul de muncă în aceeaşi zi în care eu l-am pierdut pe al meu, doar că el investise în proprietăţi, în loc de acţiuni. Avea o casă în Australia. S-a dus acolo să facă surf până se terminau problemele economice.

– Ţi-a cerut să mergi cu el?

– Nu, zise ea şi clătină din cap. De data asta, eu nu intram în planuri.

Josh începea să înţeleagă cum stătuseră lucrurile şi nu prea îi plăcea.

– Deci părinţii tăi aveau planuri mari pentru tine. Bryce avea şi el planuri mari pentru tine. Stone avea doar planuri mari. Şi nimeni nu te-a întrebat vreodată despre planurile *tale.*

– Nu, zise ea încet. Şi mi-am dat seama că eu, de fapt, nu aveam propriile planuri, dar mi-ar fi plăcut să fiu întrebată.

El încuviinţă din cap. Putea să înţeleagă asta.

– Deci ideea este că nu trebuie să te simţi responsabil pentru mine doar pentru că noi... facem oarecum sex. Râse încet, şi de data asta râsul fu mai natural. De două ori. Pentru mine, încă este în regulă ca asta să fie...

– Doar distracţie.

Privirea ei se întâlni cu a lui, clară şi de nepătruns.

– Da.

– Crezi că simt că am o responsabilitate faţă de tine din cauza partidei reuşite, zise el lent.

– Bine, a fost mai mult decât reuşită, replică ea. Dar da. Cred că eşti exact genul care se simte responsabil de cei care-i ies în cale Eşti un salvator.

Bine, deci acum, în afară de faptul că avea convingerea că el o dorea doar dintr-un simţ de responsabilitate, îl mai pusese şi în aceeaşi oală cu toate greşelile pe care ea simţise că le făcuse. Şi asta chiar îl enervase. Ea nu voia ca lui să-i pese. Înţelesese asta prea bine. Nici el nu voia să-i pese.

Dar îi păsa.

– Uite ce e, Grace. Indiferent de cum se cheamă chestia asta dintre noi – distracție, o mare belea, o nimica toată –, nu contează. Dar nu mă judeca după cretinii din trecutul tău. Merit mai mult de atât, dar, chiar mai important, *tu* meriți mai mult de atât.

Ea se uită la el, apoi încuviință lent din cap.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Se întoarse spre casa de oaspeți, și el făcu o grimasă.

– Grace...

– Toby a pierdut un dinte în seara asta, zise ea încet peste umăr. A fost entuziasmat și a încercat să o aștepte pe Zâna Măseluță, dar nu a reușit. A venit imediat după ce el a adormit.

El băgă mâna în buzunar.

– Mersi. Cât îți...

– Mă plătești cu o mie de dolari pe săptămână. Se întoarse spre el. Cred că pot să acopăr asta. Pot să acopăr multe, de fapt. Doar că, la sfârșitul zilei, eu sunt tot bona. Și el este în continuare un copil de cinci ani adorabil, dar fără mamă. Și merită mai mult.

Cu această ultimă remarcă înțepătoare, ea intră în casa de oaspeți și închise ușa fără zgomot.

El rămase acolo un moment, apoi încuviință din cap. Fiecare marcase câte un punct, deci era egalitate. Ceea ce nu explica de ce se simțea ca și cum ea l-ar fi tras în țeapă de viu.

Josh îl găsi pe Toby înăuntru, profund adormit, încovrigat în jurul lui Tank și al sabiei laser. Cartea cu Ursii Berenstain era și ea acolo, cu mama ursoaică ieșind în evidență.

Josh ignoră durerea din piept, cea care îi spunea că *încă* îi dezamăgea pe oamenii din viața lui, și trase ușor de sabia laser din strânsoarea moale a lui Toby. Apoi, se uită la câine.

Tank deschise ochii și se uită la el parcă spunând: „Nici măcar să nu încerci, amice".

Josh renunță și îi acoperi pe amândoi.

Tank îi linse mâna.

Josh se aplecă peste Toby şi-l sărută pe tâmplă. Băiatul lui mirosea a unt de arahide şi a săpun, ceea ce era de bine. La fel era şi faptul că micuţul zâmbea în somn. Un zâmbet cu o gaură în mijloc.

- Te iubesc, şopti Josh cuvintele care îi apăsau greu pe piept.

Toby se rostogoli, trăgându-l pe Tank sub un braţ şi cartea cu Urşii Berenstain sub celălalt, suspinând blând în somn.

- Ham, şopti el.

În dimineaţa următoare, Grace se urcă din nou pe piedestalul de pozat din galeria lui Lucille. Astăzi, era înfăşurată artistic într-un cearşaf, pozând drept o zeiţă greacă, deşi ea bănuia că arăta mai degrabă ca şi cum ar merge la o petrecere în togă.

- Nu mi-ar displăcea să fiu mai tânără cu douăzeci de ani, ca tine, Grace, spuse doamna Gregory, cu intenţia de a conversa. Când aveam sânii la fel de fermi ca ai tăi.

- Vrei să zici cu *cincizeci* de ani, murmură Lucille.

- Doar că am obosit să-mi ridic şi să-mi îndes sânii în sutien în fiecare dimineaţă, zise doamna Gregory arătând spre sânii lui Grace. Tu nu trebuie să ridici nimic. Puişorii ăia stau frumos de unii singuri.

- Asta pentru că este frig aici, zise Grace în apărarea ei.

Număra ultimele treizeci de minute ale orei în vreme ce menţinea poza. După asta, o lua pe Anna de la kinetoterapie şi apoi avea de dat câteva telefoane celor care se arătaseră interesate de postul de bonă. Era hotărâtă să găsească cea mai potrivită persoană pentru Toby. Şi pentru Tank. Şi pentru Anna, deşi tânăra nega că ar avea nevoie de orice de la oricine.

Şi pentru Josh...

Grace putea să recunoască şi faptul că dorea cea mai potrivită persoană care să aibă grijă de Josh. Ceea ce era

o prostie. Foarte mare chiar. Era clar că el era mai mult decât capabil să-și poarte singur de grijă – și de cei din jurul lui. Dovedise asta făcând mai multe decât ar fi făcut orice om obișnuit, jonglând cu cabinetul, urgențele, Toby, Anna și... pierderea părinților lui.

Desigur, era obișnuit să aibă grijă de oameni, ceea ce era o chestie foarte atractivă la un bărbat. Dar poate avea nevoie să știe că era în regulă să fie din când în când de partea cealaltă a baricadei.

– Am terminat, strigă Lucille către studenții ei, și Grace se relaxă.

Sări de pe piedestal și lăsă să cadă cearșaful, dezvăluind rochia scurtă, fără bretele, pe care o avea pe dedesubt. Își luă puloverul și geanta și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să plec.

– Stai un pic, draga mea, zise Lucille și îi înmână un cec și o sticlă de vin..

– Oh, spuse Grace. Mulțumesc, dar nu prea beau...

– Uită-te la etichetă.

Era o schiță în creion a portului din Lucky Harbor noaptea, luminat de șiruri de lumini albe care străluceau peste apă, sub luna plină. Grace văzuse originalul. În urmă cu o lună Clubul Dependentelor de Ciocolată sărbătorise vânzarea desenului făcut de Amy către vinărie. Când îl recunoscu, se umplu de mândrie.

– Este frumos, zise ea.

– Păstreaz-o, îi spuse Lucille. Poate o vei folosi la o cină romantică cu doctorul.

– Nu ieșim... Se întrerupse când văzu zâmbetul lui Lucille și clătină din cap. Uite ce e, știu că ești bârfitoarea orașului, dar aici nu este nimic de bârfit.

Lucille zâmbi.

– Ești sigură?

– Foarte sigură, spuse Grace ferm, ignorând mica împunsătură din ea. Poate dacă înceta să îi mai ofere lui Josh motive să *nu* se îndrăgostească de ea... Doar am grijă de Toby și de Tank. Îl ajut pe Josh, atâta tot.

– Acum este *Josh*?

– Da, așa îl cheamă.

– De fapt, draga mea, zise Lucille, noi toate îi spunem doctorul Scott. Mă rog, doar dacă nu este prin preajmă să ne audă, și atunci îi spunem Mister Sexy. Și nici una dintre *noi* nu locuiește cu el.

– Eu sunt doar bona, zise Grace. Stau acolo pentru că el are un program haotic. Așa îi este mai ușor. Și eu stau în *casa de oaspeți*, nu în casa mare, și doar până când va găsi pe cineva care să mă înlocuiască. Nu ne dăm întâlniri.

Toată lumea ciuli urechile la asta.

– Eu aș putea să mă mai ocup de încă un copil, zise Jenna Burnett. Pentru Mister Sexy, m-aș ocupa și de cvadrupleți.

Jenna era o mamă singură, pe la vreo patruzeci de ani, și avea o creșă la ea acasă. Cei trei copii ai ei erau adolescenți și o ajutau când veneau de la școală. Jenna era dulce și blândă – și probabil o opțiune viabilă pentru Toby.

– Întreabă-l, zise Jenna, văzând că Grace chiar se gândea la asta. Spune-i că-i fac o ofertă grozavă.

Zâmbi cald, dar, al naibii să fie, în spatele zâmbetului era ceva asemănător cu o mică foame.

– Hei, și eu vreau să mă bag.

De data asta, era Sierra Hennessy. Sierra deținea un magazin de haine de lux în Seattle, dar plătea pe cineva să se ocupe de el. Hainele erau create de Sierra, și, pentru că avea patru foști soți, fiecare mai bogat decât cel dinaintea lui, nu-i păsa că vindea doar câteva rochii pe sezon. Nici că era considerată un rechin.

– Ce părere are doctorul Scott despre căsătorie?

Grace reuși să zâmbească.

– O să-i spun despre ofertele voastre. Vă țin la curent cu interviurile.

Apoi, o șterse. Ajunse la cabinetul de kinetoterapie la timp să o vadă pe Anna plecând cu camioneta lui Devon, fluturând semnul păcii către Grace.

Grace scrâșni din dinți și conduse spre casă, unde aștepta autobuzul. Când Toby sări din el, țopăia de entuziasm. În seara asta, Josh avea să-l vadă mai târziu pe Toby primind premiul „Elevul săptămânii". După aceea, Josh îi promisese o înghețată, și apoi Toby dormea pentru prima dată la un prieten.

Era așa entuziasmat, că abia se putea stăpâni. El și Grace merseră spre casă, unde Grace îi lăsă pe Tank și Toby să facă ture în jurul curții până când își mai consumară din energie, apoi Toby se putu așeza să-și facă temele. În timp ce el făcea asta, Grace lucră cu Tank la așa-zisa lui obedientă. Era mai mult un exercițiu de răbdare pentru Grace decât orice altceva, dar ea era hotărâtă.

Pentru cină, aveau macaroane cu brânză și hotdogi din carne de curcan - nici o abatere de la meniul planuit -, apoi îl așteptară pe Josh să apară și să-l ducă pe Toby la școală pentru întrunirea de seară.

Doar că el nu apăru.

Grace îl sună, dar acesta nu răspunse. O sună pe Anna. Nici ea nu răspunse. Într-un final, îl duse ea pe Toby la școală, enervată cam pe toată lumea cu numele Scott, cu excepția lui Toby.

Profesoara lui Toby era încântată să-l vadă.

- Sadie a fătat, Toby. Vrei să-i vezi pisoii?

După ce Toby chiui de bucurie și o tuli, Grace se uită la profesoară.

- Cât mai este până la premii?

- Cel puțin o jumătate de oră.

- Pot să-l las aici cât mă duc după tatăl lui? întrebă Grace.

- Doctorul Scott?

- Da. Sunt sigură că a fost prins cu lucrul la cabinet...

Una dintre mame se apropie. O brunetă înaltă, cu un corp perfect.

– Îmi cer scuze, dar am auzit despre ce discutați. Angela Barrison, zise ea, prezentându-se. Îl supraveghez eu cu plăcere pe Toby cât vă duceți după doctorul Scott. Zâmbi, afișând un zâmbet ca de tigru. Și, dacă i-ați putea spune că *eu* sunt cea care îl supraveghează pe Toby, ar fi minunat. Aș vrea să mă înscriu pentru acel post.

– Postul de bonă? întrebă Grace.

– *Orice* post.

Grace clătină din cap tot drumul până la mașină.

Cabinetul lui Josh era în clădirea adiacentă spitalului. Intră valvârtej, pășind cu greutate, și trase cu putere de ușă. În ea se dezlănțuise furia, mânând-o înainte, gata să-l sfâșie pentru că rata ceva așa important pentru Toby.

Dar mai simțea ceva.

Îngrijorare.

Asta nu era ceva tipic pentru el, chiar deloc. Nu îi lăsa baltă pe cei care aveau nevoie de el, cu atât mai puțin pe Toby. Fiul lui era pe primul loc pentru el. Familia era mereu prima. Așa că asta o neliniștea. Nu se așteptase să simtă îngrijorare pentru bărbatul care părea să se descurce cu toate. La naiba, nu intenționase să simtă nimic pentru el, dar simțea.

Mult prea mult.

Sala de așteptare era goală. La recepție era lumina aprinsă, dar nu se vedea nimeni. Și îngrijorarea ei spori.

– Josh? strigă ea, parcurgând coridorul.

Ajunse la un cabinet mare, decorat cu lemn închis la culoare, masculin, cu un birou imens de mahon, plin cu hârtii și dosare. Lampa era aprinsă. O cană stătea pe un colț, iar laptopul – în mijloc.

În spatele biroului era un scaun mare. În el, doctorul Josh Scott, lăsat pe spate, cu picioarele pe birou.

Dormea.

capitolul 15

Lasă trandafirii, trimite ciocolată.

Josh detesta să adoarmă în scaunul de birou. Mereu îl durea gâtul și se simțea morocănos. Așa că, atunci când se lăsase pe spate și închisese ochii, își spusese că doar își odihnea pleoapele.

– Josh?

Vocea ei, vocea lui Grace, ajunse la el ușurel, și el se relaxă în scaunul de piele.

– *Am un caz pentru tine, doctore Scott.*

Grace se afla în ușa cabinetului lui, în uniforma de asistentă, dar nu în genul de uniformă pe care ar fi putut să o poarte și Dee. Nu, uniforma asta era din catalogul Victoria Secret și era completată de pantofi stiletto.

Arătând incredibil de sexy, ea intră lent în cabinetul lui și se strecură între picioarele lui, aplecându-se peste el în scaun, blocându-l cu corpul ei. Mâinile lui ajunseră pe șoldurile ei, ca să o tragă și mai aproape. Avea atâta nevoie de ea, că tremura, dar refuza să se grăbească. Dacă asta era tot ce urma să aibă, acest vis erotic, atunci voia ca visul să dureze. O sărută pe gât, provocându-i cel mai dulce și senzual suspin pe care el îl auzise vreodată. Asta alimentă o dorință profundă de a o face a lui, și supse bucata de piele fără să se poată abține.

– *Josh...*

Nu. Fără vorbit, altfel avea să se trezească. Sărută din nou, strecurându-și mâinile pe sub tivul uniformei ei, și gemu. Era fără lenjerie intimă. Doamne, era condamnat...

– *Josh.*

O prinse de mână și trase, iar ea căzu în poala lui cu un suspin adânc ce-l făcu să deschidă ochii.

Nici urmă de uniforma de asistentă. La naiba! Chiar fusese doar un vis...

– Îmi pare rău, zise Grace, zbătându-se și încercând să se elibereze. Nu am vrut să te sperii. Chiar dormeai.

Facultatea de Medicină și rezidențiatul îl învățaseră pe Josh cum să doarmă ușor și să se trezească repede,

dar se părea că uitase cum se făcea. Și apoi, o anumită parte din el era *foarte* trează, din ce în ce mai trează cu fiecare secundă, ca urmare a faptului că Grace se foia în poala lui.

Purta una dintre rochiile ei de vară, de data asta una albastră precum cerul - culoarea ochilor ei. I se ridicase pe coapse, și el se hotărî să ajute rochia, alunecând cu o mână pe piciorul ei, împingând materialul în vreme ce urca.

- Ce faci? întrebă ea cu glas gâtuit.

- Vreau să văd dacă trebuie să dau onorul în fața steagului de pe chiloții tăi, zise el. Sunt un patriot, Grace.

- Ăștia nu au steag pe ei.

Ah, asta era o provocare, și el nu putuse niciodată rezista unei provocări. Degetele lui se încrucișară cu ale ei, încercând să umble la tiv, în timp ce ea încă se agita.

Asta avu un efect destul de vizibil asupra lui, pentru că ochii ei se lărgiră când îl simți tare sub ea.

- Hm...

El îi întâlni privirea.

- Ești...

- Da, zise el gros. Am fost așa toată săptămâna.

Bine, nu era chiar întru totul adevărat. Era greu să mențiii o erecție când tratai răceala sau puneai copci, dar își dăduse silința.

Și fusese o săptămână înfiorătoare.

- Te visam. Făceai pe modelul pentru mine.

- În tricoul cu costum de baie pe el? întrebă ea.

- Mai încearcă.

Ea îi întâlni privirea și roși superb ca reacție la ceea ce văzu pe chipul lui.

- Eu...

- Hai, ghicește, zise el. Este din lista ta de fantezii sexuale. Aerul vibra în jurul lor. Și nu e vorba că *nu* m-aș bucura de frecușul ăsta al tău în poala mea, zise el, dar ce cauți aici și unde este Toby?

Ea se uită la el de parcă nu era așa treaz cum se credea.

– Ai întârziat la întrunirea de seară de la școală. Nu răspundeai la telefon. Am venit să văd ce faci.

– Ah, rahat!

Se ridică și o lăsă să alunece de pe corpul lui, dar nu înainte de a zări un pic de mătase de culoarea piersicii. *Adora* mătasea de culoarea piersicii.

Dar Toby aștepta, și Josh știuse de această seară. La naiba, nu putea să creadă că adormise așa. Sau poate putea să creadă, după cele optzeci de ore petrecute la muncă săptămâna asta. Își închise laptopul, își luă cheile și telefonul și, ținându-și încă degetele în jurul încheieturii lui Grace, începu să o tragă spre ușă. Dar apoi se opri și privi spre chipul ei îngrijorat. Venise să-l ia pentru că ținea la Toby.

Și pentru că ținea și la el?

Se gândi că era posibil. Mai mult decât plănuise ea, și asta îl înduioșă.

Oamenii mai ținuseră la el și înainte, desigur. Toby îl iubea necondiționat. Pacienții lui îl plăceau. Ty, Matt... personalul de la cabinet. La naiba, până și sora lui, deși nu ar fi pariat pe asta. Dar de câte ori putea spune că vreunul dintre acei oameni îl pusese pe el pe primul loc?

– Josh? murmură Grace. Ești în regulă?

– Voi fi.

Dându-i drumul, se întoarse la birou și deschise iar laptopul. Nu trebuia să scoată oferta de contract a spitalului; o ținea la îndemână de săptămâni bune. De luni întregi. Tatăl lui nu mai avea nevoie de el de mult timp, dar Toby avea. Anna avea. Și Josh avea nevoie să facă ce era corect pentru el. Își iubea tatăl, iubea amintirea tatălui său chiar în acest cabinet, ajutând oamenii. Dar nu era mai important decât să își vadă de propria viață. Josh parcurse oferta, semnă electronic pe linia de jos și apăsă pe „TRIMITE".

Gata. Mușcase momeala. De fapt, înghițise *momeala*.

Şi aşa – fără sunet de trâmbiţe –, viaţa lui Josh se schimbă irevocabil. Se întoarse lângă Grace, care se afla la uşă.

Ea se uita la el, cu un aer solemn.

– Ce am ratat? întrebă ea.

Josh nu ştia ce să spună. Se simţi uşor dezechilibrat, de parcă se afla pe buza unei prăpăstii, cu un picior deja în aer. Era un sentiment nou pentru el.

– Nimic încă, zise el şi, pentru că era aşa aproape, arăta aşa drăguţă şi sexy fără nici un efort, o lipi de uşă.

– Josh, zise ea.

Doar asta, doar numele lui în vreme ce mâinile ei ajunseră pe pieptul lui. Dar nu ca să-l îndepărteze, observă el cu satisfacţie. Deşi nu era convinsă de asta – de ei. Nu încă. Nici pe departe. Dar felul cum i se simţea pulsul la baza gâtului îi spuse lui că mişcarea o excitase.

– Eşti cald, zise ea şi se uită îngrijorată la el.

El se împinse în ea un pic. Da, se *simţea* cald. Începea să simtă o grămadă de chestii.

– Nu-ţi face griji, nu este nimic contagios.

Fruntea ei se încreţi şi mai mult în expresia aceea adorabilă de îngrijorare.

– Eşti bolnav?

– Probabil. Alunecă cu o mână în josul spatelui, spre fundul ei înnebunitor, şi o trase înspre el. Categoric, zise el.

Ea clipi, apoi îi remarcă tonul glumeţ, provocator. Se relaxă, scoţând un mic oftat, care trecu direct prin el.

– Bietul de tine. Numai muncă şi nici un pic de distracţie.

Da. Dar asta avea să se schimbe.

Sau aşa spera el.

Păcat că, până când avea să se întâmple asta, ea avea să fie plecată de mult, acceptând un job şi o viaţă care i se potriveau mai mult decât ce îi oferea el. Se apleacă, o sărută blând şi uşor, apoi se retrase.

– Haide să-l luăm pe Toby.

*

Ajunseră la școală la timp ca să-l vadă pe Toby primindu-și premiul de „Elevul săptămânii". Grace îl privi pe Toby, care radia de fericire văzându-și tatăl, și simți cum i se strânge inima. Expresia lui Josh era mult mai discretă, dar nu mai puțin autentică, și inima lui Grace bătu din nou.

Apoi plecă, lăsându-i să petreacă timp împreună, și se duse să ia cina cu Amy și cu Mallory. Jan, proprietara restaurantului, o opri la ușă. Jan era micuță și rotundă și părea să-și tundă părul negru punându-și un castron pe cap. Nu se prea pricepea când venea vorba despre amabilitatea față de clienți, le vorbea doar rareori și atunci mai degrabă ca să țipe la ei să vorbească mai încet pentru că la televizor era *American Idol*.

– Am ceva pentru tine, zise ea.

Asta o surprinse pe Grace. De când o știa pe Jan, femeia nu i se adresase niciodată direct.

Jan scoase un memory stick.

– Ce-i ăsta? întrebă Grace.

– Mi-a murit laptopul. Asta-i ce am salvat din contabilitate. Am nevoie să te ocupi URGENT de asta. Sunt un pic în urmă.

– Bine...

Jan era nerăbdătoare să revină în fața televizorului.

– Ești contabilă, nu?

– Păi, de fapt, zise Grace, eu sunt cu băncile...

– Îi ții contabilitatea lui Amy, zise Jan.

– Da, pentru că este prietena mea.

– Și lui Lance și Tuker. Și lui Anderson. Și lui Jeanine.

Da, bine, se trezise cu o grămadă de sarcini de contabilitate pe cap. Se pricepea la asta. Și, după câte se părea, îi și plăcea. Îi plăcea felul în care numerele se echilibrau la sfârșitul zilei, că nu trebuia să-și ia munca acasă, pentru a se stresa pe timpul nopții.

– Astea sunt lucruri pe care le fac o singură dată, îi zise ea lui Jan. Serios. Doar îi ajut să se pună pe picioare.

– Te plătesc, zise Jan. Și îți dau și mâncare gratis. Cât poți mânca.

Grace deschise gura să refuze, dar o închise, atrasă de ofertă.

- Cât vreau eu?

- Cât poţi tu să bagi în burta aia mică a ta, zise Jan, fluturând memory stick-ul.

Grace oftă şi îl luă. Mică? Nici pe de departe.

- Când ţi-a murit laptopul?

- Acum o lună.

„Minunat..."

Se întoarse la separeu.

- Fraiero, zise Mallory, care o aştepta.

Amy ieşi din bucătărie, făcând un adevărat spectacol din a aşeza tava cu brioşe, răsucind tava şi aproape orbindu-le pe Grace şi Mallory cu...

- *Oh, Dumnezeule,* zise Mallory şi ţipă.

Grace îşi astupă urechile cu palmele, dar zâmbi larg.

Amy purta un inel cu piatră pe inelar.

Mallory ţopăi şi mai ţipă un pic, apoi obosi şi se cufundă în separeu să ia o brioşă.

- Eu nu am nevoie de ciocolată, zise Amy, uitându-se la inel şi minunându-se. Nu credeam că o să spun asta vreodată.

Mallory râse şi luă o a doua brioşă.

- O mănânc eu pentru tine.

- Mă mărit, zise Amy încet. Se uită la cele două, cu ochi strălucitori. Vă vine să credeţi?

Grace ştia că Amy nu avusese mare noroc în dragoste înainte să vină în Lucky Harbor. Dar Matt Bowers, un paznic silvic foarte sexy şi un tip grozav, schimbase asta pentru ea.

Şi viaţa lui Mallory se schimba.

Viaţa tuturor se schimba.

Cu excepţia vieţii lui Grace.

Mallory o strânse de mână, făcând-o să-şi dea seama că tăcuse.

- Eşti în regulă?

- Oh, sunt bine și *foarte* fericită pentru voi două. Și vorbea serios, din inimă. Îmi place că v-ați dat amândouă seama ce lipsea din viața voastră și ați luat fix acel lucru.

- Știi că ceea ce lipsea nu era un bărbat, da? întrebă Amy. Pentru că nu aveam nevoie de un bărbat ca să mă simt întreagă. Aveam pur și simplu nevoie să mă deschid spre experiențe noi. Chestia cu bărbatul mi-a căzut oarecum în poală.

Mallory zâmbi.

- Și la mine la fel.

- Păi, din fericire, nu am nevoie de un bărbat ca să fiu întreagă, zise Grace. Pentru că în viața mea clar există o penurie de bărbați.

- Mincinoaso, zise Amy.

- Hei, spuse Grace. Doar îi plimb câinele și sunt bonă cu jumătate de normă. Este ceva temporar. Foarte temporar.

Amy se întoarse spre Mallory.

- A venit momentul pentru artileria grea.

Mallory scoase telefonul, deschise pagina de Facebook a orașului și i-o arătă lui Grace. Ultima noutate era:

> *Doamnelor, doctorul nostru preferat, Josh Scott, caută activ o nouă bonă. Multe s-au arătat dornice, dar toate au fost refuzate de bona temporară, Grace Brooks.*
>
> *Este doar extraordinar de grijulie?*
>
> *Sau păstrează postul pentru ea?*
>
> *„O poză valorează cât o mie de cuvinte..."*

Textul era însoțit într-adevăr de o poză, făcută la școală. Toby era pe scena provizorie, acceptându-și premiul.

Clasa era plină de părinți mândri și zâmbitori.

Și în spatele clasei se afla Grace, strălucind în timp ce privea spre scenă, roșie în obraji.

Nu asta era partea condamnabilă. Nu, onoarea îi aparţinea lui Josh, care stătea în spatele ei, cu braţele în jurul ei, cu umerii mai largi decât ai ei, cu maxilarul lipit de tâmpla ei, în vreme ce privea şi el spre scenă. Şi era ceva în acea postură, în limbajul corpului, în felul cum aerul practic licărea între ei. Nu că ar fi fost vreun pic de aer între ei. Era aşa aproape de ea, că nici o foaie de hârtie nu ar fi avut loc.

- Ei bine, asta-i doar...

Grace se opri. Sexy.

„Excitant."

De fapt, chiar simţi cum se înfierbântă.

- Stai un pic cam aproape pentru o simplă bonă care stă lângă un profesor, nu? întrebă Amy sec.

- Doctor, zise Grace absentă. Este doctor.

- Deci de aia este aşa aproape de tine încât îţi poate lua temperatura fără termometru?

Grace clătină din cap.

- Poza asta a fost făcut cu mai puţin de o oră în urmă.

Şi asta nu era tot. Arăta fericită în poza aia.

- Chestiile bune circulă repede în Lucky Harbor, zise Amy. Tu ştii asta.

- Şi ăsta nu e singurul lucru rapid, spuse Mallory. V-aţi mişcat destul de repede.

- Zice femeia care a făcut sex cu logodnicul ei în noaptea în care l-a cunoscut, zise Amy sec.

- În *a doua* noapte, o corectă Mallory afectată.

- Poza asta este scoasă din context, se plânse Grace. *În întregime.*

- Normal, fu Mallory de acord. Apoi, clătină din cap. Şi cum scoţi o poză din context?

Amy pufni.

- Clasa era plină, zise Grace. Şi erau locuri numai în picioare. Am fost forţaţi să stăm unul lipit de altul.

- Interesant cum braţele lui arată aşa confortabil în jurul ei, sublinie Mallory către Amy.

– Și uită-te la ea cum arată ca după sex, zise și Amy la rândul ei.

Grace își mușca buza de jos și se uita la poză. Părea să aibă o oarecare strălucire ca după un orgasm. Doamne, cât dura o chestie de genul ăsta?

Josh nu avea acea strălucire. Deși el fusese ultimul care... hmm... *avusese* orgasm, părea un pic iritat, dur și zdruncinat. De parcă mai avea nevoie de încă un motiv ca să strălucească. Grace își mușcă buza mai tare la acest gând.

– Nu am fost împreună. Nu chiar.

– *Nu chiar?* întrebă Amy, cu sprâncenele ridicate. Așa se spune în ziua de azi?

Mallory izbucni în râs și Grace oftă.

– Mai degrabă, *coitus interruptus*. De două ori. O dată pentru ca a fost chemat la muncă și a doua oară pentru că a adormit.

Amy zâmbi larg.

– Ți-a zis cineva că trebuie ținuți treji pentru chestiile mișto?

Mallory zâmbea, dar întrebarea ei era serioasă.

– Deci voi doi o să aveți ceva real, nu doar distracție, atunci?

Grace simți cum se strânge ceva în ea la acest gând, dar nu se putea decide dacă era de bine sau de rău... „Mincinoaso, mincinoaso..."

– Am analizat, zise ea. Nu ar funcționa. Întâi de toate, el este doctor. Pierde multe puncte pentru asta.

– De obicei, oamenii dau punct în plus pentru doctori, zise Mallory.

– Eu nu, răspunse Grace. Am fost crescută de doi, vă amintiți? Credeți-mă, nu sunt buni pentru relații.

Mallory îi strânse mâna.

– Josh nu este ca familia ta, draga mea. Este cald și iubitor.

– Ca să nu mai spunem și că este fooooarte sexy, adăugă Amy.

Grace clătină din cap.

- Scuze, dar punctele au fost scăzute deja. Şi, luând în calcul programul lui şi diferenţa faţă de programul *normal* al bărbaţilor, am ajuns la concluzia că şi-ar petrece nouăzeci la sută din timp în alte părţi. Nu aş avea niciodată altceva în afară de *coitus interruptus*.

- Matematica penisului, spuse Amy. Impresionant. Se uită la Mallory. Vezi, de asta un bărbat nu ar trebui să iasă cu o contabilă.

- Nu sunt contabilă, o corectă Grace. Sunt livrator de flori, model şi bonă.

- Şi un fel de iubită de doctor? întrebă Amy.

Şi ea, şi Mallory izbucniră în râs.

Grace luă o brioşă, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Hei, strigă Amy după ea. Măcar mai ia una pentru Josh. Ciocolata este următorul lucru minunat după sex...

capitolul 16

Dacă nu reuşeşti din prima, ia nişte ciocolată şi încearcă din nou.

Mult mai târziu în seara aceea, Grace stătea întinsă în patul din casa de oaspeţi. Aşternuturile erau moi şi se simţea că fuseseră spălate cu acelaşi detergent ca ale lui Josh pentru că i se întăriseră sfârcurile simţind mirosul. Când îşi dădu seama că îşi afunda faţa în ele în loc să doarmă, se ridică din pat şi se duse la geam.

Noaptea era fierbinte. Înăbuşitoare. Când ea se întorsese de la restaurant, luminile din casa mare erau stinse. Ştia că Toby urma să doarmă la prietenul lui. Habar n-avea unde era Josh; ori în oraş, ori dormea.

Anna putea să fie oriunde.

Chiar în faţa ei, piscina sclipea, cu apa întunecată şi îmbietoare. Grace se dezbrăcă de cămaşa de noapte şi de chiloţi şi luă pe ea un costum de baie. Voia doar să se răcorească, şi poate aşa avea să doarmă apoi.

Ca să ajute la asta, luă sticla de vin pe care i-o dăduse Lucille cu o zi în urmă. În bucătărie găsi un tirbușon, dar nu găsea un pahar de vin. Nici o problemă. Luă toată sticla cu ea și ieși. Se așeză pe marginea piscinei și își lăsă picioarele să se legene în apă.

Raiul pe pământ.

Se uită la lună și la stele și sorbi din vin o vreme, întrebându-se dacă asta se punea ca distracție. I se părea ceva decadent și diferit. Dar distractiv?

Poate dacă nu ar fi fost singură.

Poate dacă Josh ar fi fost cu ea...

Ăsta era un gând care o neliniștea, așa că mai luă o gură de vin, puse sticla deoparte și alunecă în piscină, abia mișcând apa.

Se simți așa bine când se scufundă adânc. Apa rece, delicioasă se repezea peste trupul ei, coborându-i instant temperatura corpului. Înotă câteva bazine, apoi pluti leneș spre colțul îndepărtat al piscinei. Se sprijini de margine, lovind ușor, privind spre luna care răsărise, sorbind încă un pic de vin. Își dădu seama că trecuse ceva timp și că acum se vedea lumină în casa mare. Visarea ei fu întreruptă de o tulburare a apei la celălalt capăt al piscinei, și dintr-odată Josh era acolo, lângă ea.

Inima ei se opri, apoi porni din nou când el se aplecă spre ea, învăluind-o cu căldura corpului lui chiar când apa cu miros de clor aluneca de pe chipul și umerii lui. El putea să stea în picioare aici unde ea nu ajungea.

Ochii lor se întâlniră. Genele lui erau ude și țepoase, ochii întunecați, adânci și intenși. Nu vorbi – și nici ea. El îi mângâie părul ud, coborând încet cu degetul pe obrazul ei și spre colțul gurii, în timp ce privirea lui urmărea mișcarea.

Dintr-odată, apa rece se simți la fel de fierbinte ca aerul din jurul lor, și Grace tremură.

– Josh...

El puse un deget peste buzele ei, apoi făcu o pauză de o secundă și-și lăsă chipul înspre al ei. Înlocuind degetul cu gura, limba lui urmări linia buzei ei inferioare.

Ea auzi un geamăt. Al ei, desigur, pe un ton jos și venind din gât, în vreme ce mâinile lui Josh îi alunecau pe spate. Folosindu-se de impulsul apei pentru a se lipi de pieptul lui, ea se abandonă de bunăvoie. Îi adulmecă gâtul; buzele lui erau calde pe pielea ei rece, și Grace trase aer în piept.

Ridicându-și capul, el îi întâlni privirea. Degetele lui îi prinseră capul ca să îi poată atinge cu buzele linia maxilarului și pielea fină de pe gât. Oh, Doamne. Limba lui acolo, chiar pe locul acela vulnerabil din spatele urechii... și, deodată, gata, era a lui.

Orice voia el... orice. Pentru că și ea voia.

O sărută, încet, înfometat și cu forță. Noaptea, luna, stelele, totul se învârti în jurul ei. El adânci sărutul, transformându-l într-un al doilea sărut și într-un al treilea și apoi în atât de multe, că ea le pierdu numărul. Mâinile lui calde îi atingeau sânii și apoi sfârcurile descoperite.

Îi desfăcuse și îi scosese sutienul de la costumul de baie.

Își înălță capul, iar ea se arcui sub lumina lunii, dorindu-și ca el să o atingă mai mult, dorindu-și gura lui pe ea.

Dar el doar o privea, și ea nu-și putea da seama la ce se gândea. Pentru că mai avea nevoie de niște curaj în formă lichidă, se întinse după sticla de vin, dar el i-o luă cu blândețe dintre degete. Privind-o intens, luă o gură din sticlă și apoi încă una, mai mare. O prindea din urmă.

Ea nu-și putea lua ochii de la el.

El puse sticla jos și o sărută. Gura lui era răcoroasă de la vin, dar dorința arzătoare ardea și prin ea, și prin el – dacă geamătul care ieși din pieptul lui putea fi luat drept indiciu. Îi mai oferi sticla o dată, apoi bău din nou. Ridicând-o, își puse buzele pe sfârcul ei; degetele îi dansau pe șira spinării, făcând-o să tremure. Tot ce făcea el i se părea senzual, lent și ca desprins dintr-un vis.

Erotic.

Aproape că avu orgasm atunci și acolo. Cu încă o atingere, ar fi putut să aibă, dar ochii lui se întâlniră cu ai ei. Erau întunecați, în ei văzându-se doar reflexia lunii.

Nimic din om.

Ea își trecu mâinile pe abdomenul lui delicios și în sus pe pieptul lui, mormăind de plăcere la atingerea mușchilor fermi aflați la dispoziția ei. Dar nu era de ajuns. Avea nevoie de mai mult.

- Josh...

El o sărută pe gât, pe claviculă, pe umeri, iar degetele lui coborau pe abdomenul ei, mângâind materialul slipului de la costumul ei de baie. Doar dădu materialul la o parte, și apoi degetele lui o atinseră, mângâind-o cu pricepere, apoi pătrunzând în ea, în vreme ce o săruta adânc, limba lui copiind mișcarea mâinii.

Grace se lipi strâns de el, adorând cum se simțea corpul lui tare și ud pe al ei - și el *era* tare. Peste tot. Îl luă cu blândețe în palmă, folosindu-și degetul mare pentru a-l atâța, și șoldurile lui se împinseră spre atingerea ei. Strângând o mână pumn în părul ei, o sărută mai tare, gura lui fiind arzătoare și foarte serioasă.

- Afară din piscină, zise el într-un final, cu voce joasă și poruncitoare.

Apoi, el își puse mâinile în slujba acelei cauze, săltându-se din piscină cu o mișcare fluidă care-i făcu toți mușchii să se încordeze. Întinzându-se după ea, o trase din apă fără nici un efort.

- Haide.

Ea habar n-avea unde - și nici nu-i păsa. Îl urmă de bunăvoie.

Josh îi trase corpul ud mai aproape. Pielea ei era delicios de răcoroasă peste pielea lui, și respirația ei se simțea caldă pe gâtul lui. Se sprijiniră unul în celălalt, și el nu știa la ce se gândea ea, dar era sigur de un lucru.

În sfârșit, o făceau.

O sărută din nou, iute și puternic, iar ea gemu și se prinse dornică de el.

– Acum, Josh, șopti ea. Te rog, acum.

La naiba, da. El se trase înapoi și se uită în jur. Zări masa din curte, dar avea unul dintre picioare cam șubred. Existau două șezlonguri la doar câțiva pași distanță, chiar sub terasă, protejate de boscheții pe care încă nu-i tunsese.

Perfect.

O trase pe Grace spre unul din șezlonguri, o împinse pe el și o urmă. Gura ei îi atrase prima atenția, și i-o sărută îndelung și intens, lăsând-o umflată și umedă, în vreme ce gura lui cobora spre sânii ei. Scălda unul din sfârcurile împietrite, adorând faptul că asta o făcea să geamă. Ea scoase mici gâfâieli, care alimentau dorința și nevoia lui spre acel punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Ar trebui să se oprească și să intre cu ea în casă, dar nu voia să se miște. Aerul rece, corpul ei fierbinte zvârcolindu-se sub al lui, mâinile ei atingând tot ce puteau din corpul lui... totul era așa bine. O mână alunecă pe spatele ei, apoi pe fund, înclinând-o astfel încât punctul ei dulce îi atinse coapsa în vreme ce ea își mișca șoldurile. Încă învățau unul despre celălalt, dar el începea să îi cunoască trupul și nevoile. Cu gura peste a ei, stabili ritmul, și picioarele ei se strânseră în jurul lui precum o menghină.

– *Josh.*

– Știu.

Unghiile ei se înfipseră în bicepșii lui în vreme ce ea se mai agită un pic, cu respirația îngreunată. Aproape, își dădu el seama. Așa aproape. Și apoi, ea își desprinse gura de a lui.

– Oh, Doamne. O să...

– Explodezi. Fă-o!

Ea începu să tremure în brațele lui. Absorbindu-i țipătul, Josh o ținu lângă el și o privi cum era străbătută de valuri de plăcere.

Era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

Când într-un final ea căzu înapoi pe șezlong, îl trase după ea, deasupra ei.

– Spune-mi că ai un prezervativ. Ai face bine să ai un prezervativ!

– În buzunar.

Apărură ceva dificultăți, pentru că pantalonii lui scurți erau încă uzi, dar ea reuși să scoată pachețelul când el se ridică puțin. Dându-i mâinile la o parte, Grace insistă să aibă ea onoarea, ceea ce însemna că, până când ea îi puse prezervativul, el tremura și vibra deja de nevoie.

– Acum, zise ea și-l ghidă înăuntru.

Nimic nu se simțise vreodată așa bine. Apoi, ea își arcui șoldurile, și el văzu artificii.

– Grace, șopti el răgușit, mușcând-o ușor de maxilar. Trebuie să încetinim.

– Mai târziu.

Își pierduse complet controlul, observă el. Și nu era singura. Deja respirând cu dificultate, își lipi fruntea de a ei cu un mic geamăt în vreme ce ea continua să se împingă în el, încercând să-l facă să se grăbească.

– Te rog, șopti ea, cu degetele în părul lui, cu corpul încordat și mișcându-se odată cu al lui într-un fel care-l făcu să ajungă aproape de punctul culminant. Simțea cum totul se încordează în el, în timp ce el se grăbea ca un tren marfar spre capătul liniei. Doamne, Grace! Nu te mișca.

Dar evident că ea continuă să se miște. Degetele lui se înfipseră în șoldurile ei, dar nu era nici o șansă de-a o ține în frâu. Nici măcar nu știa de ce mai încerca. Ea îl trase mai adânc în corpul ei – și el bănuia că și în inima și în sufletul ei.

Nu mai era nici o reținere, nici atunci, nici când ea îi cuprinse chipul și se uită la el, permițându-i să vadă totul în vreme ce avea din nou orgasm. Ochii ei deveniră opaci, și numele lui se desprinse de pe buzele ei în timp ce mușchii ei se contractau, strângându-l așa puternic, încât nu se mai putu abține. Termină odată cu ea,

pompând puternic în corpul ei, înainte de a cădea peste ea ca o grămadă fără oase. Încercă să se retragă, dar ea nu îi dădu drumul, ţinându-şi braţele şi picioarele strâns petrecute în jurul lui. Într-un final, îl lăsă să îşi ia mâinile de pe fundul ei şi să le pună pe fotoliu, pentru a-şi sprijini greutatea.

Rămaseră aşa vreme mai îndelungată, cu capul lui odihnindu-se pe pernă lângă al ei, respirând acelaşi aer, cu picioarele încurcate.

Era cel mai minunat moment de care-şi putea aminti şi plănuia să dea timpul înapoi şi să repete întreaga experienţă. Imediat ce se putea mişca.

Grace stătea acolo întinsă, înfăşurată în jurul unui Josh mare, cald şi satisfăcut, gândindu-se că niciodată nu se simţise aşa minunat, când auzi uşa deschizându-se.

- Hei, Josh?

„Anna".

Capul lui Grace se ridică şi-l lovi pe Josh în bărbie suficient de tare încât să îl facă să vadă stele verzi.

- Josh, strigă Anna. Te sun de zece minute!

Fără să aibă habar de nimic, Anna ieşi, uitându-se la telefonul mobil din mâna ei, luând telefonul lui Josh când trecu pe lângă masa din curte pe care rămăsese uitat.

- Oh, Dumnezeule, şopti Grace, uitându-se la Josh îngrozită, împingându-l, încercând să-l dea jos de pe ea.

Josh nu se mişcă, desigur. Nu puteai să-l dai la o parte decât dacă voia să fie dat la o parte. Cu privirea somnoroasă şi cu pleoapele grele, vorbi peste umăr către sora lui:

- Dă-ne un minut.

Anna se uită, în sfârşit, în sus. Nu avea cum să vadă mare lucru. Noaptea era întunecată, luminată doar de luna argintie. Ei se aflau la întuneric, şi Josh încă avea pantalonii pe el, păstrându-şi cât de cât decenţa. O acoperea pe Grace în întregime, nu că *asta* ajuta în vreun fel.

Anna miji ochii de parcă încerca să vadă prin întuneric, apoi își puse o mână peste ochi.

– *Au!* Vă *bateți joc* de mine?

– Un minut, repetă Josh cu vocea lui calmă și hotărâtă.

– Bine. Dar sună-ți băiatul, care te sună ca disperatul de o jumătate de oră.

Și, cu asta, Anna se întoarse și plecă spre casă, lăsând telefonul lui Josh pe masă, fără să mai zică vreun cuvânt.

Josh sări în piscină după sutienul de la costumul de baie al lui Grace. După ce-l scoase, îi legă bretelele pe spate și la gât, în timp ce ea își ajusta slipul. O ajută verificând ca totul să fie la locul lui, pentru că ea era ca un bol de jeleu. Apoi, se duse direct la telefonul său și-l sună pe Toby.

– Ei bine? întrebă Grace îngrijorată după ce el închise.

– Este bine. Vrea doar să vină acasă. Privirea lui o întâlni pe a ei. Grace...

– Dacă ai de gând să spui că îți pare rău, te rog, nu. Sau că regreți ori că a fost îngrozitor și...

O reduse la tăcere cu un sărut. Un sărut cu adevărat grozav, cu multă căldură și profund. Când rămaseră fără aer, el își lipi fruntea de a ei.

– Voiam să îți mulțumesc. Am avut nevoie de tine în seara asta. Tu ai fost aici pentru mine.

Îi luă o clipă să înțeleagă că el nu se referea la sex, ci la faptul că mersese după el la cabinet. Ce nu-i luă mult să înțeleagă fu faptul că el spusese că avusese nevoie de ea. Nu de cineva oarecare.

De ea.

Faptul că acest bărbat mare, puternic, mândru, care niciodată nu a avea nevoie de nimeni, spusese așa ceva avu asupra ei un efect mult mai tulburător decât se aștepta ea. Se întinse și îi prinse bărbia.

– Ai avut o zi proastă?

– Un an prost. Ezită, apoi îi acoperi mâinile cu ale lui. În seara asta, mi-am vândut cabinetul spitalului.

Ea își stăpâni icnetul de uimire ce era să-i scape.

– Da?

– Da.

Era șocată.

– Ești în regulă?

El îi duse mâna la gură și îi sărută palma.

– În momentul ăsta, nu am prea mult sânge în creier încât să fiu altcumva decât foarte în regulă.

Ea zâmbi. Îi răspunse și el cu un zâmbet, apoi o sărută.

– Noapte bună, Grace!

– Noapte bună!

capitolul 17

Ciocolata este modul în care natura compensează pentru zilele de luni.

Josh avu câteva zile nebune la muncă. Nu se putea răzgândi în privința deciziei de a vinde, dar în programul lui nu se făcu pe loc nici o magie. După ce lucrurile se limpeziră, o mulțime de oameni voiau să discute cu el. Angajații lui erau în siguranță; asta fusese o condiție fermă. Toată lumea își păstra locul de muncă.

Dar chiar dacă discutase despre asta din timp cu toată lumea de la cabinetul lui, acum, că pasul fusese făcut, toți aveau nevoie de asigurări. Josh înțelegea acest lucru, dar asta sporea nebunia, care includea mai multe ședințe în consiliul spitalului. Consiliul fusese în extaz aflând decizia lui și, după cum se stabilise, fu adus încă un doctor care să ajute.

Doamna doctor Tessa McGinley. Josh o cunoștea. Făcuseră rezidențiatul împreună. Deși aveau aceeași vârstă, Tessa avea un farmec cald, ca de bunicuță, lucru ce o făcea să pară a avea dublul vârstei lui. Nu era făcută

pentru Urgențe, dar ăsta era un avantaj pentru Josh, din moment ce lui fix asta îi plăcea la nebunie. Tessa era croită pentru un cabinet ca al lui, unde grija pentru pacient era prioritatea.

Chiar mai bine, începând cu a doua zi, împărțea ziua la cabinet cu Josh, oferindu-i lui timp pentru mai multe ture la Urgențe. Mai mult timp pentru Toby.

O viață.

Se gândi la asta în vreme ce se ocupa de patru bolnavi de gripă, trei controale de rutină, două cazuri de streptococ și un caz mai aparte. Se gândi la multe – cum ar fi, la Grace. Nu o văzuse din noaptea în care își făcuseră de cap pe șezlong. Habar n-avea care erau planurile ei, dar ale lui se îndreptau spre operațiunea „Bag-o iar în piscină".

Dar era terminat de epuizare. Se gândi că ar putea să se întindă în pat și să doarmă pentru restul vieții. Acum, lucrurile aveau să se îmbunătățească, se liniștea el. Începând cu ziua de mâine. În ziua următoare nu avea să mai fie atât de obosit încât să nu poată oferi ceva mai mult oamenilor din viața sa.

Momentan, plecă de la muncă și se îndreptă spre port. Era noaptea Festivalului de Vară, un eveniment anual, cu muzică, mâncare și chioșcuri ale vânzătorilor locali. Îi promisese lui Mallory să ofere o oră chioșcului Centrului de Servicii Medicale, luând tensiunea trecătorilor.

În schimb, și din moment ce Grace se dusese la un alt interviu în Portland – ceva la care el refuza să se gândească prea mult –, Mallory găsise o bonă pentru Toby. Mulțumită centrului pentru tineri pe care-l conducea și care făcea parte din Centrul de Servicii Medicale, avea la dispoziție mulți adolescenți dornici să câștige bani, și în seara asta aleasă fusese Riley. Riley nu era o fată de prin partea locului, ci o adolescentă pe care Amy o salvase de pe străzi nu cu mult timp în urmă.

Toby o iubea.

Așa că, fiindcă Toby era pe mâini bune, Josh se duse în port. Ziua fierbinte și înăbușitoare se transformase într-o noapte fierbinte și sufocantă, iar el își sufleca mânecile. Petrecu o oră la chioșc, luând tensiunea tuturor cetățenilor în vârstă din Lucky Harbor. Când fu rândul lui Lucille, ea îi făcu cu ochiul când el zise că tensiunea ei era un pic cam mare și că avea nevoie să o ia mai încet.

– O s-o iau mai încet când mor, zise ea și-și flutură părul vopsit albastru.

Doamna Tyler îl întrebă pe Josh ce părere avea despre pume, și el chiar spera că se referea la cele care trăiesc în sălbăticie.

Doamna Munson îl apucă de fund.

Doamna Dawson îi ceru o examinare la sâni.

Josh se gândea să se mute în Pacificul de Sud și să trăiască pe o plajă pe o insulă pustie, când doctorița Tessa McGinley apăru să-l salveze.

– Ai grijă, o avertiză el. Mușcă.

Avea doar vreun metru jumătate înălțime, era adorabil de plinuță și avea unul dintre acele zâmbete contagioase.

– Vrei să-ți apăr onoarea? întrebă ea, râzând de el.

– Tu crezi că glumesc. Să fii pregătită, îți zic.

Nu păru deloc tulburată.

– Cred că mă pot descurca cu orice apare.

Josh îi ura în gând mult succes, când apărură Matt și Ty să-l salveze. Soarele dispărea în apă și tot mai multă lume venea la festival, în vreme ce ei trei stăteau pe chei, lângă ringul de dans.

– Hei, zise Ty, toastând cu berea către Josh. Am auzit că ai avut noroc.

Josh se încruntă.

– Cum naiba ai auzit asta?

Ty încremeni o secundă, apoi râse.

– Mă refeream că te-ai ales cu doamna doctor McGinley ca partener. Dar hai să vorbim despre ce credeai că am vrut să zic.

Josh se foi pe scaun.

– Hai să nu.

Ty și Matt rânjeau la el. Ce măgari!

– Hai mai taci din gură, zise el, dar fără să se enerveze cu adevărat și uitându-se la persoanele care dansau.

Amy și Grace dansau împreună în centrul mulțimii zgomotoase. Matt o privea pe Amy.

– Amy este îngrijorată că Grace o să accepte primul job decent care va apărea, pentru că așa i s-a zis să facă, spuse el. În loc să aleagă ceea ce o face fericită.

Și Josh era îngrijorat de același lucru. Dar nu era treaba lui să decidă ce o făcea pe Grace fericită.

– Și?

– Și, dacă ceva sau cineva o face mai fericită decât un loc de muncă extravagant, dar acel cineva este un laș și nu zice nimic, ar trebui să facă un pas în față.

Josh clătină din cap.

– Nu știi despre ce vorbești.

Matt râse.

– În momentul de față, peste mine „dă norocul" în fiecare zi pentru că am făcut un pas în față. Cred că știu despre ce vorbesc.

– Eu nu sunt tu, zise Josh. Și Grace nu caută genul ăla de relație. Pentru ea este doar o distracție, nimic mai mult.

– Pe dracu', zise Matt. Femeile nu funcționează așa.

– Bine, zise Josh. Atunci, poate nici eu nu caut acel gen de relație.

– De două ori pe dracu', zise Matt, clătinând din cap către Ty de parcă zicea: „Îți vine să-l crezi pe idiotul ăsta?"

Ty arătă cu berea înspre Josh.

– Vrei să știi ce cred eu?

– Nu, zise Josh.

– Cred că îți este teamă. Poate ar trebui să-ți prescrii o doză de devino-bărbat-ce-naiba.

Josh îşi dădu ochii peste cap, în vreme ce prietenii lui râdeau de cât de inteligenţi erau. Se întoarse spre ringul de dans, privind-o pe Grace, care se mişca cu graţie.

În noaptea anterioară, îi stabilise interviuri cu două posibile bone, alegând să dispară în loc să participe la interviu. Nu înţelesese până când nu vorbise cu Jenna Burnett şi cu Sierra Hennessy. Jenna dorise să ştie cât timp aveau să petreacă singuri, fără „puşti", iar Sierra dorise să afle ce părere avea el despre contractele prenupţiale.

Nu era mare surpriză că nici una nu era potrivită.

În ziua următoare, mai avea două interviuri, dar nu avea mari speranţe ca vreuna din următoarele două să fie mai potrivite decât fuseseră Jenna sau Sierra. Ştia că avea nevoie să facă un pas în faţă şi să se implice mai mult în procesul de interviuri, căci cronometrul era pornit. În orice zi, Grace îşi putea găsi un loc de muncă şi să înceteze să mai facă pe Mary Poppins.

Avea să se ocupe de asta. Avea să culeagă piesele şi să meargă mai departe. Dar, momentan, îşi dorea să oprească timpul şi să o privească mişcându-se în ritmul muzicii. Purta un maiou cu dantelă, genul diafan, şi un alt maiou pe dedesubt, etalându-şi braţele slabe şi frumos lucrate. Fusta ei era scurtă şi făcută dintr-un material uşor ce lăsa să i se întrevadă coapsele şi îl făcea să-i zboare mintea în toate direcţiile. Purta sandale cu toc şi cu baretă, care-i făceau picioarele goale să pară lungi. El simţea nevoia de a începe cu degetele ei de la picioare şi să urce lingând acele picioare spre tărâmul făgăduinţei.

– Poate că tu eşti prea *laş* ca să îţi revendici femeia, zise Matt, ridicându-se, dar eu nu sunt.

Se îndreptă spre Amy, apropiindu-se de ea şi dându-i o şuviţă de păr după ureche.

Josh o privi pe Grace zâmbind la cei doi, în vreme ce se dădea la o parte, făcându-i loc lui Matt să o ia în braţe pe Amy.

Josh se ridică şi el şi o întâlni pe Grace la marginea ringului de dans. Ea îi zâmbi.

– Dansezi?

Făcu o mișcare de dans cu care obținuse una sau două partide de sex prin colegiu și o făcu să râdă.

– Nu știam, zise ea.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

– Cum ar fi, momentul când tu și șeriful v-ați îmbătat și v-ați dus în port să protestați? întrebă ea dulce.

– De ce o asculți pe Anna? oftă el.

– Chiar ai făcut-o? întrebă ea zâmbind larg.

– Da.

Se strâmbă, făcând-o să râdă din nou.

– Serios, zise ea. Îmi place asta. Dacă minți... este cumva împotriva jurământului de doctor sau ceva de genul ăsta?

– E pe naiba. Mint tot timpul. Chiar în seara asta, când veneam de la mașină spre port, i-am spus doamnei Lyons că arăta bine.

– Ea este cea care poartă pantalonii scurți din spandex verde fosforescent?

– Da, zise el. Și, ca fapt divers, eram doi golani de șaptesprezece ani atunci și credeam că *aveam* ceva de arătat lumii.

– Oh, ai ceva de arătat lumii, doctore Scott.

Clătinând din cap, el se întinse spre ea, trăgând-o spre el în vreme ce muzica devenea lentă. Grace se potrivea peste corpul lui ca o piesă de puzzle, și el simți cum se relaxează pentru prima dată după zile întregi.

– Ce alte minciuni mai zici? întrebă ea.

– Hmm... Se gândi la asta. Tocmai îi mințise pe Ty și pe Matt că ea nu era mai mult de o distracție. Dar nu avea de gând să spună *asta*. Asta intra, probabil, tot la categoria minciuni. În dimineața asta, i-am spus lui Toby că Moș Crăciun este teafăr și nevătămat și face jucării în tot timpul ăsta.

– Ah, ce drăguț, Josh.

Bărbia lui era lângă a ei. Îi putea simți coapsele și sânii lipindu-se de el. Avea un braț în jurul gâtului lui,

iar degetele i se jucau în păr, făcându-l să-şi dorească să toarcă precum o felină.

– Drăguţ, repetă el.

– Da. Se apropie şi mai mult. *Drăguţ.*

– Eu nu mă simt drăguţ, Grace.

Ea se împinse intenţionat în fermoarul pantalonilor lui. Un fermoar care era cam întins.

– Mmm, bănuiesc că nu, murmură ea. Dar e în regulă, serios. Chestia asta cu drăguţ este supraestimată.

Apoi se împinse din nou, râzând delicat când el o strânse mai tare. O mână îi era în jos pe spatele ei, doritoare să coboare, să atingă picioarele ei goale şi să ajungă sub fusta ei. Toată ziua se gândise numai la asta. De fapt, de două zile, de când cu piscina, când o avusese goală, cu corpul ud în mâinile lui.

Nu, greşit. Se gândise să-şi pună mâinile pe ea încă de când o angajase, în mod accidental, să-l plimbe pe Tank şi ea îl sunase să-i spună că pierduse câinele. Încă o putea vedea, stând pe plajă, cu rochia lipită de ea ca o a doua piele.

Arăta ca o zeiţă sărutată de soare.

Un alt cuplu se lovi de ei. Lucille şi domnul Wykowski. Domnul Wykowski avea optzeci de ani, dar avea toţi dinţii proprii şi încă deţinea carnet de conducere, aşa că era vânat constant de toate femeile în vârstă din Lucky Harbor. Îi făcu cu ochiul lui Josh.

– E o noapte în care îţi poate surâde norocul, nu-i aşa, băiete?

Josh întâlni privirea lui Grace în timp ce celălalt cuplu se îndepărta dansând.

– Este o noapte în care o surâde ceva, zise el.

Muzica se schimbă din nou, trecând la o melodie mai rapidă. Noaptea cobora peste ei, soarele devenind doar o biată amintire la orizont. În jurul lor, toată lumea dansa, râdea, vorbea, bea. Nu era nimeni atent la ei, aşa că Josh o luă pe Grace de mână şi o scoase de pe ringul de dans.

Barul era condus de un vechi prieten, Ford Walker.

– Cum merge? întrebă Ford. Am auzit că micuțul se descurcă grozav.

– Elevul săptămânii, zise Josh mândru. Se uită la Grace. Bei ceva?

– O bere, te rog.

Ford le dădu două beri la sticlă.

– Și acum, că o să ai atâta timp liber, poți în sfârșit să vii în echipa de baseball, da? Trei la trei. Am fost doar eu cu Jax de când s-a retras Sawyer. Și-a forțat tendonul lui Ahile. Avem nevoie de statura ta.

– Sigur, zise Josh și o conduse pe Grace în josul cheiului, unde luminițele festive sclipeau în întuneric.

În loc să meargă până la capăt, unde ar fi ieșit în evidență ca și cum ar fi fost într-un acvariu de pești, o conduse spre scările de lemn care duceau pe plajă.

Nisipul era umed și apa lovea țărmul suficient de puternic încât să acopere aproape tot zgomotul festivalului, în timp ce ei se plimbau și își beau berile. Fusese o săptămână lungă, o săptămână importantă. O săptămână de schimbări irevocabile. Josh făcuse multe greșeli în viața lui și încercase să învețe din toate. Încercase să nu le repete.

Faptul că o angajase pe Grace era greșeala lui preferată până acum. Asta îl adusese până în punctul în care își vânduse cabinetul, și datorită ei avea să-și trăiască viața într-un fel mai potrivit pentru el. Chiar dacă știa că ea avea să plece, tot simțea asta.

– Ai primit vreun răspuns după toate interviurile pe care le-ai avut? întrebă el, încercând să pară natural.

– Cred că și cei din Seattle, și cei din Portland îmi vor face o ofertă. Ambele joburi sunt bune, cu oportunități de luat în seamă în domeniul meu.

Nu era singurul care încerca să pară neutru. Chipul ei era în altă direcție. El îi înclină capul și îi căută ochii.

– Asta îți dorești? întrebă el.

– Încerc să-mi dau seama.

Privirea ei era vulnerabilă, și el reuși să-i vadă speranțele, visurile, îndoielile și temerile. Ultimele îl atinseră.

Ea se afla la proverbiala răscruce de drum, şi el fusese acolo, chiar acolo, dorindu-şi să facă ce era mai bine, ce era *corect*.

– Am renunţat la aşteptările tatălui meu faţă de mine când am vândut cabinetul, zise el încet. Am renunţat ştiind, sau cel puţin sperând, că el o să înţeleagă. Făcu o pauză. Poate că şi tu trebuie să renunţi la aşteptările părinţilor tăi şi să faci ce este corect faţă de tine.

Ea trase adânc aer şi încuviinţă din cap.

– Ştiu. Dar am trăit pentru aşteptările lor aşa multă vreme, că îmi ia ceva timp să îmi dau seama care sunt ale mele.

În jurul lor, oceanul continua să se lovească de ţărm. Liniştea era confortabilă, iar el îşi dădu seama că, în mod ciudat, problemele lor nu erau aşa diferite.

– Cum rămâne cu tine? întrebă ea după câteva minute. Ce vrei pentru tine?

Ce voia el? Voia ca lucrurile să fie diferite. Voia ca asta să fie ce voia şi *ea*.

– Vreau să am timp să respir.

– Crezi că se va întâmpla asta acum?

– Dumnezeule! Aşa sper, zise el. Nu l-am văzut prea mult pe Toby.

– L-am ajutat mai devreme cu tema, zise ea. Era chestia cu arborele genealogic. Făcu o pauză. Tu şi mama lui nu aţi fost căsătoriţi?

– Nu. Teoretic, nici măcar nu eram împreună.

– O aventură de o noapte? întrebă ea.

– Oarecum.

Îl dădu de înţeles că aştepta mai mult, şi el oftă. Chiar avea să o facă? Nu o făcuse *niciodată*.

– Nu ştii asta despre mine, zise el. Dar nu eram exact şmecherul cartierului pe când eram copil.

– Ştiu. Ai fost un tocilar care a înflorit târziu.

El oftă, şi ea zâmbi.

– Oamenilor le place să vorbească despre tine, zise ea.

Da, şi cât îi displăcea lui asta...

– Ei bine, nu s-au schimbat prea multe pentru mine între momentul când, copil fiind, am fost hărțuit și tachinat și momentul când am absolvit liceul.

– Poftim? Ea se îndreptă, cu ochii plini de furie pentru copilul de atunci. Cine ți-a făcut asta?

– Ușurel, tigrule. Ideea este că, dacă se iau de tine în mod constant când ești copil, nu prea ai cum să fii prea pregătit pentru vara de dinainte de colegiu, când crești dintr-odată vreo treizeci de centimetri, și femeile încep să-ți acorde atenție. Mai adaugă câțiva ani și titulatura de doctor, și lucrurile devin și mai rele.

Ea clipi.

– Deci femeile au început să se arunce pe tine? Probabil asta ți-a ușurat treaba un pic.

Da. De fapt, chiar mult. Dar asta nu însemnase că el știuse dintr-odată ce era de făcut.

– Am cunoscut-o pe mama lui Toby la nunta unui prieten. Era din Dallas și venise în oraș doar pentru acel weekend.

Fusese o zi infernală. În acea zi, își pierduse primul pacient, un adolescent care murise pe masă de la o supradoză înainte ca Josh să-l poată ajuta. Se dusese la nuntă cu mintea tulburată, marcat de acel eveniment. Ajutat de câteva beri, o frumoasă străină și un nenorocit de prezervativ aparent defect, făcuse tot ce îi stătuse în puteri să uite acea zi.

Lucru care se dovedise, până la urmă, imposibil.

– Ally lucra pe post de chelneriță, ca să strângă suficienți bani să meargă la Nashville și să își facă o carieră de cântăreață, zise el.

Foarte entuziasmată și exuberantă, îl atrăsese precum o pală de aer proaspăt din singura viață pe care o trăia în acele momente – spitalul. Făcea totul în stil mare – trăia, râdea, iubea. Și, Doamne, asta fusese pierzania lui: pasiunea ei debordantă. Se îndrăgostise complet și nebunește de ea.

– Când a aflat că era însărcinată lucrurile s-au schimbat.

– A rămas în Lucky Harbor, ca să fie cu tine?

– O vreme. Josh se gândise că Ally avea să ajungă să-l iubească, dar iubirea nu era în planurile ei. Îi plăcuse ideea de a fi soţia unui doctor şi se gândise că avea să fie mai profitabil decât să devină cântăreaţă. Ar fi avut o viaţă perfectă, zise el, dar şi-a dat destul de repede seama că eu eram departe de a fi perfect. Ca să nu mai zic că eram deja dedicat altcuiva – muncii mele.

Ochii lui Grace se aprinseră, dar, când într-un final vorbi, vocea îi era blândă.

– Şi ce s-a întâmplat?

– L-a născut pe Toby. Eu l-am prins, de fapt, l-am ţinut şi am tăiat cordonul.

Inima îi tresărea de fiecare dată la acea amintire. Acum, trăia viaţa egoistă care venea la pachet cu munca lui, viaţa pe care şi-o dorise mereu. Şi, un minut mai târziu, ţinea acest şoricel lipicios, care se agita, scos din minţi. Îl ţinuse pe Toby în mâinile sale, se uitase în ochii lui închişi la culoare şi simţise cum se deschide ceva în adâncul lui.

Apoi, Toby căscase şi adormise pe el.

– Mi-a schimbat întreaga viaţă.

Şi pe a lui Ally, dar într-un fel diferit. Ea detestase atenţia continuă de care avea nevoie bebeluşul. Urâse schimbările din corpul ei. Detestase faptul că Josh petrecea aşa mult timp muncind.

– Într-o zi, am venit acasă după o tură dublă îngrozitoare, şi Ally mi l-a dat pe Toby. A zis că este schimbat şi hrănit. Şi-a luat cheile, geanta şi a ieşit pe uşă.

Nu s-a mai uitat înapoi, nici măcar o dată, în ultimii cinci ani.

Grace părea îngrozită.

– Deci te-a lăsat singur cu Toby? Pur şi simplu, v-a părăsit?

– Eram un partener de tot rahatul, zise el. Eram la muncă tot timpul. Iar ea nu era făcută pentru genul ăsta de viaţă casnică care-i era necesară unui copil.

– Dar să vă părăsească pe amândoi. Asta cred că a fost îngrozitor pentru tine.

– Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta. O lună mai târziu, un șofer beat a lovit frontal mașina tatălui meu și i-a omorât și pe el, și pe mama. Și apoi, Anna a venit să locuiască cu mine.

– Oh, Doamne, Josh.

El ridică din umeri. Da, acei primi doi ani cu Toby și Anna și munca lui fuseseră un iad adânc și întunecat. Nu îi plăcea să-și aducă aminte groaza de a avea un copil, de a se ocupa de rănile Annei, ca să nu mai menționeze starea ei psihică – care nu avusese nimic de-a face cu seninătatea și francheța pe care le afișa ea acum.

Grace rămase o clipă tăcută.

– Știi că eu n-am avut niciodată nici măcar un câine?

El zâmbi, frecându-și bărbia de părul ei, plăcându-i faptul că ea nu îl copleșea cu o compasiune nedorită.

– Nu scria chestia asta în anunțul tău.

Ea râse ușor.

– Părinții mei erau prea ocupați încercând să salveze lumea ca să avem animale de companie. Sunt surprinsă că și-au făcut timp să mă adopte. Am un coșmar care se repetă, în care eu am devenit un specialist în rachete și fundul meu este plat.

El râse, și mâna lui care se afla în josul spatelui ei mai coborî puțin, făcând-o să scoată un mic țipăt.

– Este perfect.

Ea îi zâmbi.

– Ce-i?

– Îmi place râsul tău, zise ea.

– Poate îți place mâna de pe fundul tău.

– Vai, doctore Scott, flirtezi cu mine?

– Cu disperare, zise el. Funcționează?

Ea râse.

– Depinde de scopul final. Și, de asemenea, contează dacă se potrivește cu scopul meu final.

– Poate că ar trebui să mi-l spui. Fără grabă și detaliat.

Ea zâmbi, un zâmbet micuţ, modest, care contrazicea căldura din ochii ei, şi al naibii să fie dacă femeia asta nu-l întorcea complet pe dos.

Şi îl excita...

Apoi, ea se ridică pe vârfuri şi se aplecă, buzele ei atingându-i lobul urechii în vreme ce ea făcea ceea ce el îi sugerase: îi spunea detaliat *exact* care era scopul ei final.

El încuviinţă din cap solemn, reţinând totul, fiecare mic detaliu, înainte de a o lua de mână şi de a se îndrepta spre scări.

capitolul 18

Ciocolata este mai bună decât sexul. Nu te poate lăsa însărcinată şi este mereu bună.

Grace făcea câte trei paşi pentru fiecare pas mare al lui Josh, dar râdea în timp ce făcea asta.

- Vai, doctore Scott, te grăbeşti?

El nu se obosi să-i răspundă, ci continuă să meargă peste nisip, cu un singur scop în minte. Ea râse din nou, şi el îi aruncă o privire peste umăr care o făcu să-şi înghită amuzamentul şi să tremure de nerăbdare.

Toată viaţa ei făcuse ceea ce alţii se aşteptau ca ea să facă, urmase calea cea „dreaptă". Dar Lucky Harbor - şi timpul petrecut aici - trebuia să fie diferit.

Ea făcea ca locul să fie diferit. Îl făcea să fie al ei. Nu avea să uite niciodată acest loc. Sau pe el.

- Unde mergem? întrebă ea.

- Într-un loc mai retras.

- Şi graba? întrebă ea.

- Vreau să mergem undeva unde să fim singuri înainte să-ţi uiţi scopul final sau să fim iar întreruptţi.

- Nici o grijă, zise ea. Vorbeam serios în legătură cu scopul meu final.

Ochii lor se întâlniră.

- Credeam că tu nu ai treabă cu chestiile serioase, zise el. Tu doar te distrezi.

- Asta cauți în seara asta?

Privirea lui era greu de descifrat.

- E un început.

Ea tremură.

- Trebuie să le spun lui Mallory și lui Amy că plec. Mă lași un minut?

- Mă duc după mașină.

Grace îi găsi pe Amy și Matt stând la un chioșc, împărțind o halbă de bere și încercând să-și înghită limbile unul altuia. Din moment ce Mallory și Ty erau încă pe ringul de dans făcând același lucru, Grace le trimise câte un mesaj amândurora ca să nu le mai deranjeze. Așa, scăpa fără să trebuiască să explice că intenționa să facă exact ce făceau și ele.

Îndreptându-se spre parcare, trecu pe lângă câteva mese, în jurul cărora mai mulți oameni petreceau fericiți. Ceva îi atrase atenția, și se întoarse, dându-și seama că unul dintre oameni era Devon.

Era cu o fată, alta decât Anna. Grace se uită la el șocată.

- Ce faci?

Devon se întoarse, trăgând fata după el în întuneric, și într-o secundă dispăruseră în noapte.

Grace se întrebă dacă și Anna era aici, dar nu o văzuse toată noaptea. Probabil ar fi fost imposibil să își facă loc prin mulțimea de pe chei și pe plajă cu scaunul cu rotile. Nu doar că ea rata festivalul, dar iubitul ei era un mare nemernic. Grace se întoarse ca să plece și se lovi de un zid de cărămidă.

Un zid de cărămidă care era, de fapt, pieptul lui Josh.

- Hei, zise el prinzând-o. Am fost reținut. Se mai uită o dată la ea. Ce se întâmplă?

Nu-i putea spune. El și Anna abia cădeau de acord asupra a ceva, *cu atât mai puțin* asupra lui Devon, fapt ce se datora, în mare, instinctelor lui protectoare.

Ca să nu mai menţionăm că Devon era un măgar. Dacă Grace îi oferea lui Josh dovada acestui lucru, nu ştia ce ar face el, dar ar fi făcut *ceva*.

Şi apoi, mai era vorba că Annei nu i-ar pica bine să nu fie ea prima care să afle despre comportamentul lui Devon.

– Nimic, zise ea.

Josh nu o crezu, dar nici nu insistă. Era clar că avea alte gânduri în acel moment. Cum ar fi, să rămână singur cu ea.

În drum spre maşină, fură opriţi de nenumărate ori de oameni care voiau să îi spună lui Josh despre problemele lor. Toată lumea dorea să vorbească cu el, să-i spună că îi durea gâtul, sau că se simţeau mai bine, sau că plănuiau să sune săptămâna viitoare la cabinetul lui pentru o programare.

– Cum reuşeşti? se minună ea. Cum ţii minte ce afecţiuni are fiecare, ce ciudăţenii şi ce nevoi?

– Nu ştiu. Bănuiesc că am avut mereu o memorie bună. Creierul meu reţine totul, chiar şi chestiile stupide şi inutile.

– Da? întrebă ea. Totul?

– Aproape.

– Ce purtam în ziua în care m-ai angajat?

– Chiloţi albi de dantelă.

Ea râse.

– Poftim?

– Erai udă toată. Rochia ta era transparentă.

– Asta nu-i memoria creierului tău, zise ea. Este memoria *penisului* tău.

El rânji şi se aplecă să o muşte de buza de jos.

– Îmi place când spui *penis* pe tonul ăla de profesoară, de parcă spui un cuvânt interzis în public.

Ea simţi cum roşeşte.

– Cum ai prefera să spun?

Ochii lui se întunecară.

– O să trecem în revistă părţile corpului nostru şi cum le place să fie numite în noaptea asta. Dar, mai întâi,

trebuie să scăpăm de aici. Cheia este să nu privești în ochii nimănui. Nu te uita la nimeni. Nu-mi pasă nici dacă este însuși Dumnezeu. Continuă să mergi, ai înțeles?

– Da, domnule.

– Îmi place asta. S-o faci mai des, zise el.

– Oh, scuză-mă, Grace? Era Mindy, proprietara florăriei pentru care Grace livra flori. Le zâmbi timid amândurora. Sper că nu întrerup...

Expresia de pe chipul lui Josh îi trăda resemnarea, dar, spre meritul lui, privi respectuos în ochii lui Mindy.

– E în regulă, zise el.

Mindy se relaxă un pic.

– N-am prea dormit în ultima vreme.

Josh oftă.

– Mâine sunt la cabinet, zise el. De la ora opt la...

– De fapt – se întoarse către Grace –, cu tine vreau să vorbesc. Am nevoie de ajutor cu contabilitatea. Am auzit că la tine se vine pentru genul ăsta de lucruri. I-ai ajutat pe Lucille, pe Anderson și pe Amy, corect?

– Da, dar...

– Plătesc, zise Mindy. Oricât plătesc și ei.

Din moment ce Amy plătea în brioșe și Grace avea nevoie de și mai multe brioșe așa cum avea nevoie de încă un mascul alfa frustrat stând nerăbdător lângă ea, începu să clatine din cap. Dar Mindy o prinse de mâini.

– Ar însemna așa mult pentru mine, zise ea insistent, să am pe cineva de încredere care se ocupă de contabilitatea mea. Fostul meu – trase ușor aer în piept – m-a încurcat financiar. Cum am spus, chiar am nevoie de ajutorul tău.

Grace simți cum i se strânge stomacul de compasiune și înțelegere, așa că încuviință din cap.

– Bine.

– Oh, mulțumesc mult. Mulțumesc din tot sufletul. Acum?

– Nu, zise Josh. Nu acum. O luă pe Grace de mână, cu o strânsoare fermă. Mâine. Te va ajuta mâine.

Şi o trase prin mulţime, prin parcare, ea alergând ca să ţină pasul cu picioarele lui lungi şi cu mersul neobosit.

– Ai fost bădăran, zise ea răsuflând cu greu.

El nu se obosi să-i răspundă.

– Oamenii o să creadă că ne grăbeam ca să...

El îi aruncă o privirea care zicea: „Chiar ne grăbim ca să..."

În parcare, erau câţiva oameni. Unul sau doi îl strigară pe Josh, dar acesta avea o misiune şi nu se abătu de la drumul lui.

– Josh, zise Grace râzând, aproape fără aer. Ia-o mai încet.

Dar el nu o făcu, nici măcar un pic. Câteva doamne de la cursul de desen la care ea poza ca model încercară să o abordeze, dar el o strânse şi mai tare de mână.

– Fără contact vizual, îi reaminti el.

Descuie maşina şi o împinse pe scaunul din dreapta. Grace ar fi putut să obiecteze la modul cum o tratase el, doar că mâinile lui mari şi calde alunecau pe corpul ei, şi ea nu reuşea să-şi liniştească respiraţia. Închise portiera şi se urcă pe locul şoferului înainte ca ea să apuce să clipească.

– Dacă doamnele alea au nevoie să vorbească cu mine? întrebă ea.

– *Eu* am nevoie să vorbesc cu tine.

Ea râse.

– Vrei să vorbim? Serios? Pentru că arăţi ca lupul din poveste. Dar, dacă vrei să vorbim, hei, aici sunt. Se lăsă pe spate şi se rezemă de spătarul confortabil. Cum a fost pentru tine ziua de azi?

Josh se întinse şi o trase în poala lui.

– Deci a fost o zi bună? îl tachină ea.

– Fantastică. Spune-mi că este pe cale să devină şi mai bună.

Ea se împinse un pic în el, simţindu-i excitaţia.

- Mmm. Poate...
- Nu mă provoca. Nu mai rezist.
- Oh, bietul de tine.
- Vorbesc serios, zise el cu voce joasă și foarte serioasă. Dacă mai suntem întrerupți....

Ea râse.

- Măcar data trecută am ajuns până la final.
- Ăla n-a fost finalul. Ochii lui întunecați îi întâlniră pe ai ei. Un an, Grace. Am stat un an întreg fără sex. Am câteva mișcări puse la păstrare.
- Da? întrebă ea, rămasă fără aer la acest gând. Arată-mi, te rog.

Îi acoperi gura cu a lui, strecurându-și o mână în părul ei pentru a-i înclina capul cum voia el. Începea să-l cunoască și știa că era un bărbat care rareori acționa fără să se gândească. Mișcările lui erau mereu raționale, calme.

Controlate.

Dar acum nu era nimic controlat la el. Mâinile lui umblau nebunește de la chipul ei la talie și șolduri, revenind în părul ei în vreme ce o săruta pasional, limba lui jucându-se cu a ei.

Și dintr-odată i se păru că să ajungă la orgasm chiar aici, chiar acum, era cea mai bună idee pe care o avusese toată noaptea.

Dornică să-l atingă, Grace își înfășură brațele în jurul lui și-și băgă mâinile sub cămașa lui, dezmierdând mușchii fini și netezi.

Auzi în ureche geamătul lui și se lipi și mai mult de el. El respira neregulat, fapt ce ei îi plăcea foarte mult. Mâinile lui erau ocupate; căldura lor părea să-i ardă pielea, în vreme ce se înfigeau în șoldurile ei. Era uriaș și tare și se apăsa direct pe ea, ceea ce îi convenea. Pe el nu-l mai interesa ce era în jur, lucru care o încântă și mai mult. Apoi, mâinile lui alunecară sub tivul rochiei ei și uită și ea de tot ce era în jurul lor, începând să gâfâie înainte ca el să fi atins ceva vital. Buzele lui ajunseră

pe gâtul ei, sărutând şi coborând, în vreme ce degetele lui rătăceau pe mătasea umedă a chiloţilor ei.

Ciocănitul în geam îi sperie pe amândoi.

Era Lucille, cu o mână pe ochi.

– Scuze! strigă ea prin geam.

– Ştiu că am făcut un jurământ să salvez vieţi, mormăi Josh, dar o omor.

Grace trecu înapoi pe scaunul din dreapta, îndreptându-şi disperată hainele. Josh se uită la ea, apoi întredeschise geamul.

– Îmi pare rău! îi zise din nou Lucille, cu ochii încă acoperiţi. Dar doi tipi se băteau pe chei, şi Anderson a căzut. Nu a ieşit la suprafaţă. Îl caută, dar...

Josh ieşise deja din maşină.

– Sună la Urgenţe, strigă el către Grace şi o luă la goană spre chei.

Grace sună la Urgenţe, apoi luă cheile lui Josh şi încuie maşina, mergând repede cu Lucille spre apă, nerăbdătoare să afle dacă Anderson fusese găsit. O mulţime cufundată în linişte era adunată pe plajă, şi ele se îndreptară în acea direcţie, coborând pe scări cât de repede putea Lucille să se mişte.

În apă se vedea o masă confuză, trei oameni înaintând spre ţărm, un corp fiind sprijinit cu grijă de aceştia. Unul dintre bărbaţi era aplecat peste cel nemişcat. Era prea întuneric să se vadă ce făcea sau măcar cine era – dar Grace ştia.

Josh.

El şi ceilalţi ajunseră cu greu la ţărm. Josh căzu în genunchi, aşezându-l pe bărbatul nemişcat între ei, atent la gâtul şi la coloana acestuia.

– Oh, slavă lui Dumnezeu, l-au găsit, zise Lucille şi-şi puse mâinile la gură. Sper doar că l-au găsit la timp.

Ceilalţi bărbaţi erau ghemuiţi de partea cealaltă a lui Anderson, cu apa şiroind de pe ei. Grace îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind şeriful Sawyer Thompson. Celălalt era Ty, logodnicul lui Mallory. Sawyer împrumutase un telefon de la cineva de pe plajă şi vorbea la el,

probabil pentru a da ordine, în vreme ce Josh verifica pulsul. Probabil îl simți, pentru că încuviință din cap către Ty înainte de a începe să facă resuscitarea, cu mișcări rapide și eficiente.

– Oh, nu, șopti Lucille și o strânse pe Grace. Nu respiră.

– Josh îl va ajuta.

Grace prinse degetele înghețate ale lui Lucille și se rugă să aibă dreptate. În inima ei, știa că, dacă Anderson putea fi salvat, Josh era cel care putea face asta.

Dar Anderson era îngrozitor de nemișcat, și pe chipul și capul lui se zărea sânge. Ar fi putut să aibă și oase rupte; nu putea să-și dea seama din locul unde se afla, dar știa că Josh era îngrijorat de aceleași lucruri, dată fiind atenția extremă cu care mânuia corpul lui Anderson. Exact când se opri ca să verifice din nou pulsul și bătăile inimii, se auziră sirenele și în noapte se văzură luminile roșii și albastre. Ambulanța ajungea în parcarea de lângă chei.

Și apoi, un sunet și mai bine-venit – Anderson înecându-se cu apa de mare, având convulsii violente din cauza ei și spasme musculare.

Sawyer și Ty scoaseră niște oftaturi de ușurare extrem de sonore. Sawyer se ridică și îndepărtă mulțimea. Ty acceptă câteva jachete de la oamenii care se aflau lângă el, folosindu-se ca să-l acopere pe Anderson.

Cu dexteritate, Josh îl întoarse pe Anderson pe o parte ca să poată tuși mai bine și să scoată apa din el. În vreme ce echipa de intervenție alerga pe scările cheiului și ajunse pe plajă, Anderson încercă să se ridice, dar Josh îl ținu locului, vorbindu-i încetișor.

– La naiba, zise Lucille, cu ochii scânteind și cu lacrimi de ușurare pe obraji. Nu aud ce spun.

Grace nu avea nevoie să audă ca să știe că Josh făcea eforturi ca să-l țină calm și nemișcat pe Anderson. Era atentă la întreaga scenă. Toți bărbații erau uzi, dar nici unul dintre ei nu părea să observe, fiind îngrijorați doar de Anderson.

Josh dădu ordinele către cei din echipaj şi împreună îl puseră pe Anderson pe targă, îl acoperiră cu pături şi apoi îl urcară în ambulanţă. Josh sări în spate, lângă pacient, şi uşile se închiseră. Un minut mai târziu, ambulanţa pleca din parcare, cu luminile pornite şi sirena oprită.

– Toată lumea din oraş este aici, zise Lucille către Grace. Nu vor fi blocaţi în trafic.

Grace încuviinţă din cap amorţită, afectată de sentimentul brusc de fragilitate. Viaţa era fragilă.

Scurtă.

Prea scurtă. Grace plecă din port şi merse acasă. Mă rog, nu chiar acasă, îşi aminti ea.

La casa lui Josh. Din care el reuşise să facă un cămin pentru el şi familia lui, deşi susţinea că nu le oferise suficient. Era o casă bună, caldă, sigură. Dar, momentan, în seara asta, era învăluită în linişte şi întuneric. Lipsită de viaţă fără Josh.

O găsi pe Anna lângă piscină, uitându-se la apa luminată de lună.

– Bună. Grace se lăsă pe un şezlong lângă ea. Ai pierdut acţiunea în seara asta.

– Nu mă pot mişca singură pe chei.

– Te-aş fi ajutat.

Asta o făcu pe Anna să se uite la ea.

– De ce?

– De ce? Păi, de ce nu?

– Pentru că m-am purtat urât cu tine.

– Da, zise Grace. Dar te porţi urât cu toată lumea, aşa că nu am luat-o niciodată personal.

Anna râse. Şi râsul răsună un pic ruginit. Şi nefericit. Grace ştia că vestea nu avea să fie de ajutor.

– Cred că l-am văzut pe Devon acolo, zise ea cu precauţie.

Anna clătină din cap.

– Este în Seattle. O chestiune de familie.

Grace se strâmbă.

– Bine, am să reformulez. L-am văzut la festival. Cu o fată.

Anna împietri.

– Fix când credeam că pot învăța să nu te urăsc.

– Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să știu, zise Grace, nefiind rănită de cuvintele Annei.

Poate că nu experimentase durerea pierderii părinților și a faptului de a rămâne paralizată, dar știa suferința provocată de băieți.

– Nu știi nimic despre relația noastră, zise Anna.

– Știu că îl placi.

Grace își dorea ca Anna să se deschidă față de ea, ca ea să încerce să o ajute – deși știa ce simțea toată lumea din familia Scott când venea vorba despre acceptarea ajutorului. Erau niște încăpățânați.

– Și știu că nu vrei ca el să simtă pentru altcineva ce simți tu pentru el.

Anna clătină din cap, dar nu spuse nimic, întorcându-se, ca Grace să-i vadă fața.

Grace simți cum i se strânge inima. Știa foarte bine că Devon făcea presiuni asupra Annei pentru a face sex. Nu trebuia să fii specialist în rachete ca să-ți dai seama că, dacă Anna nu fusese pregătită, atunci Devon căutase în altă parte.

– Sunt mândră de tine că nu ai cedat presiunilor.

– Nu știi despre ce vorbești, răspunse Anna.

– Atunci, explică-mi.

– *Vreau* să cedez presiunii. Vreau să...

– Să faci sex?

Anna nu răspunse, și Grace oftă.

– Draga mea, dacă nici măcar nu poți pronunța cuvântul, sigur nu ești pregătită.

– Sunt, zise Anna neconvingătoare și porni spre casă.

Grace oftă.

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Nu am.

– Dacă fratele tău are nevoie de ceva...

Anna mai scoase un râs ruginit, de data asta unul dincolo de care se simţeau lacrimi, dar se opri la uşă, cu spatele la Grace.

- Nu va avea.

- A avut o seară dificilă, zise Grace încet.

- Da, pentru că m-a sunat mai devreme să vadă ce fac şi mi-a spus să nu mă mai văd cu Devon. L-am luat la trei păzeşte.

- N-am ştiut asta, de fapt, zise Grace. Eu mă referream la Anderson, care aproape s-a înecat în seara asta la festival şi pe care Josh a trebuit să-l resusciteze ca să-l salveze.

Anna se întoarse spre ea, cu ochii umbriţi.

- Asta face Josh. Salvează oameni.

Grace făcu o pauză, uimită de amărăciunea din vocea Annei.

- O spui ca şi cum ar fi un lucru rău.

Anna rămase tăcută o clipă.

- Crezi că toată lumea ar trebui salvată? întrebă ea într-un final.

Bine, deci clar nu discutau despre Anderson. Grace veni mai aproape.

- Anna...

- Sunt bine. Suntem din familia Scott. Mereu suntem bine. N-ai aflat asta încă?

Când Anna intră în casă, Grace îşi scoase telefonul mobil şi sună la spital, întrebând de Anderson. I se spuse că nu se puteau oferi informaţii despre un pacient, aşa că se duse la următoarea sursă.

Facebook.

Din fericire, Lucille se ocupase deja de caz:

Mulţumită măsurilor rapide şi eroice luate de doctorul Scott, în seara asta, unul dintre ai noştri a fost salvat.

Anderson, manager la Magazinul de Unelte Anderson, a căzut de pe chei, lovindu-se la cap. S-ar fi înecat dacă cei trei bărbaţi nu ar fi sărit în oceanul întunecat

după el: șeriful Sawyer Thompson, paramedicul Ty Garrison și doctorul Josh Scott.

Și, oh, cerule, pot să spun cât de incredibil de frumoși arătau cei trei salvatori uzi și transpirați din cauza efortului?

Anderson se află la spital, cu o comoție, cu glezna ruptă și probabil cu câteva coaste avariate.

Mulțumim, doctore Scott. Ești o delicatesă de doctor!

Sănătate, Anderson. Și stai departe de chei!

Grace se deconectă de pe Facebook, se urcă în pat și speră că, oriunde se afla, Josh avea măcar niște haine uscate.

Habar n-avea cât dormise când se trezi dintr-odată, cu inima bătând puternic în întuneric. Se uită la telefonul de pe noptieră.

Era miezul nopții.

Se ridică în fund când în ușă se auzi o bătaie ușoară. Traversând camera în picioarele goale, se uită pe vizor.

Păr închis la culoare și ciufulit. Ochi întunecați și umbriți. Haine de doctor. Inima lui Grace bătu puternic când deschise și dădu nas în nas cu un Josh Scott vizibil extenuat.

capitolul 19

O bucată de ciocolată în gură face cât două bucăți pe o tavă.

Josh își spusese că avea să se ducă direct în pat. Avea nevoie să doarmă. Dar corpul lui avea alte gânduri, așa că ajunse, în schimb, la casa de oaspeți.

Grace răspunse cu chipul înroșit de la somn și părul vâlvoi, purtând un maiou minuscul și boxeri - cu accent pe *minuscul*.

Drăguț.

Excitant.

– Anderson? întrebă ea încruntată, privindu-l îngrijorată.

Nu voia să discute despre Anderson. O voia pe Grace în pielea goală și strigându-i numele. Dar, dacă exista vreo modalitate de a spune asta fără să pară un măgar, nu avea să o găsească acum.

– Are o durere de cap îngrozitoare și coaste fisurate, dar va fi bine.

– Așa am citit și pe Facebook, spuse ea. Tu ești bine? Cred că ești rupt de oboseală. Haide, intră și relaxează-te. Patul meu e cald.

El își înălță capul și se uită în ochii ei dulci și albaștri.

– E cineva aici?

– Nu.

– *Trebuie* să apară cineva?

– Nu.

– Plănuiești să pornești vreun incendiu cu prăjitorul și radiatorul? Trebuie să te sune cineva și ca să le ții evidența banilor?

– Nu. Își mușcă buza de jos pentru a nu zâmbi – vrăjitoarea sexy. De ce? Ai intenții păcătoase? îl întrebă ea cu un pic de speranță, fapt ce-l făcu să se simtă atât de atât de și amuzat.

Făcu un pas și se lovi de ea, înghesuind-o.

– Da, am intenții păcătoase. Multe. Ar trebui să fugi cât mai departe, Grace.

Ea rămase pe poziții, trecându-și o mână în sus pe pieptul lui, cuprinzându-i gâtul, dar fără a spune ceva.

Josh nu-și aminti să se fi mișcat, dar o urcă pe zid, cu mâinile ferme în jurul ei și cu picioarele ei în jurul taliei lui.

– Poate să se dărâme toată clădirea, zise el peste gura ei. Nu ne oprim.

– Arată-mi, zise ea.

*

Intenția lui Grace nu fusese să-l provoace, dar Josh păru să îi ia îndemnul în serios. Își înălță capul și o privi în ochi, cu o mână pe fundul ei, pe cealaltă întinzând-o să încuie ușa.

- Telefonul?

- Pe tejghea.

Încă susținând-o, merse unde se afla telefonul ei. Îl luă și-l băgă în frigider.

- Al tău? întrebă ea.

- Mort în ocean. Din nou.

- Dacă are cineva nevoie de tine?

- Să-i ia naiba pe ceilalți, zise el cu voce ațâțător de aspră.

Ea îi cuprinse chipul în palme și îi zâmbi lent.

- Te mulțumești doar cu mine?

Ochii lui se întunecară când o împinse spre pat și o întinse pe saltea.

- Spune-mi că ai prezervative.

Ea se rostogoli și ajunse să se sprijine pe mâini și pe genunchi, târându-se spre noptieră. El gemu, făcând-o conștientă de priveliștea pe care i-o oferise. Hotărându-se să și-o asume, își undui șoldurile și fu răsplătită cu un alt sunet aspru din partea lui, profund masculin. Deschise sertarul pentru a scoate la iveală o cutie întreagă de prezervative.

- Asta-i un început bun, zise el, punând un genunchi pe pat.

Se mișcă așa repede, că ea nu avu timp să reacționeze înainte ca mâna lui caldă să îi prindă glezna și să o tragă.

Căzu lată, cu fața spre pat, râzând când Josh o trase spre el. Apoi, el o întoarse cu fața în sus. Maioul i se ridicase un pic, și privirea lui îi parcurse corpul, încălzind fiecare centimetru. Geamătul lui profund era jos și posesiv, iar ea tremură.

- Cămașa ta, zise ea.

Trebuia să dispară instantaneu.

El o deschise nerăbdător și o aruncă deoparte.

Oh, așa era mai bine, constată ea, bucurându-se de pieptul lui musculos, sculptat, simțind cum se excită la vederea acelor mușchi care se unduiau în timp ce el se mișca. *Mult mai* bine.

De parcă-i citea gândurile, buzele lui se curbară, făcând-o să se încălzească și mai mult, pentru că știa exact ce-i puteau face acele buze, locurile în care el o putea duce. Avea darul de a o face să se simtă sexy, frumoasă. Ca și cum ar fi fost specială. Se pricepea să îi înlăture îndoielile, să o facă să se simtă încrezătoare.

Părinții ei o educaseră și se asiguraseră că experiența nu îi era îngrădită. Dar Josh îi oferise ceva nou.

O făcuse să *simtă*.

Materialul moale al maioului ei nu oferi nici un pic de rezistență când el îl ridică peste capul ei și-l trimise înspre cămașa lui ce zăcea aruncată.

- Mmm, zise el, aplecându-se să sărute un sân, în vreme ce își înfigea degetele în boxerii ei fini. Aceștia fură următorii care atinseră podeaua. Dumnezeule! Ce frumoasă ești! zise el în vreme ce cu o mână îi mângâia piciorul, urcând și oprindu-se în josul abdomenului ei. Și udă. Degetul lui mare alunecă peste ea, desfăcând-o câte un pic, făcând-o să geamă și să se miște nerăbdătoare. Dar el continuă să o provoace și să o chinuiască delicios cu mișcări care o aduceau aproape de orgasm.

- Te rog..., suspină ea.

- După ce ai orgasm.

- Dar...

- Șșștt.

Apoi, el se lăsă în genunchi lângă pat, o trase la margine și o acapară cu gura. Prima atingere a limbii lui făcu să îi bată inima nebunește.

- Tocmai mi-ai spus să... *tac*? abia reuși ea să întrebe.

El se îndepărtă suficient cât să sufle peste ea, făcând-o să tremure, să geamă și să gâfâie

- Există un cod, zise el. Un cod al bărbaților.

Singurul ei răspuns fu un geamăt din gât, pentru că limba lui reveni. Și, Doamne, Dumnezeule, nu mai

putea să ignore limba aceea așa cum nu putea să se oprească din respirat.

– În codul bărbaților, zice că tu ai prima orgasm, spuse el.

Ea deschise gura să spună ceva, habar n-avea ce, dar nu ieși decât un țipăt jos și disperat, în vreme ce el o ciugulea blând.

Apoi, mai puțin blând.

Și, în mai puțin timp decât ar lua să prăjești o felie de pâine și să faci siguranța electrică să sară, ea aproape explodă.

– *Cum* reușești să faci asta mereu? gâfâi ea.

– Îți cunosc corpul. Se urcă în pat, mângâindu-i coapsele, înfășurându-i picioarele în jurul taliei sale. Îți ador corpul.

Și ea pe al lui.

– Sper că, acum, codul bărbaților zice că este momentul.

El zâmbi, prinzându-i fundul într-o mână. Se aplecă peste ea, cealaltă mână urcă pe spatele ei și ajunse în părul ei în clipa când el șopti:

– Da, e momentul.

O sărută pe tâmpla umedă, pe obraz, pe gură, în timp ce ea încă tremura după orgasm. Înlănțuindu-și degetele, mâinile lor alunecară peste capul ei, și apoi el se frecă lent de ea, lucru ce o făcu să închidă ochii.

– Grace, zise el blând, mușcând-o de buza de jos până când ea se uită la el.

Când ea îl privi, el o sărută mai adânc, mai puternic. Simțea cum o ardea acolo jos când începu să se apropie din nou de orgasm. Înfășurându-și brațele în jurul lui, simți dorința imediată și irațională de a nu-i mai da niciodată drumul. Nu mai voia ca asta să fie doar o distracție. Și apoi, el intră în ea cu o singură mișcare, și ea nu mai putu să gândească deloc. Scânci după mai mult, și el îi oferi mai mult, încet și ferm, până când ea se adaptă la el, apoi măriră ritmul în timp ce se apropriau amândoi de orgasm. Îl strânse, gâfâindu-i numele,

oferindu-i-se total, întrebându-se dacă el putea să simtă ce simţea ea. Ceea ce era mult prea mult.

Capul lui era dat pe spate, corpul lui mare era încordat ca un arc. Apăsând-o mai puternic, o strânse mai tare şi se afundă adânc în ea. Mişcându-se împreună, în ritmul potrivit, ea se încordă şi el tremură peste ea, îndreptându-se laolaltă spre finalul incredibil de uimitor.

Când se lăsă în sfârşit peste ea, cu muşchii tremurând, cu mâinile încă strângându-i posesiv fundul şi străduindu-se să îşi liniştească respiraţia, ea zâmbi.

- Te simţi mai bine?

El se rostogoli pe spate, aşa că acum ea îl călărea.

- Ajung şi acolo.

Mult mai târziu, erau amândoi încurcaţi în cearşafurile umede şi cu picioarele îmbârligate în noaptea caldă. Grace nu s-ar fi putut mişca nici ca să-şi salveze viaţa.

Josh o trase mai aproape, înfăşurându-şi braţele în jurul ei, şi scoase un oftat lung şi lent. „Relaxat până în măduva oaselor", se gândi ea. Un val de satisfacţie feminină o cuprinse ca urmare a faptului că reuşise să-l facă să se relaxeze.

- Hmm, zise el pe un ton atât de jos că ea abia putu auzi. Ţi-aş şterge zâmbetul ăla de pe chip, dar corpul meu nu mai funcţionează.

- Mai târziu, promise ea, auzind epuizarea din vocea lui, cuibărindu-se mai aproape, mângâindu-l pe spate. Josh?

- Da?

- În seara asta, când te-am privit depunând eforturi ca să-l salvezi pe Anderson... Ea clătină din cap, mişcată de acea amintire. A fost uimitor. Se cuibări mai aproape şi îl sărută în colţul gurii, apoi în celălalt colţ. Am fost aşa mândră de tine, şopti ea.

Cuvintele părură să-l revitalizeze. Trase cearşaful de pe ea, cu o grabă pe care o simţea şi ea. Într-o clipă, era iarăşi deasupra ei, împingând-o în saltea, greutatea sigură şi solidă a corpului lui fiind deopotrivă

reconfortantă și excitantă. Gestul părea mai potrivit decât orice simțise vreodată. *El* era potrivit.

Josh se sprijini pe antebrațe, cu ochii în ochii ei, în timp ce se împingea ușor în ea. Neputând să stea nemișcată, ea se arcui suspinând ușor, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui.

– Așa bine, murmură el, apoi coborî din nou, mâinile alunecându-i pe spate, trăgând-o mai aproape. Mereu e al naibii de bine cu tine.

Îi atinse buzele cu ale lui, iar ochii lui nu părăsiră deloc chipul ei când începu să se miște în ea. Ea îl întâmpină cu aceeași hotărâre, încercând să-l îndemne mușcându-l de buza de jos. El scoase un șuierat și o strânse puternic, ținând-o nemișcată, forțând-o să primească înaintarea lentă și chinuitoare, făcând-o să simtă fiecare centimetru din el.

Și îl simțea, simțea totul – și, când emoția pură o cuprinse, simți un nod în gât și lacrimi în ochi. Suspină când ajunse la orgasm, simțindu-l și pe el cum se eliberează. După aceea, el intră mai adânc și o ținu mai aproape. Alinată de puterea lui caldă, de mirosul lui reconfortant care o înconjura, adormi, cu el încă adânc în ea.

Josh știa că trebuia să se trezească, dar chiar îi plăcea să stea acolo, cu Grace strângându-l în brațe.

Apăruse în pragul ușii ei în noaptea asta și luase ce avea nevoie de la ea fără să se gândească la momentele de după. Asta nu trebuia să continue să se întâmpine – și totuși, se întâmpla. Și, de fiecare dată, sentimentele deveneau mai profunde.

Cel puțin, pentru el.

Habar n-avea ce însemna asta pentru ei acum și nu era prea dornic să afle dacă lucrurile se schimbaseră între ei. Normal că se schimbaseră, pentru că, din experiența lui, cam în punctul ăsta lucrurile se duceau dracului.

- Hei, murmură Grace, cu capul pe pieptul lui, cu degetele alunecând în sus şi în jos pe abdomenul lui. Eşti bine?

- Asta voiam eu să te întreb.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi în ochi.

- Frumoasă deviere, doctore Scott.

Oftă şi se întinse pe spate, privind în tavan. Se simţea nesigur, şi asta era o senzaţie foarte nouă şi inconfortabilă.

- Eşti... claustrofob? întrebă ea. Poate iei în calcul o excursie în Australia pentru surfing?

El clătină din cap auzind tonul ei politicos.

- Nu toţi bărbaţii sunt nişte scule triste, ca foştii tăi, Grace.

- *Touché*. Şi-ţi pot spune şi eu acelaşi lucru.

El îşi înclină capul şi îi întâlni privirea.

- Eu nu am fost cu nimeni cu sculă.

- Ştii la ce mă refer.

- De fapt, nu.

- Înseamnă că, deşi am zis că vreau „doar distracţie", nu aş pleca dacă lucrurile încep să evolueze, răspunse ea, ridicându-se într-un cot ca să se aplece peste el, cu ochii sclipind.

Dumnezeule, era superbă când se ambala.

- Deci ăsta n-a fost sex din milă?

Ea se retrase ca să se uite mai bine la el, apoi râse, lăsându-şi capul pe pieptul lui.

- Fix ce vrea un bărbat. Să se râdă de el în pat.

- Eu nu mi-o trag din milă, zise ea, enervându-l. Cu atât mai puţin cu doctori. Doctorii nu au nevoie de sex din milă.

O parte din enervarea lui se duse.

- De ce anume *au* nevoie doctorii?

Grace se urcă deasupra lui, având grijă să-i alunge nervozitatea.

- Îţi arăt, zise ea.

*

Era ora trei dimineața când Josh se mișcă, iar pătura lui - Grace caldă, satisfăcută și moale - murmură, protestând blând. El o mângâie liniștitor pe spate.

Ea scoase un suspin mic și sexy și adormi la loc. Josh reuși să se desprindă de ea și se rostogoli din pat fără ca ea să se miște.

În timp ce umbla prin cameră, căutându-și hainele pe care le aruncase mai devreme fără vreo grijă, privirea lui tot revenea spre pat. La femeia din pat.

Moartă de oboseală.

Când fu îmbrăcat, se aplecă peste ea și o sărută ușor pe gură.

- Noapte bună, șopti el.

Ea scoase un sforăit abia auzit, care-l făcu să zâmbească în timp ce ieșea din casa de oaspeți, închizând cu grijă ușa în urma lui. Intră în casa lui și străbătu holul. Ușa de la camera lui Toby era deschisă, dar el nu era acolo, ci tot la prietenul lui, Conner. Ușa camerei Annei era și ea deschisă, și-și găsi sora stând în scaunul ei la fereastra dormitorului, privind în noaptea neagră.

- Hei, zise el, uimit să o vadă. De câteva zile, făcuse tot ce putea ca să-l evite. Încă un lucru pe care trebuia să îl repare în recent căpătatul timp liber, pe care încă nu-l avea. Nici o aventură în noaptea asta? întrebă el cu grijă.

Ceva era clar în neregulă. Nu că ea i-ar fi spus.

- E greu să ai aventuri când ești într-un scaun cu rotile.

El simți un junghi în piept și oftă lent și dureros.

- Ce aventură ți-ar plăcea să ai?

Ea oftă, apoi veni cu scaunul spre el.

- Nu te saturi niciodată să încerci să-mi repari viața?

- Nu.

Ea se uită la el, apoi clătină din cap.

- Eu da. Detest să fiu o povară demnă de milă.

- Anna, ești inteligentă, mânată de atitudine și înfricoșătoare ca nimeni altcineva. Mai ești în multe alte

feluri, dar nu eşti şi nici nu ai fost vreodată o povară patetică.

Ea ridică din umeri.

- Dacă, de fapt, aş fi fost eu atunci? o întrebă el încet. Dacă aş fi fost eu rănit în accident? Eu într-un scaun? M-ai vedea ca pe o povară?

- Ar trebui să-ţi şterg balele?

El oftă. Anii ei de adolescenţă fuseseră un iad pe roţi. La propriu. Din când în când, lui Josh i se părea că vedea frânturi din versiunea mai blândă şi mai amabilă a Annei, cum fusese pe când era doar o fetiţă, dar acum nu era unul din acele momente.

- Bine, zise ea, cedând. Ţi-aş da şuturi în cur în fiecare zi, până când nu ţi-ai mai plânge de milă.

- Atunci, consideră că ţi-am dat şi eu şuturi în fund, zise el.

- Tot merg în Europa.

Se gândise mult la asta, şi gândul de a o şti pe Anna singură în Europa îl înspăimânta. Dar ea avea douăzeci şi unu de ani, şi adevărul era că nu o putea opri. Şi-i înţelegea nevoia de a pleca, de a-şi dovedi independenţa. Chiar înţelegea. Îi era doar foarte teamă pentru ea.

- Poţi găsi aventuri mai aproape de casă şi mai aproape de punctul tău de sprijin.

- Punctul meu de sprijin munceşte continuu şi nu are timp pentru propria viaţă, cu atât mai puţin pentru a mea.

Josh se simţi vinovat.

- Asta se va schimba. Ştii că am vândut cabinetul.

- Eu tot o fac.

Din moment ce nu mai avea ce să spună în privinţa asta, se întoarse ca să plece.

- Josh?

Se uită la ea, întrebându-se ce avea să-i mai spună acum.

- Da?

- Mersi.

Era așa surprins, că Anna l-ar fi putut dărâma cu o mică împingere.

- Pentru? întrebă el precaut.

- Că nu mă vezi ca fiind o persoană demnă de milă.

capitolul 20

Cafeaua te ridică din pat, dar ciocolata face să merite să te ridici.

Josh intră în cabinet a doua zi și își găsi angajații și pe Tessa înghesuiți în jurul computerului cu programări. Toți ridicară capetele în același timp și apoi - tot la unison - zâmbiră larg.

- Drăguț, îi zise Dee.

- Poftim?

- Ai făcut-o, spuse Dee.

Michelle și Tessa zâmbiră și încuviințară din cap.

Josh se străduí să nu reacționeze. Avea angajați buni, dar erau ca niște vulturi. Dacă simțeau vreo slăbiciune, atacau.

- Era și timpul, dacă mă întrebi, zise Michelle. Deci e o zi bună să cer o mărire?

- Eu cred că nu ai suficient de lucru, zise Josh cu vocea de șef.

Toți se împrăștiară, cu excepția Tessei.

- Încep să pricep de ce ai semnat acordul, zise ea. Îți prieste să ai o viață.

Dimineața se scurse așa lin, că Josh avu o pauză de prânz reală. Se întâlni cu Ty și cu Matt la Love Shack, barul și restaurantul din Lucky Harbor. Ei ajunseseră înainte și erau la o masă, aplecați peste revista *Cosmo*.

- Era pe masă când am ajuns eu aici, zise Matt în apărarea sa.

Josh aruncă un ochi la revista deschisă.

- Încă nu știi cum să-ți satisfaci iubiții în pat?

Matt ignoră remarca.

- Știa vreunul din voi că există nouăzeci și nouă de metode de a face sex oral unui bărbat? Asta înseamnă *nouăzeci și nouă* de nopți de sex oral.

- Ia uite ce de matematică știi, comentă Josh.

Matt îi arătă un gest obscen, iar Ty dădu pagina.

- *Cum să oferi păsăricii tale o zi la spa.* Oh, zise el. Nu știam că păsărica unei femei are nevoie de o zi la spa.

Ford apăru din spatele barului ca să le ia comanda.

- Te-am văzut pe Facebook, îi zise el lui Josh.

- Și Ty l-a salvat.

- Cu bona frumușică, la școala fiului tău, zise Ford. Te-a prins Lucille, nu? Tre' să fii hoț, omule. Hoț ca bătrânii.

Josh nu se obosi să ofteze.

- De parcă tu nu ai fost pe pagina Facebook a orașului tot anul trecut când ai început să te vezi cu Tara.

Ford zâmbi larg, pentru că toți știau că era adevărat. Cât se întâlnise cu Tara, se trezise prins într-o competiție a sculelor cu fostul Tarei, despre care mersese vorba prin tot orașul de parcă erau vești de prima pagină. Ford era un navigator profesionist și avea o medalie de aur și găleți de bani, dar, până în ziua de azi, era mai faimos pentru concursul de pectorali, care fusese legendar. Dar și pentru momentul când își rupsese un picior cățărându-se într-un măr pentru a impresiona fata.

- Măcar nu am ajuns la Urgențe ca să mi se pună piciorul în ghips, zise Josh.

Ford râse relaxat și le luă comanda. Când plecă, Matt se uită la Josh.

- Deci ce se întâmplă cu Grace a ta? Încă vă distrați prefăcându-vă că nu aveți o relație serioasă?

Josh se străduise să nu-și repete în minte iar și iar fiecare detaliul al nopții anterioare. Încercase, dar nu reușise. Noaptea trecută fusese... incredibilă.

- Mi-o zice tipul care tocmai a pus un bolovan pe degetul iubitei sale.

Matt ridică din umeri.

- Se pare că îmi plac angajamentele. Cine ar fi zis?

– Da? Și care-i scuza ta? îl întrebă Josh pe Ty.

Buzele lui Ty se curbară.

– Eu m-am inspirat de la tine.

– De la mine?

– Îmi place ideea de familia întreagă, cum ai tu cu Toby și Anna. Vreau asta, vreau asta cu Mallory.

Le veni mâncarea, și în vreme ce Josh își mânca sendvișul cu pui, se gândi la „familia întreagă" pe care o avea el. O avea pe sora lui, căreia îi era dor de mama și de tatăl lor, care simțea și lipsa propriilor picioare și se vedea cu un mare ticălos. Îl avea pe fiul lui, care petrecuse mult prea multe nopți ducându-se la culcare fără vreunul din părinți. Familia la care se refereau toți nu era ceea ce ar fi trebuit să fie, și asta îl omora.

Făcuse primul pas – vânduse cabinetul. Spera doar că o făcuse la timp cât să își mai poată repara relațiile. Nu era ceva pentru care putea să prescrie o rețetă. Nu putea să ceară o tomografie și să vină cu un diagnostic.

– Am dat-o în bară.

– Da? Cu bona sexy? întrebă Ty.

– Nu. „Da", zise el în gând. Las-o baltă.

– Ăsta-i primul semn că îți pierzi mințile, spuse Ty. Când nu te pui de acord tu cu tine. Și, crede-mă, eu știu.

Josh reuși să zâmbească un pic la amintirea unui Ty aproape de colaps emoțional, nu cu mult timp în urmă, dar Matt continuă să-l privească pe Josh. Îngrijorat.

– Gata, îi zise Josh. Nu îmi pierd mințile.

– Poate că ar trebui.

– Ce?

– Ești foarte încordat, zise Matt. Ar trebui să urci în ring cu unul din noi. Să mai eliberezi din tensiune.

– V-am văzut în ring pe voi doi, spuse Josh. Parcă ați fi la lupte în cușcă. Cu steroizi. Mie îmi place să pot merge după ce termin un antrenament.

– O dată, zise Ty. Am avut nevoie de ajutor o singură dată. Și asta pentru că m-a lovit pe neașteptate.

Matt zâmbi plin de el.

– Asta se întâmplă când te oprești ca să răspunzi la un apel de la logodnica ta cât încă ești în ring.

– Eu nu urc în ring, zise Josh și se ridică. Lăsă banii pe masă. Trebuie să plec.

În sala de așteptare era calm și liniște. La recepție era calm și liniște. Toată lumea era calmă și liniștită.

– Nu mă așteaptă nimeni? o întrebă pe Michelle.

– Tessa s-a descurcat destul de bine.

Josh se uită la programări.

– Și doamna B.?

– A fost deja consultată. Avea un puseu de artrită.

Josh era uimit. Doamna B. nu fusese niciodată dispusă să discute cu altcineva.

– Și Lisa Boyles? Trebuia să își aducă cei trei copii la control.

– Tessa a terminat mai devreme și s-a oferit să-i vadă ea, iar Lisa a acceptat. Cu ei este acum.

– Bine... Se simți un pic descumpănit. Mă duc să mă ocup de niște fișe.

– Sigur.

Dar, când ajunse în cabinetul lui și se așeză, fișele nu-l atrăgeau. Unde era urgența când avea nevoie de una? Nu putea Anderson să cadă acum de pe chei?

În timpul după-amiezii, avu pacienți, dar totul rămase calm și liniștit. Nu semăna cu ce era el obișnuit.

„Dar tu voiai..."

Doar că dintr-odată lumea nu se mai învârtea după cum voia el. Lumea mergea înainte fără el, prin propriile ei forțe.

Și nu știa dacă îi plăcea asta.

În noaptea aceea, pentru prima dată de luni întregi, Josh ajunse acasă la timp pentru cină. Intră și clipi. Camera de zi fusese transformată într-un fort. Pături și cearșafuri fuseseră întinse între canapele, peste tot și oriunde te uitai. Se lăsă pe vine, și, da, păreau să fie acolo toate jucăriile lui Toby.

Intră în bucătărie și îi găsi pe Toby și pe Grace stând pe tejghea, mâncând brioșe cu ciocolată. Josh întâlni privirea lui Grace, și aerul trosni în felul acela unic, în timp ce zâmbetul ei lent îi aminti de noaptea anterioară.

Mâini lente. Sărutări adânci, umede, interminabile. Corpuri fierbinți. Plăceri erotice și îmbătătoare...

– Tati, *brioșe*! zise Toby.

– Îmi pare rău, zise Josh prefăcându-se a-și freca urechile. Aia a fost *engleză?*

Toby zâmbi larg. Josh îl ridică pentru o îmbrățișare și apoi se simți deodată un pic lipicios.

– Desertul se mănâncă, nu faci baie în el.

Asta-i mai aduse un zâmbet.

– Gustă! ceru Toby, întinzându-i propria brioșă.

Josh luă o înghițitură și trebui să admită că brioșa cu ciocolată, moale și pufoasă, era destul de uimitoare. Mai mușcă o dată, prefăcându-se că vrea și degetele lui Toby, iar asta stârni din partea micuțului un râs din toată inima. Cel mai frumos sunet existent. Începu și el să râdă când se întoarse și o văzu pe Grace că-i privea zâmbind.

– Sper că nu te deranjează, zise ea. Este o cină inversă.

– Nouă ne *plac* cinele inverse! zise Toby.

Nu avuseseră niciodată o cină inversă.

Tank stătea pe podea, la picioarele lui Toby. Scoase un „Ham!" urmat de un chelălăit patetic.

– Este trist pentru că Grace i-a zis că el nu are voie ciocolată, spuse Toby. Ciocolata nu este bună pentru câini. Încep să...

Mimă cum se înecă cu propria limbă, adăugă niște ochi ieșiți din orbite și efectele sonore care mergeau cu asta, înainte de a cădea dramatic de pe scaun pe podea. Acolo, dădu o dată, de două ori din picioare și apoi „muri".

– Drăguț, zise Josh.

Toby zâmbi și se așeză la loc, iar Tank se urcă în poala lui, lingându-l pe față.

– Nu ne e milă de Tank, îi spuse Grace lui Josh. Şi-a mâncat desertul.

– A mâncat o pungă de zahăr pudră, zise Toby.

Josh se uită la micul Tank.

– Când zici pungă de zahăr...

– *Toată* punga de zahăr, inclusiv hârtia. Grace clătină din cap. Are o problemă cu mâncarea.

Se uitară toţi la Tank, care pufni, apoi râgâi, scoţând un mic norişor alb.

– Mănânci cu noi, tati? întrebă Toby. Avem la cină macaroane cu brânză.

– Preferatele mele, zise Josh sec.

Toby zâmbi.

– Nu, sunt preferatele *mele*.

Josh se gândi la cât de nutritivă putea fi cutia de macaroane cu brânză aflată pe tejghea. Macaroanele alea erau, probabil, la fel de sănătoase precum cutia însăşi. Se strâmbă.

– Unde-i Nina?

– La o întâlnire! zise Toby.

Acum, că Toby recâştigase controlul asupra limbii engleze, se părea că simţea nevoia de afirmaţii exclamative.

– Ar trebui să ni te alături, zise Grace, cu voce un pic răguşită, amintindu-i de cum îi sunase vocea în noaptea anterioară în vreme ce el era îngropat adânc în ea. „Oh, te rog, Josh", spusese ea pe acelaşi ton. Convins că îi oferise *plăcere*, tuşi şi se uită din nou la cutie.

– Îţi este teamă? întrebă ea.

– Da. Pentru arterele mele.

Ea arătă spre tejghea, unde se afla o pungă de morcovi pe jumătate goală.

– Combatem cu legume.

– Toby nu mănâncă morcovi.

– Ba da! exclamă Toby.

Şi-l şocă profund pe Josh luând un morcov. Normal că-l bagă într-un castron, unde părea să fie un sos de salată, până când nu mai rămase urmă de morcov, apoi îl vârî în gură, picurând sos peste tot.

Josh oftă.

Grace se uita amuzată la el.

– Este iaurt cu vanilie, degresat.

Josh se cutremură de acea combinaţie, dar nu putea să obiecteze.

– Unde-i Anna?

Zâmbetul lui Grace dispăru.

– A ieşit. Nu ştiu unde. Cum a fost la muncă?

În trecut, răspunsul la întrebare ar fi fost: „Nebunie". Dar astăzi nu mergea.

– Rezonabil.

– Pari surprins. Doctorul McGinley nu face treabă bună?

– Face o treabă minunată.

Atât de minunată, că Josh încă se simţea derutat de cât de uşor se descurcase lumea şi fără el. Se uită la cutia de macaroane cu brânză şi hotărî că nu se putea aşa. Se duse la congelator şi scoase două fripturi. În timp ce le decongela în cuptorul cu microunde, ieşi în curte şi porni grătarul. Era nou şi imens. Îl cumpărase în urmă cu doi ani şi nu-l folosise niciodată, nici măcar o dată, dar acesta porni imediat cu un sunet puternic şi satisfăcător, nu prea diferit de cel făcut de sabia laser a lui Toby.

Grace stătea în uşa deschisă, privindu-l.

– Te simţi bărbat?

El îi analiză rochia când ea ieşi în curte. Avea bretele subţiri şi nasturi mici în faţă şi îi venea până la jumătatea coapsei.

– Simt ceva.

Ea zâmbi.

– Cum de nişte jucării mari reuşesc să-i transforme pe bărbaţi în neanderthalieni?

– Nu jucăriile sunt de vină. Ci faptul că sunt mari. Ne place orice e mare.

– Ei bine, aici nu ai de ce să îţi faci griji.

Nu-i răspundea la provocare....

– Ne jucăm?

Îl privi din cap până în picioare şi invers. Nu era prima dată când Josh era dezbrăcat de privirea unei femei, dar era prima dată când asta îl făcea să aibă erecţie. Şi ştia că ei îi plăcea ce vedea, pentru că pulsul de la baza gâtului ei se înteţi.

Încântat, făcu un pas către ea, plănuind să-i arate mai mult din latura lui de „neanderthalian".

– *Ham, ham!*

Tank ieşi valvârtej pe uşa din spate, urmat de Toby cu sabia lui laser, amândoi îndreptându-se spre Grace cu toată viteza.

Josh păşi în faţa ei să fie el ţinta inevitabilului impact, aplecându-se pentru a-l prinde pe Tank exact când Toby îşi flutură sabia laser...

Şi se lovi accidental de capul lui Josh. Josh se clătină, dădu înapoi şi se împiedică de Tank. Căţelul scheună, şi Josh îşi mută greutatea, dar al naibii câine îşi făcu loc printre picioarele lui Josh. Ca să nu-l omoare, Josh se mişcă din nou, şi de data sta îşi pierdu echilibrul. Căzu, lovindu-se cu capul de ciment de îi clănţăniră dinţii în gură. În spatele ochilor apărură stele, şi apoi...

Nimic.

capitolul 21

Ciocolata trebuie să fie mereu pe lista cu lucruri de făcut, ca să fii sigur că măcar faci un lucru.

– Josh?

Auzi vocea de undeva de departe. Părea insistentă, şi obişnuinţa îl făcu să răspundă la acea insistenţă. Clipi şi deschise ochii, apoi îşi dori să nu o fi făcut, pentru că durerea îi săgetă capul, făcându-l să vrea să-şi verse conţinutul stomacului.

În cazul ăsta, brioşele.

– Josh, Dumnezeule. Mă poţi auzi?

– Șșștt. Închise ochii din nou. La dracu', ciocolata fusese o idee foarte proastă. Toby...

Grace era în genunchi lângă el.

– Este bine. Câinele e bine. Eu sunt bine, datorită ție. Toți suntem bine. Acum, te rog, deschide ochii din nou și vorbește cu mine.

La naiba, nu. Dacă făcea asta, *clar* scăpa de brioșe.

– *Ham! Ham, ham, ham!*

Oh, Doamne! Lătratul Antihristului avea să-i despice capul.

– Liniște, Tank, zise Grace. Toby, iubire, ia-l și pune-l în spălătorie, te rog. Anna, bun, ai venit înapoi. Ia un telefon, în caz că trebuie să sunăm la Urgențe.

– Am luat, zise Anna, părând neobișnuit de zdruncinată că Josh deschisese ochii.

Ia uite, Antihristul numărul doi era îngrijorat din pricina lui. Frumoasă schimbare.

– Fără Urgențe.

– Ai nevoie de un doctor, îi zise Grace.

– Eu *sunt* doctor. Ce naiba am lovit, un camion?

Ea îl ținu jos când el dădu să se ridice și făcu asta cu o forță surprinzătoare.

– Stai acolo, zise ea, de parcă i se adresa lui Tank.

– Sunt bine.

Doar că degetele ei arătau ca niște... cartofi lungi prăjiți. Și avea două capete. Și, oricât de puternică și de sigură păruse ea, toți cei patru ochi ai ei erau plini de îngrijorare.

Ce drăguț! Era obișnuit să fie el cel care se îngrijora. La naiba, se pricepea la asta. Era cel mai bun...

Dar era drăguț să aibă pe cineva care să facă asta în locul lui. Se concentră pe asta pentru o clipă, apoi își lăsă privirea să colinde. Patru sâni. Mmm. Asta era și mai bine decât îngrijorarea ei în ceea ce-l privea. Patru sâni perfecți care încăpeau în palmă... Stai. Avea nevoie de patru mâini pentru asta. Își ridică mâinile până le văzu. Una, două trei, patru... Ah, perfect.

– Ar merge, zise el și închise din nou ochii.

*

Inima lui Grace îi ajunsese în gât în vreme ce îşi trecea degetele prin părul lui Josh, căutând cucuiul. Îl găsi la ceafă, cât un ou de gâscă, lucru ce-i provocă un fior de panică.

- E momentul să suni la Urgenţe, zise ea către Anna.

- Acum, răspunse Anna.

- Nu.

Josh se agită din nou, şi era ca şi cum Grace ar fi încercat să ţină un măgar încăpăţânat. Un *măgar* de nouăzeci de kilograme şi înalt de peste un metru şi optzeci de centimetri, se gândi ea încruntată, înfigându-se în călcâie.

- Josh...

- Gheaţă, zise el, smulgând telefonul din mâna Annei cu un reflex surprinzător, mai ales că în urmă cu o secundă fusese leşinat. Am nevoie doar de o pungă cu gheaţă.

Anna îşi dădu ochii peste cap auzind acest ordin, dar se duse cu scaunul până în bucătărie.

Josh reuşi să se ridice, arătând de parcă lumea se învârtea în jurul lui, înainte de a se clătina după doi paşi şi de a să prăbuşi greoi pe leagănul de pe verandă.

- Josh, trebuie să o iei mai încet.

Era palid - şi devenea şi mai palid - şi era acoperit cu un strat subţire de transpiraţie. Se uită la Toby, care stătea acolo tăcut, serios, strângându-şi sabia laser în pumnii lui micuţi.

- Sunt bine, micuţule, nu-ţi face griji.

- Ai sânge? întrebă Toby cu voce tremurândă şi abia auzită. Pentru că, atunci când un războinic Jedi sângerează, moare.

Josh îşi petrecu degetele prin păr, apoi îi arătă lui Toby degetele nepătate de sânge, dar copilul nu păru prea convins.

- Sunt bine, îl asigură Josh. Voi trăi să mai duc o luptă.

La asta, Toby zâmbi ușor, dezvăluindu-și gaura lăsată de dintele căzut. Adorabil, dar Grace se săturase de rahaturile bărbătești.

– Ai nevoie de un consult, Josh.

– Sunt bine.

Chiar credea că putea să o păcălească la fel cum îl păcălise pe Toby?

– Dacă ești bine, câte degete am ridicat?

Se concentră cu mare efort.

– Două.

Avusese noroc să ghicească, și amândoi știau asta. Din păcate, era un mascul în adevăratul sens al cuvântului, ceea ce însemna că nu te puteai înțelege cu el.

Anna reveni cu o pungă cu gheață.

Josh o puse pe cucuiul mare și se așeză mai cu grijă în leagăn, sprijinindu-și capul de peretele din spatele lui. Închise ochii.

– Hei, micuțule, zise el către Toby, nu voiai să te uiți la *Transformers?*

– Ai zis că un pot, pentru că m-am uitat prea mult la televizor săptămâna asta.

– Am socotit greșit, zise Josh. Du-te. Roag-o pe Anna să ți-l pornească.

Toby își flutură sabia laser, *hârș, vrrmm-hârș*, și fugi înapoi în casă, urmat de o Anna reticentă, care se mișca mult mai lent.

– Dacă mori, zise ea către Josh, te omor.

După ce plecă, Grace se apropie.

– Frumoasă mișcare. Acum, spune-mi ce să fac pentru tine.

– Cât am fost leșinat?

– Un minut.

– Un minut sau câteva secunde?

– Câteva secunde, recunoscu ea. Dar...

– Sunt bine, Grace. Doar am nevoie să stau aici un pic.

– Josh...

– Ceai, zise el. Poți să faci ceai?

– Sigur.

Sări în sus şi se duse în bucătărie. Acolo, o găsi pe Anna împreună cu Devon.

– Ce cauţi aici? îl întrebă Grace.

– Am venit în vizită.

Puse un braţ în jurul gâtului Annei şi o trase spre el, făcând să-i scârţâie scaunul în timp ce aluneca în lateral. O sărută pe tâmplă.

Tandru. Drăguţ. O minciună. Grace încercă să-i comunice Annei pe muteşte că merita mai mult de atât. Chiar merita mai mult.

Dar Anna nu purta această conversaţie pe muteşte. Sau orice fel de conversaţie.

– Am venit să iau un hanorac. Ieşim iarăşi, zise ea.

Doar ochii ei dezvăluiau îngrijorarea de a-l lăsa pe Josh acum – dar, desigur, era prea încăpăţânată ca să spună asta cu voce tare.

Devon apucă mânerele scaunului şi o întoarse, ieşind din bucătărie. Chiar înainte de a ajunge la uşă, se uită peste umăr la Grace şi îi aruncă un zâmbet ce spunea „Du-te dracu'".

La naiba!

„Bine, câte o problemă pe rând", gândi ea. Mai întâi, Josh. Făcu ceaiul cât de repede putu, verifică iute ce făcea Toby – care se uita liniştit la *Transformers*, cu Tank alături – şi ieşi grăbită la Josh.

Care nu se mişcase, nici măcar un centimetru, din câte îşi putea da ea seama. Corpul lui mare şi lung era întins pe scaun, cu capul pe spate şi punga de gheaţă lipită de perete.

Era mult prea nemişcat.

Cu inima în gât, puse ceaiul jos şi se ghemui lângă el, punându-i o mână pe coapsă. El tresări, înjură, apoi îi aruncă o privire întunecată.

– Scuze, zise ea cu un oftat de uşurare. Erai aşa nemişcat. Am crezut... Clătină din cap. Ţi-am adus ceai.

– Eu nu beau ceai.

– Atunci, de ce m-ai pus să fac?

– Ca să nu te mai agiţi pe lângă mine.

Ea scrâşni din dinţi, apoi se aşeză lângă el şi – la dracu' – bău ceaiul.

– Din fericire pentru tine, zise ea, nu pot răni pe cineva care-i rănit deja. Acum, spune-mi cum te simţi cu adevărat.

– Mi-ar prinde bine o aspirină. Sau zece.

– Aspirina este bună pentru lovituri la cap?

– Grace.

Corect. El era doctorul. Ştia chestiile astea. Se ridică, apoi miji ochii.

– Stai un pic. Este un moment din alea când mă trimiţi după aspirină, ca apoi să îmi spui că nu o vrei?

– De fapt, este unul din momentele alea în care îmi vine să vomit şi vreau să fii cât mai departe.

Grace nu era încântată că Josh se dusese la culcare în loc să ia cina cu ei. Gătise ea fripturile, verificând la fiecare cinci minute cum se simţea Josh, până când încăpăţânatul îi spusese să plece şi să nu se mai întoarcă. Era destul de sigură că se referise doar la seara asta, nu pentru restul vieţii lui.

Îl culcă pe Toby şi se aşeză la masa din bucătărie, lucrând la contabilitatea clienţilor ei, încă uimită că începuse, cumva accidental, o afacere, chiar dacă una mică. Nu era ceva la fel de impresionant ca a lucra la o firmă mare de investiţii sau la o bancă din Seattle, dar ei îi plăcea. Habar n-avea ce urma să facă dacă primea vreunul din joburile pentru care fusese la interviu, şi, din moment ce astăzi fusese sunată din Seattle pentru a merge a doua zi la interviul final, asta părea destul de posibil să se întâmple.

Câteva ore mai târziu, când Anna ajunse acasă, ea încă muncea. Grace se ridică să se mai ducă o dată la Josh.

– Tu de ce poţi să fii înnebunită după un tip şi eu nu? întrebă Anna.

– Trebuie să ajungi acolo, spuse Grace. Nu eşti suficient de matură.

– Nu-i place când oamenii insistă pe lângă el, o avertiză Anna.

– Dar când arată că le pasă?

– Nu, zise Anna. Nici asta nu prea-i place.

– Eşti sigură că nu este doar un prost care nu ştie cum să accepte că cineva ţine la el?

Asta o opri pe Anna.

– Nu ştiu, zise ea într-un final, după ce se gândi. Doar că mereu el a fost cel preocupat. Ezită. Acum, că o spui, nu ştiu dacă a făcut asta pentru că trebuia să o facă sau dacă chiar ar accepta ajutorul.

– Poate ar trebui să aflăm asta cândva, sugeră Grace.

Străbătu holul spre camera lui Josh.

Încăperea era cufundată în întuneric, dar ea lăsase lumina de la baie aprinsă. Mobila din dormitorul lui era dintr-un lemn închis la culoare, masculină. Patul imens domina camera. Josh stătea întins pe burtă, cu faţa în jos.

Grace intră în cameră şi se aşeză pe marginea patului, atingându-i fruntea cu degetele, dându-i părul la o parte.

El oftă.

– Au trecut două minute.

– Douăzeci. Îţi vine să vomiţi?

– Grace, sunt bine. Du-te!

– Cum te cheamă?

El scoase un oftat lung.

– Enervat şi în căutarea unei bone noi.

– Amuzant. Urmăreşte-mi degetul.

El îl dădu degetul la o parte.

– Te porţi ca un copil, îi zise ea. Dacă vreunul dintre pacienţii tăi s-ar purta aşa, tu ai...

– Aş zice că poate să plece.

Îşi dădu seama că el făcuse duş, lucru care o sperie. Ar fi putut să cadă, şi ea nu ştia ce ar fi făcut cu un bărbat

aşa masiv ud şi inconştient. Ştia ce să facă cu unul ud şi *conştient*, dar asta era cu totul altceva.

Abia îşi pusese o pereche de pantaloni de trening. Stăteau aşa jos pe şoldurile lui, că arăta indecent, oferindu-i ei o privelişte asupra spatelui lui mare care ducea spre o pereche de gropiţe sexy şi urma unui tatuaj.

Zâmbetul lui Grace se lărgi în timp ce degetele ei treceau peste pantaloni, trăgându-i în jos suficient cât să expună... un fulger. Râse uşor, iar el bombăni ceva deloc delicat.

- *De ce eşti încă aici?*

- Ai o contuzie, îi reaminti ea. Nu te las singur.

- O contuzie *minoră*, Doamne. Nu mai insista.

- Bine, aş vrea să vorbesc cu doctorul Scott, nu cu Ticălosul Josh.

El pufni, apoi scoase un oftat dureros. Ei nu îi scăpă faptul că el nu se mişcă. Şi părea extrem de tensionat; muşchii îi erau tari ca piatra de la efort, lucru confirmat când trecu cu mâna peste spatele lui şi îi simţi încordarea.

Ah, bietul de el. Aplecându-se peste el, folosind ambele mâini, începu să alunge tensiunea din umerii şi din spatele lui. Se gândi să-i maseze şi fundul, dar nu voia să profite de un om care zăcea la pat.

- Spune-mi ce pot face pentru tine, zise ea blând în timp ce-l masa.

El scoase un geamăt înăbuşit în pernă.

- Acolo. Nu te opri. Niciodată.

- Nu mă opresc. Mai ales că era pură plăcere să-l atingă. Pielea lui era caldă, fină şi mirosea aşa bine, că ei îi venea să-l mănânce pe îndelete. De ce mai ai nevoie? Orice.

El gemu din nou.

- Sper că promisiunea asta nu are termen de expirare.

Ea rămase nemişcată, apoi râse uşor.

- Te poţi gândi la sex *acum?*

- Mă pot gândi mereu la sex. Este un dar special de la Dumnezeu. Trezeşte-mă mai târziu.

- Dar...
- *Mult* mai târziu.
Hmm.
- Spune-mi ce să urmăresc, Josh.
Nu-i putea vedea ochii, pentru că erau închişi, dar îl simţi dându-şi enervat ochii peste cap.
- Leziuni ale creierului, zise el. Sângerare, umflături, pierderea controlului asupra muşchilor. Moarte.
Ea trase aer în piept.
- *Poftim?*
- Dar, dacă tot mă doare, moartea e bună, zise el. Doar să mă laşi mort. FR.
Fără resuscitare. Umor de doctor.
- Asta nu-i amuzant, Josh.
- Uite ce e, nu e mare lucru, da? Atâta timp cât creierul îmi funcţionează, lasă-mă în pace.
- *Dar cum o să ştiu?*
- Grace. Vocea lui era plină de enervare, frustrare şi - salvarea lui - afecţiune. Vei şti.
- Dar trebuie să te faci repede bine, zise ea, la fel de enervată, frustrată şi plină de afecţiune. Ca să pot să-ţi trag vreo două.

capitolul 22

Viaţa fără ciocolată este ca o plajă fără apă.

- Josh?
Habar n-avea cât trecuse când o auzi şoptindu-i numele. Se gândi cât de ciudat era că doar cu o zi în urmă sunetul numelui lui pe buzele ei i-ar fi provocat o erecţie. Acum, îi venea să o strângă de gât.
- *Nu*, zise el.
- Nu ţi-am cerut nimic încă.
Deschise un ochi, observă că ceasul de pe noptieră arăta miezul nopţii şi îl închise la loc. Poate aşa ea avea să creadă că el murise.

– *Josh.*

Oftă şi se răsuci pe spate. Nu avea să renunţe. Niciodată. Ştia asta acum.

– Încă respir.

Ea se cufundă în pat, lângă şoldul lui, şi puse o mână pe pieptul lui gol. Degetele ei îl mângâiară uşor, degetul mic trecând peste sfârcul său stâng.

Enervarea lui dispăru dintr-odată, şi întrebarea veche de secole dacă un bărbat rănit poate fi excitat primi răspuns.

Da, putea.

– Îţi vine să vomiţi? întrebă ea.

– Nu. Şi îmi ştiu numele şi nu îmi este nici frig, nici cald. Îmi este bine.

– Poţi să-mi urmăreşti degetul?

– Grace, am eu un deget pentru tine.

Ea oftă.

– Bine. Ne vedem peste câteva ore.

– Opt, zise el. Peste *opt* ore.

– Of...

Ştia că ea îi făcea pe plac, dar mâna ei *încă* aluneca peste el şi atingerea ei se simţea aşa bine, că lui nu-i păsa de nimic. De fapt, adormi aşa, întins ca un câine care cerşeşte să îi fie atinse părţile...

Şi se trezi câteva ore mai târziu supraîncălzit. *Avea* febră, se gândi el ameţit. Glumise legat de moarte, îşi bătuse joc de moarte şi acum chiar avea să dea colţul.

Şi apoi, pătura lui se mişcă. Şi gemu blând.

Nu era pătura. Era Grace.

Era două dimineaţa şi era întuneric, cu excepţia luminii de la baie, care cădea peste patul lui.

Grace era încă în rochia ei drăguţă. Fără pantofi. El era sub cuverturi şi ea peste, deci probabil adormise după a mia ei verificare. El era întins pe spate şi ea era cuibărită lângă el, cu capul pe umărul lui, cu părul pe faţa lui, respirând regulat, adânc, sforăind în felul ăla aproape nezgomotos, ceea ce-l făcu să zâmbească.

Zâmbetul îi provocă un nou junghi de durere şi îi reaminti de ce se afla ea acolo. Dar durerea era mai suportabilă decât cu câteva ore în urmă. Reuşi să se rostogolească şi să o tragă sub el.

Ea se trezi imediat, confuză şi ameţită.

- Ce-i?

Îi îndepărtă părul de pe faţă. Rămăsese cu el. Îşi făcuse griji în privinţa lui. Nu plecase de lângă el. Încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima dată când cineva îi purtase de grijă în loc să fie invers - şi nu reuşi.

- Îţi vine să vomiţi? întrebă el.

Ea clipi.

- Hm...

- Cum te cheamă?

Ea clipi din nou şi îşi mişti ochii.

- Râzi de mine. Mi-am făcut griji, să ştii, şi...

- Ai febră? Îi atinse tâmpla cu buzele. Nu.

O mângâie de la gât până pe piept, desfăcându-şi larg degetele, aşa cum făcuse ea cu el. Îi adora sânii. Erau plini şi moi.

Cu excepţia sfârcurilor. Sfârcurile ei erau mereu tari pentru el.

- Ce faci? întrebă ea.

- Vreau să văd dacă răceşti.

- Pipăindu-mă în halul ăsta?

- Îţi este frig, Grace?

- Nu.

El zâmbi şi îşi coborî capul, muşcând uşor cu dinţii de sfârc peste rochia ei subţire.

Ea gemu.

- Dacă nu îţi este frig, atunci eşti excitată, zise el.

- Mai există şi alte variante!

- Spune-mi una.

Trecu la celălalt sfârc şi ea gemu, arcuindu-se sub gura lui, degetele ei alunecând în părul lui şi peste rană. Lucru care-l făcu să şuiere de durere.

- Oh, Dumnezeule, îmi pare rău.

Continuând să o țină, se rostogoli pe spate, ca ea să-l încalece. Apoi, trase de bretelele subțiri spre cot și-i ridică rochia până la talie.

- Mereu.

Ea se încruntă.

- Mereu ce?

- Mereu mă faci să mă simt mai bine, zise el cuprinzându-i un sân.

Ea scoase un sunet de pură excitare, în vreme ce clătina din cap.

- Josh...

Îi dădu jos cupele de la sutien și o trase peste el, ca să i-i poată suge.

- Oh. Oh, ce bine este, zise ea ezitant. Dar nu ești pregătit pentru așa ceva.

Prinzând-o de șolduri, se împinse în ea, arătându-i exact cât de pregătit era.

- Josh, serios. Trebuie să stai nemișcat, nu să...

- Voi sta foarte nemișcat.

Se întinse și deschise bâjbâind sertarul de la noptieră, scoțând un prezervativ.

Înțelese că o convinsese când ea luă prezervativul. Trase de cearșaful dintre ei, apoi îi desfăcu pantalonii și i-i dădu jos, înainte de a pune prezervativul pe mădularul lui erect. El îi atinse coapsele, împingându-i rochia cât de sus se putea. Ea se ridică și îl primi în ea.

Grace icni, apoi își acoperi gura cu mâinile. Faptul că o vedea cum se chinuia să-și controleze gemetele de plăcere îl făcu să ajungă la un pas de orgasm. Strângând-o puternic, se împinse adânc în ea. Era udă, fierbinte, tare și, oh, Dumnezeule! O simțea minunat.

Mâini calde le acoperiră pe ale lui peste șoldurile ei. Le dezlipi de pe ea și le ridică spre tăblia de deasupra capului, încleștându-și degetele peste ale lui.

- Nemișcat, șopti ea. Trebuie să stai nemișcat.

Deschise ochii și-o găsi la câțiva centimetri de el. Ochii albaștri adânci se uitau la el, și aerul îi rămase în gât.

Aparent satisfăcută că el avea să renunțe la control, îi dădu drumul la mâini și îi atinse ușor umerii și pieptul, coborând spre stomac și urcând înapoi. Și apoi, începu să se miște deasupra lui.

Încet.

Dureros de încet.

Șoldurile lui Grace se mișcau, și capul îi căzu pe spate în timp ce ea se desfăta cu plăcerea oferită de corpul lui. De fiecare dată când el se mișca, ea se oprea. Ea deținea controlul și avea lucruri de făcut. Lucruri delicioase. Îi mușcă delicat buzele; nu era nimic ascuns în privirea ei, nu avea nici o reținere. Putea să vadă totul în acei ochi, și nu înțelegea cum se putea asta, dar ce se întâmpla între ei devenea tot mai fascinant.

Grace se mișca încet, pentru că nu voia să-l rănească, dar el avea nevoie de mai mult. El se balansă, schimbând unghiul, pătrunzând-o mai adânc. Trăgând iute aer în piept, se aplecă peste el, împreunându-și degetele cu ale lui în timp ce-l săruta. Pierdut în priveliștea pe care ea i-o oferea, îi șopti numele o dată și încă o dată.

Asta o aduse dincolo de limită, întregul ei corp cutremurându-se deasupra lui, și el gemu când valul îl luă și pe el imediat după ea.

Era cea mai erotică experiență din viața lui.

– Ar trebui să plec, șopti ea peste fața lui.

– Un minut. O trase lângă el și-i mângâie cu o mână spatele umed. Într-un minut.

Grace deschise ochii și aproape sări în sus.

Toby era nas în nas cu ea. Și Tank la fel.

Băiatul se afla pe un scaun, aplecat spre pat. Tank era chiar pe pat.

Pe ea.

Cel puțin, până când ea se ridică și-l mișcă. Cu o privire plină de reproș, câinele se rostogoli ca o minge de blană. Grace se uită la Josh, care era întins pe burtă, crăcănat și, din fericire, acoperit cu o pătură.

Tot din fericire, ea era complet îmbrăcată – și *nu* era acoperită de pătură. Doctorul dormea tolănit în tot patul.

Toby îi zâmbi.

– Ce cauți în patul tatălui meu?

„Da, Grace, ce cauți în patul tatălui lui?" Încercă să nu se uite la pantalonii lui Josh care se aflau pe podea, în spatele lui Toby, în vreme ce se întindea după cartea de pe noptieră. *Urșii Berenstain și-au uitat manierele.*

– Îi citeam o poveste de culcare, improviză ea.

Ceea ce era mai bine decât să-i spună despre partida de la miezul nopții.

– Nu este ora de somn, zise Toby.

Și când te gândești că fusese entuziasmată când el începuse să folosească cuvintele în loc de lătrat.

– Păi...

– Hei, micuțule, zise Josh, deschizând ochii. Cereale la micul dejun?

– Da!

– Ce zici să ți le pui tu.

– Singur? întrebă Toby.

– Da.

– Oh, ce tare!

Toby sări de pe scaun și fugi spre ușă.

Când dispăru, Grace își acoperi fața.

– Oh, Dumnezeule.

– Nu a văzut nimic.

Ea se ridică iute.

– Eram în patul tău! L-am fi putut speria pe viață!

– Grace, nu făceam nimic. Mă rog, eu nu făceam. Tu sforăiai.

– Eu nu...

Își îndreptă rochia și-și căută sandalele, încălțându-se. Se privi în oglinda dulapului lui și gemu. Părul răvășit. Buzele umflate. Fața roșie.

Sfârcurile tari.

– La naiba! Se lovi peste ele. Zici că sunt stricate!

Josh râse ușor.

- Mă plac mai mult decât mă plac celelalte părți ale tale.

Nu știa ce să zică. Și celelalte părți ale ei îl plăceau, chiar mult.

El se ridică mult mai ușor decât ea. Gol, normal. Josh n-avea nici un gram de jenă în tot corpul. Nu că ar fi avut nevoie.

- Ce faci? șuieră ea. Pune niște haine pe tine!

- Dumnezeule, femeie. Părea să-l fi luat o durere de cap. Șșștt.

Ea miji ochii.

- Acum câteva minute nu părea să te doară capul așa tare.

- Creierul este motivat să evite durerea căutând plăcerea.

- Creierul, zici? Pentru că eu sunt destul de sigură că partea corpului care căuta plăcerea este situată ceva mai jos decât creierul tău.

El scoase un râset slab. Înmuindu-se, Grace își petrecu brațele în jurul lui, încercând să-l ducă înapoi în pat. Nu era așa greu din moment ce el era cald, neted și tare.

Peste tot.

Cea mai tare parte a lui o împungea în burtă. Se părea că nu doar sfârcurile ei erau stricate.

Uitându-se unul la altul amuzați și îndurerați, el se eliberă din strânsoarea ei și se duse în fundul gol spre pantalonii de pe podea, pe care îi trase pe el.

- Ce faci astăzi? întrebă el.

- Varietatea obișnuită de treburi. Mâine am un alt interviu.

El îngheță pentru o clipă.

- În Seattle?

- Da, zise ea, distrasă mai mult de felul cum pantalonii îi stăteau jos pe șolduri. Mai ai niște doritoare anunțate pentru postul de bonă. Fu rândul ei să facă o pauză. Una dintre ele este Sarah Tombs, sora lui Mindy, de la florărie. Urmează cursurile on-line ale unui colegiu

și caută ceva de lucru cu jumătate de normă. Pot să o intervievez eu dacă vrei.

– Ar fi grozav.

Ea încuviință din cap.

– Cealaltă este Riley.

– Riley a lui Amy?

– Da. Dimineața are cursuri la colegiu, zise ea. Are nevoie de un loc de muncă după-amiaza sau seara. Adoră copiii, îl iubește pe Toby și, mai important, el o iubește.

Josh nu spuse nimic. În timp ce-și trăgea un tricou pe el, mușchii i se încordau și se relaxau într-un fel care o făcu să-și piardă iar șirul gândurilor. Când vorbi în sfârșit, schimbă subiectul.

– Am auzit că te-ai mai ales cu niște clienți.

– Da, îmi cam scapă lucrurile de sub control. Mindy mi-a adus hârtiile ei. În *pungi de magazin*. Clătină din cap. Ce-i în neregulă cu oamenii ăștia?

El zâmbi.

– Multe.

Zâmbetul o făcu să-și dorească să-l îmbrățișeze și poate să-l mai iubească un pic. Zâmbet stupid. Se îndreptă spre ușă.

– Mă întorc la timp să-l iau pe Toby.

– Astăzi, o să ne descurcăm. Fă ce ai de făcut.

– Nu te duci la muncă? Asta făcu să-i stea inima o clipă. Nu te simți mai bine.

– Sunt bine. Dar nu suficient de bine cât să tratez oameni.

Grace îl privi cu îngrijorare. Avea cearcăne. Părea încruntat. Gura îi era tensionată. Se stăpânea – clar nu știa cum să facă altfel –, dar se simțea ca naiba. Ea clătină din cap.

– O să anulez livrările de flori...

– Nu. Nu o face.

– Ești...

– *Bine*, zise el. Îl iau pe Toby de la şcoală şi mă duc în port cu el. Mergem la jocurile mecanice şi mâncăm prostii.

Ah. Îşi putea imagina... Toby alergând prin raiul porcilor şi Josh încercând să găsească de mâncat altceva decât hotdog.

– Eşti un tată bun, Josh.

El nu avu nici o reacţie evidentă, dar ea îl cunoştea deja şi îi simţi surprinderea. Nu-i spusese nimeni niciodată aşa ceva? Gândul o înduioşă. Şi nu era ceva efemer. Era genul de sentiment care o făcea să-şi dorească să se culcuşească în braţele lui şi să-l facă să se simtă bine. În multe feluri...

Ceea ce-i aminti că era *foarte* aproape de a obţine un loc de muncă – în sfârşit –, şi el era *foarte* aproape de a găsi o bonă – după care, timpul lor împreună avea să se termine.

Şi, când avea să se întâmple asta, nu urma să mai aibă motive să-l vadă. Cel puţin, nici un motiv care să nu implice ceea ce amândoi spuseseră că nu voiau – o relaţie serioasă.

capitolul 23

Cel mai bun drog este ciocolata.

În ziua următoare, Grace avu interviul în Seattle şi porni la drum înapoi spre Lucky Harbor. Pe scaunul din dreapta avea un dosar mare, strălucitor şi elegant în care se afla o ofertă oficială, plus toate beneficiile mari, strălucitoare şi elegante care veneau odată cu oferta.

Era o ofertă chiar bună. Fără cutii de pantofi cu chitanţe, fără pozat pentru cursuri de desen şi fără rahat de câine. Fără paraplegici morocănoşi sau războinici Jedi îngrozitor de adorabili. Locul ăsta de muncă avea să fie doar despre verificări, balanţe, foi de calcul şi programe

detaliate de analiză pentru o bancă medie cu potențial de creștere.

Fără emoții haotice.

Acum, mai rămânea să decidă dacă asta voia. Acest gând era atât de neliniștitor, că fu nevoită să parcheze și să se uite la ea în oglinda retrovizoare.

Normal că voia locul de muncă. Venea cu un salariu bun și cu multe beneficii complete. După asta țintise și asta avea să-i facă familia mândră. Dar asta însemna și să lase în urmă lucrurile și oamenii care ajunseseră să însemne așa mult pentru ea.

„Pauza s-a terminat", își spuse ea ferm. Distracția era distracție, dar sosise momentul să-și urmeze planurile de viață. Ba chiar cam trecuse momentul.

Se îndreptă spre chei. O sunase pe Sarah pentru un interviu preliminar pentru postul de bonă. Se întâlneau în douăzeci de minute la restaurant. Era pe la jumătatea orașului, când o văzu pe Anna pe trotuar, mânuindu-și furioasă scaunul. Mai că scotea fum pe nas. Grace parcă și coborî din mașină. Își putea da seama că Anna plânsese, dar, din moment ce nu își dorea să moară, nu pomeni nimic despre asta.

– Ce faci?

– Ce ți se pare?

– Păi, mi se pare că ești hotărâtă să omori pe cineva, zise Grace. Și, din moment ce nu ți-ar sta bine în salopeta aia portocalie, mă gândeam că am putea discuta.

– Mi s-ar potrivi de minune salopeta portocalie.

– Nu-i stă *nimănui* bine în portocaliu. Vorbește cu mine.

Anna își dădu ochii peste cap.

– Acum vorbești exact ca el.

Grace oftă. Nu aveai cum să grăbești un Scott – niciodată.

– Urci în mașină sau nu?

Anna își șterse rimelul de sub ochi.

– Da. Sigur. Când urcă pe scaunul din faţă, se uită la dosarul pe care Grace îl pusese pe bord. Ce-i ăsta? întrebă ea, deschizând dosarul fără să mai aştepte răspunsul.

– Hei, sunt lucruri personale, zise Grace.

– Doamne, te plătesc *regeşte!* exclamă Anna, privind în partea de jos a ofertei. Ce ai zis că faci? Socoteşti banii oamenilor?

Grace oftă.

– Ceva de genul ăsta, da.

– Vreau şi eu un job aşa bine plătit.

– Ia-ţi o diplomă.

– Uite, vorbeşti iar ca fratele meu.

Anna frunzări hârtiile o clipă, gânditoare. Tăcută.

– Îi iau un interviu lui Sarah la restaurant. Vrei să ajuţi?

– Cred că da.

La Eat Me, Jan le aduse ceai cu gheaţă când se întâlniră cu Sarah şi CV-ul ei drăguţ, curat, abia tipărit. Era de prin partea locului şi toată lumea o plăcea. Avea o listă kilometrică de referinţe şi putea începe imediat.

Era o treabă uşoară.

După ce Sarah plecă de la masă, Grace se uită la Anna.

– Deci?

– Ce deci?

– Ce părere ai?

– Parcă ar fi Mary Poppins, zise Anna.

Da. La naiba! Era perfectă. Cu mult peste Grace. Dar *nu* asta era ideea, îşi spuse ea. Niciodată nu-şi dorise ca acest loc de muncă să fie ceva mai mult decât unul temporar în drum spre Lumea Reală.

– Pari enervată, remarcă Anna. Cauţi de câteva săptămâni pe cineva care să te înlocuiască. De ce nu ţopăi de fericire?

– Vrea să se mărite cu logodnicul ei. Va fi prea ocupată cu planurile de nuntă ca să se joace cu Toby.

– A zis că plănuiesc să fugă pe ascuns.

– Exact, zise Grace. Ceea ce înseamnă că va dispărea vreo două săptămâni. Toby nu are nevoie de genul ăsta de întreruperi; a trecut prin destule.

– Atunci, angajeaz-o pe Riley.

– Da, dar Riley este atât de... tânără.

Anna se uită la ea, apoi râse.

– Stai să văd dacă înțeleg. Mai întâi, nu găsești o candidată bună. Acum, ai nu una, ci *două*, dar nu îți convine nici una?

– N-am zis asta.

Anna clătină din cap.

– Chiar ești la fel de țăcănită cum credeam.

– Ia uite cine vorbește, replică Grace. Acum, spune-mi ce naiba căutai cu scaunul pe drum ca o mașină de curse – care un e totuși într-o cursă.

– Tu prima. Spune-mi de ce nu ești fericită cu oferta care ai primit-o, cea pentru care orice om normal ar sărbători deja la ora asta.

Se uitară una la alta; se aflau într-un impas.

– Tu prima, se târgui Anna cu același talent ca fratele ei. Și apoi, îți spun și eu.

– Ei bine, începu Grace. Chiar aș fi de acord, doar că tu ești o șmecheră și o persoană care nu spune adevărul...

– O persoană care nu spune adevărul?

– E mai drăguț decât să te numesc mincinoasă, spuse Grace ridicând din umeri.

– Bine, fie. Anna se foi. Astăzi a fost ziua.

– Ziua...

– Cu Devon, zise Anna. Ziua în care am fost, în sfârșit, de acord să... știi tu. Să fac nefăcutul.

– Oh. Stomacul lui Grace se strânse. Și? Ești în regulă?

– Da. Chiar credeam că sunt pregătită. Doar am douăzeci și unu de ani.

Grace își ținu răsuflarea. „Spune-mi că nu ai făcut-o..."

– Am ajuns acolo, zise Anna. La el acasă. Și era același dormitor împuțit, vechi, cu un bong uriaș într-un

colţ şi postere cu Megan Fox pe pereţi, şi fără feţe de perne pe perne...

„Porc."

– Adică, nu ştiu la ce mă aşteptam, zise Anna. Bănuiesc că, într-un fel, credeam că va fi romantic şi special. Ştii?

– Da, ştiu. Şi ar trebui să fie romantic şi special. Ce s-a întâmplat?

– M-am răzgândit.

Grace eliberă aerul pe care îl ţinea în ea.

– Este în regulă să te răzgândeşti.

Anna ridică din umeri, apoi clătină din cap.

– Devon s-a enervat.

„Spune-mi că am un motiv bun să sun la poliţie ca să-l aresteze."

– Te-a rănit?

– Nu. Sigur că nu. Nu aş lăsa un tip să mă rănească. Vocea Annei se poticni. Dar s-a purtat ca un măgar. Nu a vrut să mă ducă acasă.

„Idiot."

– Aşa că ai plecat pe autostradă? întrebă Grace. De ce nu ai sunat pe cineva, pe Josh sau pe mine?

– Josh e la muncă.

– Ar fi venit oricum, zise Grace. Şi ştii asta. Şi eu aş fi venit.

– Fără să-l omorâţi pe Devon?

Grea întrebare.

– Bine, probabil că Josh ar întâmpina ceva problema la faza asta, dar mă poţi suna pe mine, Anna. *Mereu.* Te iau fără să îţi pun vreo întrebare şi te duc unde ai nevoie să mergi. Mă rog, cu excepţia singurului loc unde chiar *vrei* să mergi. Din păcate, nu am suficienţi bani pe card cât să mergem în Europa. Dar am rezervorul plin, ceea ce ne poate duce vreo trei sute de kilometri în orice direcţie.

Anna îşi dădu ochii peste cap, dar totuşi *aproape* zâmbi.

– Tot vreau să merg în Europa.

- Nu-mi spui nimic nou.

- Și apoi, după Europa, mi-am dat seama ce vreau să fac cu viața mea. În afară de a înnebuni oamenii cu care mă intersectez.

- Anna. Grace acoperi mâinile Annei cu ale ei. Ale Annei erau bătătorite și puternice de la învârtitul roților scaunului ei. La fel de puternice ca posesoarea lor. Nu este nevoie să te oprești din ceva ce îți iese așa bine.

Anna pufni.

Grace îi zâmbi, apoi lăsă amuzamentul să se stingă.

- Știi că poți să faci orice vrei, da? Să te cațări pe munți, să pui capăt foametei mondiale, să fii stăpâna universului?

- Vreau să lucrez cu oameni ca mine. Să-i ajut să se adapteze. Știu, zise ea repede, că sunt rea și insuportabilă, dar asta sunt. N-are nimic de-a face cu picioarele mele, care nu funcționează. Cred că m-am adaptat destul de bine din acest punct de vedere.

- Sunt de acord, zise Grace încet. Deci vrei să fii consilier? Terapeut?

- Psiholog. Specializat în adolescenți insuportabili. Zâmbi. Cine ar fi mai bun, corect?

- Frumos, zise Grace. Ar trebui, probabil, să renunți la încruntături, poate să te mai cenzurezi, dar frumos. Chiar frumos. Fă-o!

- Doar că, în ultimii trei ani, am spus că vreau să merg la școală de vreun milion de ori, și, de fiecare dată când Josh a reușit să mă înscrie, eu am dat-o în bară.

- Atunci, nu o da în bară, zise Grace.

- Nu pot să-i spun. Nu mă va crede. Și-a pierdut încrederea în mine.

- Anna. Grace clătină din cap. Nu și-a pierdut încrederea în tine. Ai și tu măcar puțină încredere în *el*. Pentru că Anna nu părea prea sigură, Grace continuă: Te-ai născut o luptătoare. Așa că luptă pentru ceea ce vrei.

Anna încuviință din cap, apoi zâmbi.

- Ce-i?

- E rândul tău. Trebuie să-mi spui şi tu. Despre oferta asta de muncă.

- Păi, zise Grace, este o ofertă bună.

- Pe bune?

- Este fix ce şi-au dorit părinţii mei pentru mine. Şi am crezut că este tot ceea ce-mi doream şi eu.

- Dar nu este?

- Ba da, este.

Grace ezită. Nu ştia cum să exprime ce simţea în privinţa asta, pentru că erau sentimente noi. „Marele loc de muncă" avea să-i satisfacă scopul de ajunge o femeie cu o carieră de succes. Dar descoperise ceva pe durata şederii ei în Lucky Harbor - fericirea. Nu ar trebui să fie şi ea un scop?

- Nu vreau să plec din Lucky Harbor, recunoscu ea. Îmi place aici. Mă simt mai acasă decât... ei bine, acasă.

Anna nu râse. Nu-şi dădu ochii peste cap şi nu scoase o singură remarcă sarcastică. Doar încuviinţă din cap.

- Păi, atunci, există doar un lucru de făcut.

- Care?

- Este dureros, o avertiză Anna. Va trebui să îţi urmezi propriul sfat şi să lupţi pentru ceea ce vrei.

Grace se uita la ea când uşa restaurantului se deschise. Josh intră, cu o expresie înverşunată. Purta ţinuta de doctor, legitimaţia de spital îi atârna în jurul gâtului şi era foarte încruntat.

Înainte să-i vadă expresia, Jan porni spre el cu carneţelul pentru comenzi în mână, dar apoi se retrase.

Josh se îndreptă direct spre Anna şi Grace, strângând din dinţi când se întoarse spre sora lui.

- Tocmai am fost sunat de trei ori să mi se spună că mergeai cu scaunul pe autostradă, plângând şi refuzând să accepţi să te ia cineva.

Şi fugise de la spital, în mijlocul turei, ca să vină după ea. Grace se topi.

Dar nu şi Anna.

- Asta-i o tâmpenie, zise ea. Cine a zis că plângeam? Vreau să vorbesc cu acea persoană!

Josh nu era amuzat.

- Ce dracu' s-a întâmplat?

Vorbise încet, dar rămăsese în picioare, și, la cât de mare era - ca să nu mai zicem și cât de charismatic -, lumea se uita la ei.

- Uite, zise Anna arătând spre fereastră. Un cățel.

Josh miji ochii, dar trase aer în piept și se strecură în separeu.

- Anna...

- Grace a primit oferta!

Privirea lui Josh trecu la Grace. Era ca un laser tăios, ca de obicei, dar, pentru o clipă, cea mai scurtă dintre clipe, ceva greu de definit sclipi. Grace voia să vadă din nou acel ceva, să îl atingă sau, mai bine, voia ca el să i-o ofere de bunăvoie.

- Felicitări, zise el liniștit.

Calm. De parcă nu conta deloc, când amândoi știau că, de fapt, conta enorm.

- Nu am acceptat încă, zise ea.

- O să-i dea mulți bani, comentă Anna. Ar fi nebună să nu accepte.

- Meriți, zise Josh liniștit.

- Bine! exclamă Anna, îndepărtându-se cu scaunul de masă. Deci cine-i gata să meargă acasă?

Grace se ridică și căută bani prin geantă să achite nota. Josh puse o mână peste a ei, se întoarse și aruncă o privire în direcția lui Jan.

Jan își mișcă bărbia în semn de încuviințare. Avea să treacă nota în contul lui Josh.

În parcare, Grace ezită. Se gândea că Anna avea să meargă cu Josh, dar o văzu la mașina ei, chinuindu-se cu scaunul. Grace se uită la Josh.

- O duc eu.

Cu maxilarul încordat, el făcu un pas în față și o ajută pe Anna să urce în mașina lui Grace, apoi se duse la a lui.

Douăzeci de minute mai târziu, Grace o lăsase pe Anna acasă şi se întâlnise cu Toby în staţia de autobuz. Abia intrară pe uşă, că apăru Josh.

- Hei, zise Grace surprinsă, ţi-ai terminat tura?

- Nu. M-am dus până acolo, dar trebuie să fac asta. Unde-i Anna?

- În camera ei.

Auzea cum îi suna telefonul într-o veselie în buzunar. Josh nu-l băgă în seamă şi se îndreptă spre hol. Pentru că nu voia să fie aproape de explozia iminentă, Grace îl luă pe Toby în bucătărie, punându-l să mănânce morcovi cu sos de iaurt. Dar, după cum se dovedea, vocile se auzeau.

- Spune-mi ce naiba căutai singură pe autostradă aşa, se auzi vocea lui Josh.

- Veneam de la Devon.

- Ţi-am zis să nu te mai vezi cu el.

- Asta nu-i decizia ta, replică Anna.

- Ce s-a întâmplat acolo, Anna?

Vocea lui era joasă şi controlată. Furioasă.

- Nu vrei să ştii, zise ea.

- Ba vreau să ştiu.

- *Nu vrei.*

Vocile lor urcau. Grace îi mai dădu nişte morcovi lui Toby, apoi îl căută pe Tank, gândindu-se că ar fi bun pentru o diversiune. Sigur rodea mobila pe undeva sau făcea ceva rău. Dar Tank stătea la picioarele ei, părând melancolic şi trist că nu participa la petrecerea cu morcovi.

Unde era un „ham, ham" zgomotos când avea nevoie de el?

- Căţeilor le plac morcovii, zise Toby.

- Se pot îneca cu ei, răspunse Grace.

- Vorbeşte cu mine, se auzi Josh către Anna.

- Bine! răzbi până la ei vocea ridicată a Annei. Urma să-mi pierd virginitatea astăzi! Fericit acum? Eşti încântat că ţi-am spus?

– Anna. Vocea lui Josh părea încordată, de parcă îi era greu să scoată vorbele. Îmi poți spune orice, știi asta. Dar asta... cu *el*? Doamne! Cât de proastă poți să fii?

Ah, Josh tocmai fluturase mantia roșie în fața taurului.

Liniștea explodă de la capătul holului, atât de densă, încât Grace abia putea să respire.

Dar, din câte se părea, Anna putea.

– Pot să fac ce vreau cu viața mea. Sunt *adult*.

– Atunci, poartă-te ca atare. Josh nu urla precum Anna, dar era pe aproape. Și nu ești adult până când nu te poți întreține singură.

– Tati e supărat, șopti Toby.

Grace se uită din nou la Tank, care era calm și tăcut.

– Glumești? întrebă ea cățelul. Serios, *acum* o să te porți frumos?

– Asta-i o tâmpenie! urlă Anna la fratele ei. Nu este ca și cum tu ai fi un sfânt! Tu nu trebuie să te mai supui nici unei reguli! Tu poți să faci ce vrei, oriunde vrei.

– Anna...

Se opri, și Grace și-l imagină trecându-și frustrat degetele prin părul deja ciufulit. Se simțea și ea frustrată, pentru că știa că el făcea totul de dragul familiei lui. Și Anna era conștientă de asta. Grace se aștepta ca el să spună acest lucru, chiar dacă știa că nu avea să o facă.

– Nu discutăm despre cum îmi trăiesc eu viața, ce fac eu, zise el. Punct.

– Nici despre bonă?

Grace trase aer în piept. Toby se uită la ea cu înțelepciunea unui copil de cinci ani, în timp ce ea făcu tot ce putu să pară inocentă.

– Mai mult iaurt? întrebă disperată. Cavalerii Jedi au nevoie de oase puternice. Uite, și niște lapte.

– Tank este trist, zise Toby. Vrea un morcov.

Tank se învârti, apoi se așeză și oferi o lăbuță și un rânjet plin de speranță.

– Vezi? zise Toby. Spune „te rog".

Grace cedă şi se duse la dulap după un biscuiţel pentru câini.

– Eu doar am vrut să fiu normală, zise Anna spre fratele său, cuvintele răsunând pe hol. Am vrut să mă simt ca o femeie, Josh. Şi Grace a zis...

– Stai un pic. Grace ştia?

Oh, la dracu'!

– A ghicit, zise Anna. Şi nu e ca şi cum ţi-aş putea spune *ţie*. Nu ai fi putut înţelege, pentru că tu eşti ca un robot. Nu îţi permiţi să ai sentimente.

Urmă un alt moment de tăcere, timp în care Grace spera că Josh nu-şi omora sora. Dar el făcuse jurământul de a salva vieţi, deci probabil doar scrâşnea din dinţi.

– Dacă aşa simţi, zise el într-un final, părând epuizat, atunci ar trebui să pleci.

– Fix asta zic şi eu! Vreau să merg în Europa!

– Nu, vreau să zic să pleci. Să te muţi. Dacă nu poţi fi fericită aici sau la colegiu, atunci trebuie să pleci să vezi ce faci cu viaţa ta şi să înveţi să te întreţii singură.

Alt moment de tăcere, marcat de şoc.

Grace se strâmbă. Perfect – un ultimatum, ceea ce, *alooo*, nu funcţiona niciodată, *cu atât mai puţin* cu tineri de douăzeci şi unu de ani. În plus, Anna semăna aşa mult cu Josh, până la ultimul fir de păr încăpăţânat din capul ei încăpăţânat. Cum de nu putea să vadă asta?

Ce-i drept, Grace nu avea prea multă experienţă cu legăturile de sânge. De fapt, nu avea nici un fel de experienţă cu legăturile de sânge. Dar până şi ea ştia că nimeni nu-i putea spune lui Josh ce să facă. Atunci, de ce ar crede el că asta ar funcţiona când venea vorba despre sora care semăna aşa mult cu el?

Grace porni spre hol cu intenţia de a interveni cumva pentru a linişti situaţia, dar se lovi de Josh, care ieşea din camera Annei.

– Scuze, zise ea, mă gândeam că aş putea să ajut...

– Nu poţi, zise Anna din uşă, cu ochii aruncând fulgere. Nimeni nu poate să ajute, pentru că este un măgar arogant, crispat şi rigid care nu ascultă.

– *Mereu* ascult, zise Josh. Ție nu-ți place ce zic. Se uită la Grace pentru sprijin, dar ea ezită. Doamne! continuă el și-și ridică mâinile în timp ce Anna trecea de ei doi, îndreptându-se spre ușă. Unde te duci? o întrebă el.

– Ce-ți pasă? Mi-ai zis să plec.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Anna. Eu nu...

Ușa se trânti. Josh trase aer în piept și se întoarse spre Grace. Ea încercă să zâmbească slab.

– A mers bine, nu? Să vorbiți... Se opri când el își dădu ochii peste cap. Bine, deci nu a mers. Dar un ultimatum, Josh? Serios? Ești doctor. Aș zice că te duce capul mai mult de atât.

– Poftim?

Cerul să o salveze de masculii alfa enervanți.

– Oh, pe bune, zise ea. Ai pierdut lupta în secunda în care ai încercat să-i spui ce să facă în loc să discuți...

– Discutatul nu merge *niciodată* cu ea.

– Ești sigur că ai încercat cu adevărat? întrebă Grace.

Josh mijii ochii.

– Am încercat totul în ultimii cinci ani. Am întrebat, am spus, am implorat...

Ea se îndoia de ultima parte. Nu și-l putea imagina pe Josh implorând. Mă rog, asta nu era complet adevărat. În noaptea în care murise doamna Porter și el fusese beat, o implorase oarecum: „Nu te opri, Grace. Oh, te rog, nu te opri niciodată".

Probabil nu voia să i se amintească asta acum.

Adevărul era că moartea părinților lui îl pusese în niște roluri inconfortabile și nefirești – să fie părinte pentru sora lui, stâlpul casei, protector... totul. Își asumase toate rolurile, la care se adăuga și munca lui incredibil de solicitantă. Iar asta avusese un efect negativ asupra relației lor.

Dar nici Anna nu mai era fata de șaisprezece ani.

– Crește, zise Grace. Este suficient de mare să facă propriile greșeli.

– Şi acum, tu eşti expertă în chestiuni de familie? întrebă el. Tu, regina fugitului din faţa propriilor probleme familiale?

– Bine, asta nu-i chiar corect, zise ea încet, afectată. Nu am fugit...

– Nu, doar ai minţit, în loc să le spui că visurile tale nu coincid cu ale lor.

Ea deschise gura, dar el nu terminase.

– I-ai ţinut partea Annei.

O spuse pe un ton calm. Cu vocea lui profesională, detaşată. Şi asta chiar o atinse.

Părinţii ei îi vorbeau pe acelaşi ton când îi dezamăgea sau când păşea pe lângă drumul trasat de ei – chiar dacă o făcea doar din neatenţie.

Nu o judecau, niciodată, dar nici un arătau vreo emoţie reală de ataşament. Nici un sentiment.

Procesă neaşteptata durere dată de conştientizarea acestui fapt.

Josh interpretă greşit tăcerea ei.

– I-ai ţinut partea, repetă el, în loc să fii cu mine.

Ea îşi regăsi vocea, care *nu* era lipsită de emoţie. Se enervase.

– Nu mi-am dat seama că trebuia să ţin partea cuiva.

– Şi apoi, continuă el, ai acţionat pasiv-agresiv şi ai vorbit cu Anna pe la spatele meu...

– Ia stai un pic. Îşi dădu seama că el căuta o ceartă de când intrase pe uşă – şi tocmai primea una. Nu ştii despre ce vorbeşti, zise ea. *Nu* sunt pasiv-agresivă. Eu doar...

El ridică dintr-o sprânceană şi aşteptă cu o răbdare prefăcută, lucru care o făcu să clocotească. Nu mai avea ce să demonstreze, nimănui – şi cu atât mai puţin ei înseşi.

– Ştii ceva? zise ea. *Las-o baltă*. Nu mai am ce să spun când eşti aşa.

– Aşa? repetă el.

– Tu. Când eşti încăpăţânat şi îndărătnic şi...

– Înseamnă acelaşi lucru, Grace.

– Încrezut, adăugă ea. Un *doctor*... prea educat şi arogant. După această ultimă insultă, trase adânc aer în piept şi continuă: Bine, nu băga în seamă partea cu doctorul. Astea-s propriile mele sechele. Nu am vrut să zic ultima parte.

– Credeam că ai terminat de discutat cu mine.

– Of! Îşi luă geanta şi porni valvârtej spre uşă. Ajunse până la uşă când îşi aminti că era încă în timpul programului de lucru. Făcu stânga împrejur. Te duci înapoi la spital?

– Trebuie.

– Bine. Şi ar trebui să ştii că i-am luat interviu lui Sarah. Presupunând că ai încredere în judecata mea pasiv-agresivă, este perfectă pentru tine şi poate începe imediat.

– Minunat, din moment ce tu ai obţinut jobul pe care-l voiai.

– De fapt, zise ea, nu ştiu dacă-l vreau.

– Atunci, spune-mi.

„Da, Grace, spune-i." Dar el stătea acolo, mare şi sigur pe sine, cu umerii imposibil de largi, suficient de puternici cât să susţină toată greutatea întregii lui lumi.

Lucru pe care-l făcuse.

Şi ce făcuse *ea*? Exact ce o acuzase el – urmase orbeşte un drum trasat pentru ea, fără să piardă timp punându-şi întrebări sau măcar luând atitudine şi expunându-şi propriile speranţe şi visuri.

Asta o ruşina. O făcea să se simtă ruşinată până în măduva oaselor. Habar n-avea cum să-i spună că nu voia decât să dea naibii singurul lucru la care se pricepuse vreodată şi să o ia de la capăt. Că voia să păstreze această mică lume pe care şi-o crease. Aşa că nu spuse nimic, ci se duse în bucătărie.

– Ce zici dacă mai facem nişte brioşe? îl întrebă ea pe Toby.

– Oh, da!

Uşa de la intrare se închise, şi Grace simţi împunsătura unor emoţii neidentificate.

Regret.
Anxietate.
Pierdere.
Şi mai era ceva, ceva ce-i nelinişti stomacul, pentru că se simţea la fel ca inima frântă.
„Acum, te mai distrezi?"

capitolul 24

Ciocolata este mai ieftină decât terapia, şi nici măcar nu ai nevoie de o programare.

Cincisprezece minute mai târziu, Josh era înapoi la Urgenţe, încercând să se concentreze asupra pacienţilor, lucru care nu era deloc uşor. De ce se certase cu Grace? Pentru că ea se integrase în existenţa lui, şi acum el nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea? Pentru că primise un job pe care el nu era convins că ea îl voia şi pentru că avea să plece? Nu avea sens. Mereu ştiuse că avea să plece. Şi, dacă accepta oferta din Seattle, nici măcar nu ar fi departe.
Dar nu asta era ideea. Ideea era că nu avea să fie la fel.
Era vina lui.
Doar vina lui. O sună pe Riley şi o întrebă dacă era liberă să stea cu Toby, ca Grace să poată pleca dacă voia. Riley îl asigură că se îndrepta spre casa lui, să stea fără griji.
Josh petrecu următoarele cinci ore lucrând şi, la sfârşitul turei, tot ce-şi dorea era să se prăbuşească undeva. Mallory îl prinse pe hol. Era în haine roz, cu părul prins sus, arătând un pic extenuată.
– Ai un minut? întrebă ea.
Toată ziua fusese o nebunie la Urgenţe. Fusese un accident cu cinci maşini lovite pe autostradă, obişnuitele infarcte şi mahmureli şi o groază de amigdalite. Ţinuse pasul cu el toată ziua.

– Pentru tine, mereu.

Ea zâmbi.

– Oh. Nu mă face să-i zic lui Ty că îl las pentru bunul lui prieten.

– Spune-i că ți-ai dat seama că ai nevoie de un bărbat adevărat.

Ea râse, dar el nu reuși să facă același lucru. Mallory îl privi o clipă mai lungă; apoi zâmbetul ei dispăru.

– Oh, Josh. Ai făcut-o, nu?

– Ce?

– Ai dat-o în bară?

El clătină din cap.

– Ce te face să crezi că *eu* am dat-o în bară?

– Pentru că tu ești ăla cu sculă.

Josh oftă.

– Poate nu era nimic de dat în bară.

– Oh, Dumnezeule. Cum poate fi un tip așa inteligent ca tine atât de prost?

– *Prost?*

– Da, prost! Te-ai îndrăgostit de ea, Josh, o știu. *Toți* știm. Ți se vede pe față. Se vede din felul în care te porți cu ea.

– Nu mă port cu ea mai diferit decât cu restul oamenilor, zise el.

– Serios? Deci îți plătești toate bonele cu o mie de dolari pe zi?

– Pe *săptămână*, bâigui el.

Dar ea nu asculta. Continua să-l critice.

– Vreau să zic, nu pot să înțeleg cum de nu poți vedea. Te-ai uitat la tine în poza aia de pe Facebook? Sau ai observat cât de relaxat ai fost în ultimele săptămâni? Îl lovi în piept. *Relaxat*, Josh. *Tu!* La dracu', ai vândut cabinetul ca să poți avea o viață privată. Așa că trezește-te și acceptă adevărul – ești nebun după ea. Te-ai încrezut în ea. Tu, Regele-Eu-Nu-Mă-Încred-În-Nimeni!

– O *plătesc* să fie de încredere.

– Da, păi, m-ai plătit și pe mine când am lucrat la cabinetul tău, pe când aveai nevoie de asistente, îi reaminti

ea. Asta înseamnă că ne-o tragem lângă piscină ca doi adolescenţi?

– Ţi-a zis? întrebă el cu neîncredere.

– Nu. De fapt, Anna mi-a zis, recunoscu ea. Şi apoi, şi eu, şi Amy am sărit pe Grace pentru detalii – pe care, apropo, nu a vrut să le zică. Ştii de ce, Josh?

Nu îi era teamă de multe, dar până şi el ştia că trebuia să îi fie teamă de Mallory când ochii ei erau plini de furie ca acum, aşa că nu zise nimic.

– Pentru că nu oferi detalii când te *îndrăgosteşti*. Trase adânc aer în piept şi, cu mâinile în şolduri, îl studie. Dă-mi voie să-ţi zic ceva. Te iubesc, dar, dacă o răneşti în vreun fel pe Grace, eu o să te... Pufni câteva momente. Ei bine, nu ştiu ce. Depinde de ce ai făcut tu.

Din nou, presupunerea că era vina lui.

„Pentru că este, idiotule..." Se ciupi de nas.

– Uite, e târziu. Sunt obosit. *Tu eşti* obosită. Voiai să-mi spui ceva important sau doar să ţipi la mine?

Ea oftă.

– Aproape uitam. Voiam să ştiu dacă poţi prelua o tură la Centrul de Servicii de Sănătate săptămâna asta.

– Depinde când pleacă Grace şi dacă o să găsesc pe cineva să se ocupe de Toby.

– Oh, da. Corect. Mallory oftă şi deveni tăcută, foarte tăcută. Îmi tot spun că nu va pleca, ştii?

Ştia. Ştia, pentru că şi el făcea la fel. I se strângea stomacul la gândul că Grace avea să se stabilească în Seattle.

Şi îl durea inima.

Ceea ce dovedea că Mallory avea dreptate, normal. *Era* nebun după Grace, şi el habar n-avea ce simţea ea. La început, crezuse, greşit, că ea are nevoie de el. Că el era cel care-i făcea *ei* o favoare.

Se înşelase. Amarnic.

Grace nu avea nevoie de un bărbat care să fie centrul universului ei. Nu depindea de nimeni. Nu avea să fie niciodată ceva de care un bărbat să aibă grijă. Ce fusese

în capul lui de crezuse asta? Mai ales că adevărul era că *ea* fusese cea care avusese grijă de el încă din prima zi.

- Mă duc acasă acum, zise el. Doar dacă nu cumva vrei să îmi mai dai una.

- E cazul? întrebă ea.

- Nu.

Îl studie o clipă îndelungată, apoi îl surprinse când scoase un suspin și îl îmbrățișă strâns.

- Este în regulă să te îndrăgostești ca un prost, îl asigură ea, mângâindu-l ca și cum ar fi fost un băiețel, un bărbat adult cu un cap și jumătate mai înalt ca ea. O *dată*, continuă ea cu o voce în care se citea avertismentul.

Apoi, făcu un pas în spate și ieși înainte ca el să-i poată spune că-și folosise deja rația de prostie în dragoste.

Cu cinci ani în urmă.

Doar că în retrospectivă e totul mai ușor de analizat. Și acum, știa că ce avusese cu Ally nu fusese atât dragoste, cât dorință carnală. Când venea vorba despre ce avea cu Grace, nu era sigur. I se părea că semăna mai degrabă cu o arsură în capul pieptului.

În drum spre casă, o sună pe Anna. Nu-i răspunse, dar, două minute mai târziu, primi un mesaj de la ea în care îi spunea că ar trebui să o lase dracului în pace, că era cu prieteni, că era bine și că avea să vină să discute cu el când avea să fie suficient de matură încât să nu mai vrea să-l omoare.

Se gândi că asta avea să dureze o vreme. Trecu pe la Devon, să se asigure că Anna nu era cu el, dar era întuneric și nu-i răspunse nimeni la ușă. Ușurat, se îndreptă spre casă.

Și aici era întuneric - se vedea doar o mică lampă în camera de zi. Când intră, Grace se ridică de pe canapea.

- Toby doarme, zise ea și îi întinse corespondența. De fapt, i-o trânti în brațe. Am mâncat spaghete. Mai sunt, dacă poți înghiți sos la conservă.

Se îndreptă spre ușă.

- Ai rămas, zise el.

Ea se întoarse ca să se uite la el.

Da. Nu era cea mai bună replică a lui, trebuia să recunoască. Dar era ameţit din cauza oboselii şi a îngrijorării şi nu se simţea deloc în apele lui. Nu era niciodată un amestec inspirat.

- Vreau să zic că mă aşteptam ca Riley...

- I-am zis că mă ocup eu de Toby, spuse ea. Pentru că am făcut-o. Chiar credeai că nu o voi face? Că voi pleca pur şi simplu?

Orice văzu pe chipul lui o făcu să se apropie şi să-l împungă în piept cu un deget. Dureros. Doamne! Femeile din viaţa lui erau înfricoşătoare.

- Ai crezut, zise ea cu neîncredere. Ai crezut că lucrurile au devenit mai dificile şi că voi pleca. Ei bine, du-te dracu', doctore Scott! Poate că slujba asta a început ca o favoare - către *tine*, aş adăuga eu -, dar nu este o simplă livrare de flori sau o slujbă de contabil. Îl împunse din nou. Aici nu-i vorba despre conturi, bani şi altele de genul. Este vorba despre un câine, şi un copil, şi o fată, şi un bărbat, toţi având nevoie de mine - sau aşa am crezut.

- Grace...

- Nu, cred că tocmai ţi-am spus ce poţi să faci. *Să te duci dracului.*

Se îndreptă spre uşă din nou, dar Josh se săturase azi de oameni care ţipau la el şi/sau îl părăseau. Avusese parte de asta cu vârf şi îndesat şi era plin de draci. O prinse de partea din spate a puloverului şi o trase înapoi.

Ea îl ţintui cu o privire furioasă, dar el terminase cu vorbitul. O luă pe sus şi o duse ca un primitiv pe hol, către dormitorul lui. Acolo, o puse jos, închise şi încuie uşa şi o lipi pe Grace de perete.

Ea deschise gura - cu siguranţă ca să se ia de el -, aşa că el îi acoperi gura sexy cu a lui.

Mâna lui alunecă pe ceafa ei pentru a o ţine nemişcată cât o săruta de parcă se îneca şi ea era singura lui speranţă de salvare.

Pentru că ea *era* singura lui speranţă.

Grace ştia că ar fi trebuit să se elibereze şi să iasă din camera lui Josh, doar că avea o problemă. Una mare.

O lipise de perete, o ţinea acolo cu mai mult de un metru şi optzeci de centimetri de testosteron în formă. Asta ar fi trebuit să o înfurie. Dar probabil creierul ei încurcase semnalele, pentru că dintr-odată îi era îngrozitor de cald. Se mişcă lipită de corpul lui şi se înfierbântă şi mai rău.

– Dă-te, zise ea, protestând din nevoia de a nu face feminismul să cedeze în faţa forţei dominatoare a personalităţii lui.

El rămase nemişcat, cu antebraţele de o parte şi de alta a capului ei, cu chipul aproape.

– *Dă-te*, repetă ea.

Şi el o făcu. Se retrase spre patul lui, luând-o cu el. Se aşeză, trăgând-o între picioarele lui desfăcute, dezbrăcând-o de haine cu o viteză uimitoare şi scoţând un geamăt aspru şi jos la vederea corpului ei gol.

Şi asta avu efect asupra ei, sunetul excitării lui, faptul că îi vedea aşa făţiş excitarea, de parcă era complet pierdut în ea. Naiba să-l ia de feminism, hotărî ea, încercând să-l dezbrace la rându-i. Dar, apoi, el îşi trecu degetele prin părul ei şi o sărută mai pasional, trăgând-o în poala lui.

Goală, îl încălecă, împingându-se în erecţia lui, simţindu-l prin haine. Fusese supărată pe el, atât de mânioasă, dar acum emoţia aceea se transformase în altceva – o nevoie disperată de un orgasm provocat de Josh.

– Grace. *Dumnezeule!*

Îşi mişcă şoldurile în sus în timp ce o trăgea în jos spre el, făcând-o să alunece şi să geamă de plăcere în timp ce foamea începea să crească în ea. La naiba, pe cine păcălea ea? Foamea de el fusese mereu acolo.

– Am nevoie de tine. O muşcă de ureche. Mereu am avut nevoie de tine, Grace.

Inima i se umflă în piept.

– Atunci, ia-mă.

În secunda următoare, avea prezervativul pregătit şi ea îi desfăcea hainele, eliberând esenţialul. Şi, oh, Doamne, esenţialul era gata, dornic şi capabil. Intră în ea, şi amândoi suspinară simţind plăcerea şocantă. Apoi, Josh îi revendică gura şi, în timp ce începea să se mişte în ea, îi revendică şi corpul. Ea îi strigă numele în timp ce el se împingea în ea.

Era fix ce avea ea nevoie, şi totuşi nu de-ajuns.

– Mai mult, imploră ea, înfigându-şi degetele în el.

Sărutările lui fierbinţi alunecau de-a lungul maxilarului ei până la ureche, în timp ce el schimba ritmul, pompând în ea puternic şi rapid, şoptindu-i răguşit cât de bine o simţea în jurul lui, că se gândise toată ziua la asta, dorindu-şi să fie în ea aşa, exact aşa, mereu.

O făcu să ajungă la orgasm şi, în vreme ce ea se strângea în jurul lui, el îşi lăsă capul pe spate, cu ochii strâns închişi şi maxilarul încleştat, şi încetini pentru ca ea să se poată bucura de valul de plăcere. Când ea termină, el preluă controlul, aducând-o sub el. Apăsând-o pe pat, îi prinse brutal fundul cu ambele mâini, strângând în timp ce pompa adânc şi puternic. Se reţinuse pentru ea, ştia şi ea asta, dar acum nu părea să se mai abţină. Inima ei, deja suprasolicitată, i se răsuci în piept. Propria inimă o nimici, *el* o nimici... şi cuvintele se rostogoliră spontan din ea:

– Te iubesc, Josh.

El deschise ochii fix când ajunse la orgasm, pulsând în ea, tremurând în braţele ei, respirând sacadat. Şi ea respira sacadat, dar la ea era panică absolută. „Te iubesc?"

Josh se rostogoli pe spate, luând-o cu el.

– Grace.

Cu inima bătând nebuneşte, îşi lipi faţa de gâtul lui. „Fă-te una cu patul, fă-te una cu patul..."

El îi mângâie părul ud și-și lipi gura de tâmpla ei.

Ea nu se mișcă.

Nu respiră.

– *Grace.*

Strânse ochii. Dormea. Nu mai era pe această planetă. Era într-o altă buclă a timpului. Ea...

Cineva bătu la ușă. Apoi, se auzi vocea aceea dulce:

– Tati?

Apoi, se auzi cum mânerul ușii era rotit, și chiar în acel moment Grace simți cum îi cedează inima.

Din fericire, ușa era încuiată.

– Stai un pic, Tobes, strigă Josh, cu ochii la Grace. Noi doi nu am terminat, îi zise el încet, apoi se ridică și coborî din pat. Vin.

Se ridică și ea. Se dădu jos din pat, își luă hainele și intră grăbită în baia lui Josh.

De partea cealaltă a ușii, îl auzi pe Josh întâmpinându-l pe Toby.

– Vreau popcorn.

– E cam târziu pentru asta, micuțule.

– Am nevoie de apă.

– Asta se poate, îl asigură Josh.

În vreme ce vocile lor se stingeau treptat, Grace își dădu seama că ei înaintau pe hol. Trase hainele pe ea și fugi, sesizând ironia faptului că îi demonstra lui Josh și cu această ocazie că era regina fugii și a declarațiilor pasiv-agresive.

Și sigur că avea dreptate. Oh, cât de mult detesta să recunoască acest lucru, deși ăsta era adevărul. *Fugea. Era* pasiv-agresivă. Și ambele chestii o mistuiau.

Dar nu era deloc pregătită să facă față situației.

De fapt, situația asta necesita o întrunire a Dependentelor de Ciocolată. Le trimise câte un mesaj lui Mallory și lui Amy, și, cum erau cele mai bune prietene, acestea apărură la locul de întâlnire în ciuda orei târzii.

Mallory purta o pereche de pantaloni care erau, neîndoielnic, ai lui Ty, arătând ca și cum tocmai coborâse din pat.

– Sper că merită, zise ea căscând. Am plecat de lângă cel mai sexy bărbat de pe planetă şi trebuie să fiu la muncă la ora şase.

– I-am spus lui Josh că-l iubesc, zise Grace.

Mallory se înmuie imediat şi afişă un zâmbet tont.

– Oh!

– Nu. Grace arătă cu degetul spre ea. Fără *oh*. Vrei să ştii de ce? Pentru că *eu* am zis-o prima! Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că *eu am zis prima!*

– Păi, la naiba, zise Amy tresărind. Asta nu-i niciodată o idee bună.

– Crezi? întrebă Grace, cu vocea imitând-o pe a lui Minni Mouse.

Doamne. Era un coşmar. Şi nu era ca şi cum el avea să sune sau să-i trimită un mesaj ori să vină după ea să încerce să vorbească.

O lăsase să plece.

Bine, ştia că nu ar fi putut să vină după ea. Îl avea pe Toby. Dar ar fi putut să sune...

– Ce a făcut când i-ai zis-o? întrebă Mallory.

– Nimic, pentru că s-a trezit Toby, care voia popcorn.

Grace se aplecă şi-şi lovi capul de masă de câteva ori.

– Nu face asta – o să spargi ceva, zise Amy. Uite, mai ia o brioşă.

– O brioşă nu o să rezolve asta, zise Grace. Am nevoie de cel puţin două.

Mallory îi mai dădu una.

– Ce făceaţi când ai zis-o?

Grace oftă.

– Făceam... sex.

Amy tresări din nou.

– Încetează să mai faci aşa, îi ceru Grace. Spune-mi cum să repar asta.

– Asta-i uşor, zise Mallory calm. Spune-i când *nu* faceţi sex, ca să ştie că este adevărat.

Grace simţi un junghi în inimă.

– Crezi că este adevărat?

Mallory o strânse de o mână.

– Da, cred. Dar nu contează ce cred eu. Ci ce crezi *tu*.

– L-ai văzut vreodată frustrat și enervat? întrebă Amy.

Grace se gândi la cum arătase Josh când Anna se certase cu el în legătură cu Devon. Și la expresia lui când Grace îi spusese să se ducă dracului. Da, putea să spună că îl văzuse frustrat și enervat.

– Da.

– L-ai văzut supărat?

Își aminti cum fusese când îi vorbise despre pierderea părinților lui. Cum fusese după moartea doamnei Porter. Sau când își dăduse seama că Toby voia să fie un bun Jedi pentru ca mama lui să se întoarcă. Sau când Anna plecase.

– Da.

– Te-au speriat reacțiile lui la acele emoții? întrebă Amy.

– Nu. Grace oftă. De fapt, m-au făcut să țin și mai mult la el.

Bănuia că își răspunsese singură.

– Îți dai seama că nu vine singur, da? zise Mallory. Îi are pe Toby și Anna. Veți deveni imediat o familie dacă îl acceptați, și ăsta-i un lucru important.

– Normal că îmi dau seama de asta. Și îi iubesc pe toți. Grace auzi cuvintele, apoi își dădu cu mâna peste gură. Ce-*i* asta? De ce îmi tot scapă cuvântul ăsta?

– Pentru că iubirea este una din ticăloasele alea care fac pe șefa, zise Amy. Nu-i deloc previzibilă.

Mallory încuviință din cap și toastă cu o brioșă. Apoi puse brioșa jos și deveni serioasă când se întoarse spre Grace.

– Scumpo, promite-mi ceva.

– Ce?

– Că nu te vei lăsa influențată de trecutul tău ca să-ți arunci viitorul la gunoi. Trebuie să te întorci. Trebuie să-l înfrunți și să te ocupi de asta, altfel va crede că nu ai vorbit serios.

Să se întoarcă... Când scăpase acel „te iubesc", se simţise aşa jenată, că singurul lucru la care se putuse gândi era să plece de acolo. Nu se gândise la cum avea să perceapă Josh dispariţia ei. Dar acum, se gândea - şi ştia adevărul. Mallory avea dreptate. Faptul că ea plecase îi spunea lui că ea nu vorbise serios şi că faptul că fugise îi demonstra dorinţa de a ieşi din viaţa lui. Poate că părinţii lui nu-l părăsiseră dinadins, dar Ally da. Anna da.

Grace da. Se ridică.

- Spune-i că ai vorbit serios, zise Mallory. Spune-i...

Amy îndesă o brioşă în gura lui Mallory.

- Se descurcă ea.

Grace îşi puse brioşele într-un şervеţel, pentru mai târziu. Spera ca lucrurile să decurgă bine, dar, dacă care nu, exista mereu ciocolata. Se duse acasă. N-ar fi putut să spună exact când casa lui Josh devenise *acasă*. Dar Josh nu era acolo - şi nici Toby. Temându-se că i se întâmplase ceva Annei, îi trimise lui un mesaj: „Eşti bine? Toby? Anna?"

Răspunsul lui veni repede: „M-au chemat la Urgenţe. Toby e cu mine. Nimic de la Anna".

Grace întoarse şi se duse la Urgenţe. Îl găsi pe Toby în pijamaua lui cu Star Wars, jucându-se cu Zhu Zhu în biroul asistentelor.

- Aici au popcorn, zise el fericit, ţinând o pungă plină.

Grace se întoarse spre asistenta care-l supraveghea.

- Josh este cu un pacient?

- Da. Şi va fi ocupat o vreme.

- Am cum să-l întreb dacă-l pot duce acasă pe Toby?

Asistenta veni înapoi spunând că îl putea lua pe Toby, fără a-i da ceva de înţeles despre reacţia lui Josh la venirea ei. Îl duse pe Toby acasă şi-l băgă în pat înainte de a se aşeza confortabil pe canapea, ca să-l aştepte pe Josh.

Dar el nu veni.

capitolul 25

Poate că bărbatul nu poate trăi doar cu ciocolată, dar o femeie poate.

Grace se trezi la șase, cu fața lipită de canapea. Cineva o trăgea de mânecă.

Toby.

Îl eliberase pe Tank de după poarta lui. Cățelul țopăia ca un urs miniatural dansant. Unul care trebuia să-și facă nevoile. Ridicându-l, Grace fugi spre ușa de la intrare și-l scoase afară la timp ca el să alerge spre cel mai apropiat copac și să ridice un picior bondoc.

Toby, care era încă în pijama, traversă curtea pentru a i se alătura.

Grace nu se mai obosi să ofteze. Când Tank termină, dădu țanțoș cu lăbuțele din spate peste iarbă, mândru de ce făcuse. Toby reveni lângă Grace, rânjind și el mândru.

Grace luă și câinele, și copilul înapoi în casă și-și verifică telefonul.

Nimic.

Încă se juca Scrabble cu Toby, când în sfârșit îi sună telefonul, și ea să repezi să răspundă. Dar nu era Josh.

Era Anna.

– Hei, zise Grace. Am fost așa îngrijorată.

Anna nu spuse nimic. Grace își verifică telefonul, să fie sigură că avea semnal.

– Anna? Nimic, dar era acolo. Grace o putea simți în tăcerea care se întindea. Anna, zise ea încet. Ești bine?

Anna nu spuse nimic.

– Spune-mi doar unde ești, zise Grace. Vin și te iau. Ești la Devon?

Închise.

– Pornim la drum, zise Grace către Toby.

Copilul sări imediat în sus, îl luă pe Tank și sabia de Jedi. Grace era prea îngrijorată ca să se certe cu el.

– Ia lesa.

- Tank nu poate fi Jedi cu lesă, zise Toby.

- Nu este suficient de mare să fie un Jedi, replică Grace.

Asta-l făcu pe Toby să strălucească de mândrie, pentru că aparent *el* era suficient de mare; se duse după lesă.

Grace conduse până acasă la Devon. Locul era întunecat şi un se vedea nici o mişcare, de parcă nu era nimeni acolo, dar Grace nu putea să scape de un presentiment rău care o bântuia. Fără să se grăbească să coboare din maşină în acest cartier, o sună din nou pe Anna.

De data asta, intră direct mesageria vocală, deci ori era închis, ori nu mai avea baterie. Cât încă se uita la telefonul ei, nesigură pe următoarea mişcare, acesta bâzâi.

Josh.

Oh, Doamne. Voia să-l audă, *avea nevoie* să ştie că era bine, dar acum, că el suna, ei îi venea să se afunde undeva în Oraşul Negării. Telefonul continuă să vibreze, şi ea şi-l imagină pe Josh aşteptând nerăbdător la celălalt capăt al liniei.

- Hei, răspunse ea, tresărind la cât de fără suflare îi sunase vocea.

- Am terminat munca, zise el. Trebuie să vorbim.

Deşi ştia că el avea dreptate, nu putea ajunge chiar acum. Nu putea să facă nimic până nu se asigura că Anna era bine.

- Despre asta...

- Ce-i? Unde sunteţi tu şi Toby?

Nu voia să-i spună unde era, nu încă. Anna îi zisese că era cu prieteni. Dacă se dovedea că era aici, la Devon, Josh nu ar fi fost fericit să o afle.

- Dă-mi un pic de timp. Ne întâlnim acasă.

- Grace, ce se întâmplă?

La dracu'. Era prea inteligent pentru ea.

- Bine, fie. Sunt în faţa casei lui Devon. Am avut două apeluri din partea Annei, dar nu a vorbit. Cred că are nevoie de ajutor, însă e prea încăpăţânată să admită

asta. *N-am* idee cu cine seamănă așa încăpățânată, dar cred că are legătură cu numele ei de familie.

– Stai pe loc, zise el. Sunt pe drum.

– Stau pe loc.

Cu plăcere.

– Și, Grace? Tot trebuie să stăm de vorbă.

Oh, Doamne. Abia aștepta. Închise și se uită la apartamentul întunecat.

– Anna-i acolo? întrebă Toby.

– Nu sunt sigură.

Se auzi un bip cum că primise un mesaj, și se uită la el, gândindu-se că putea fi de la Mallory sau de la Amy, întrebând-o cum mersese treaba cu Josh.

Treabă care nu mersese, încă, în nici un fel.

Dar mesajul nu era de la Amy sau de la Mallory. Era de la Anna.

Am nevoie de tine.

Grace îl sună pe Josh.

– Intru, îi zise ea. Anna are nevoie de mine acum.

– Așteaptă-mă. Cartierul este de rahat și clădirea la fel. În cinci minute ajung.

Ea nu avea de gând să aștepte cinci minute, nu după mesajul Annei.

– Grace, zise Josh cu vocea tensionată.

– Tunel.

– Nu avem tuneluri, zise el. Nu...

Închise și tresări.

– Hopa.

Se întoarse pe scaun și se uită la Toby, neștiind ce să facă. Și Josh avea dreptate; *erau* într-un cartier ca naiba. Nu era o opțiune să-l lase pe Toby singur în mașină, dar nici nu voia să-l ia cu ea înăuntru.

Până la urmă, nevoia urgentă de a o scoate pe Anna o făcu să ia o hotărâre.

– Bine, zise ea pe trotuar, lăsându-se pe vine în fața lui Toby și a lui Tank.

Cei doi, băiat şi câine, stăteau unul lângă altul, uitându-se la ea ca doi mici războinici, amândoi aşa adorabili şi serioşi, că i se umflă inima în piept.

– Să nu-mi dai drumul la mână, zise ea către Toby. Orice ar fi. Asta-i singura ta treabă, să te ţii de mine, indiferent de ce va fi, da?

Toby, ţinându-şi sabia laser, încuviinţă din cap solemn.

– Ham.

Oh, Dumnezeule, asta o termina. Copilul era supărat; era singura dată când lătrase în ultimele zile. Îmbrăţişându-l cu căldură şi rugându-se în gând ca Josh să se grăbească, se îndreptă şi apoi intrară toţi trei în clădire.

Devon deschise uşa când auzi ciocănitul ei. Aruncă o privire întregii brigăzi, şi un muşchi al maxilarului îi zvâcni.

– Ocupat, zise el şi încercă să închidă uşa.

Fără să gândească dincolo de faptul că trebuia să intre, Grace reacţionă instinctiv şi îşi puse piciorul în uşă ca să o blocheze.

Devon îi trânti în faţă, şi Grace se îndoi din cauza durerii din picior. Văzuse la televizor de sute de ori uşi trântite în faţă, şi nici măcar o dată nu ţipase cineva de durere. Dar, ce e drept, nimeni nu purta sandale cu talpă de plută.

Devon deschise larg uşa, cu intenţia clară de a o trânti din nou, dar Tank se strecură prin deschizătură. Chiar şi prin agonia provocată de durerea care radia prin picior, Grace îl auzi pe Toby strigând după câinele său. Îşi imagină ce i-ar face uşa micului corp al lui Toby sau corpului mic şi grăsuţ al lui Tank şi se aruncă peste Devon. El căzu pe spate, trăgând-o după el. Ea aterizâ destul de urât, zvârcolindu-se la noul foc din piciorul ei.

– Curvă nebună! strigă Devon.

Se rostogoli şi ajunse el deasupra, lovind-o cu capul de podea. Privirea ei se înceţoşă, şi apoi dintr-odată Tank fu acolo, mârâind şi hârâind de parcă...

Îl mușcă pe Devon de fund.

– *Ce dracu'*... Devon o împinse pe Grace, cu o mână pe fund, uitându-se șocat la micul câine. Fir-ai tu să fii de...

Ridicându-se în genunchi, se întinse și îl prinse pe Tank de gât.

Tank chițăi alarmat; ochii i se bulbucară mai mult decât de obicei, lăbuțele i se agitau de parcă era o mâță care patina.

Toby, în pijamaua sa cu Star Wars și cu părul ciufulit, strigă:

– Dă-i drumul câinelui meu!

De pe hol, apăru Anna, în scaunul ei. Abia respira, de parcă se chinuise să se urce în scaun de una singură, dar veni direct în spatele lui Toby și-l urcă în poala ei.

– *Hei!* strigă ea către Devon. Ce faci? Pune câinele jos!

Devon se clătină pe picioare. Tank încă se bălăngănea.

– M-a mușcat de fund!

– Ăla-i câinele *meu*, țipă Toby, cocoțat în poala Annei.

Lăsă să-i cadă sabia laser și își înfășură mâinile în jurul gâtului mătușii lui.

Tank scoase un sunet ascuțit, semn că Devon îl strângea mai tare, și Grace reacționă fără să se gândească. De pe podea, apucă sabia laser și-l lovi pe Devon în spatele genunchilor. Picioarele îi tremurară, și el se prăbuși la pământ.

Tank se eliberă și fugi la Toby și la Anna.

– Asta-i agresiune, mârâi Devon către Grace. *De două ori!* Ca să nu mai zic despre violarea domiciliului. Nu te-am invitat înăuntru. Sun la poliție.

– Sună, zise Anna. Voi spune că a fost legitimă apărare. Grace a intrat ca să mă protejeze.

– Nu ți-am făcut nimic!

– M-ai dus în patul tău. Mi-ai mutat scaunul să nu pot ajunge la el. Tu...

Acesta fu ultimul cuvânt spus de Anna, pentru că Josh apăru în cadrul ușii de la intrare. Îl ridică pe Devon de cămașă și-l izbi de perete.

Devon, cu picioarele ridicate de la pământ cu vrei cincisprezece centimetri, scoase același țipăt disperat pe care-l scosese Tank puțin mai devreme.

– Grace, zise Josh, fără să-și ia ochii de la Devon. Sună la nouă-unu-unu.

Tonul lui o făcu să reacționeze. Calmul din vocea lui, care spunea că totul avea să fie bine, acum că el era aici. Își pipăi buzunarele, dar nu-și găsea telefonul. Se ridică, își mișcă piciorul greșit și urlă înainte să apuce să-și înghită urletul.

– Nu-i făceam nimic, frate, zise Devon. Nimic din ce ea nu voia! Spune-i, Anna, Doamne!

– Este adevărat, Josh, zise Anna. Credeam că vreau... dar am găsit chiloții fostei lui în pat și m-am răzgândit.

– Pentru a *doua* oară! zise Devon.

Anna clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă că-l plăcuse cândva.

– Nu m-a rănit, zise ea către Josh. Este doar un gunoi.

Josh îi dădu drumul lui Devon și-i făcu semn să stea pe loc. Devon alunecă de pe perete pe podea și, în mod înțelept, se așeză. Josh se îndreptă spre Grace și se ghemui lângă ea, implacabil, calm, în rolul lui de doctor de la Urgențe. Privirea lui tăioasă o cercetă ea în timp ce îi sprijini delicat ceafa, simțind cucuiul de acolo. Maxilarul i se încleștă, singurul lucru care trăda ce simțea. Atenția lui se îndreptă spre piciorul ei, degetele lui lungi și experte atingând exact locul care făcea să i se taie răsuflarea.

El ridică privirea spre chipul ei.

– Unde mai ești rănită?

– Nicăieri.

– Te-a atins?

– *Ea* m-a atacat! zise Devon.

Josh îi aruncă o privire care ar fi făcut-o pe Grace să se scape pe ea. Devon închise gura.

– Îmi pare așa rău că l-am adus pe Toby aici, se grăbi Grace să-i spună, răsuflând sacadat și simțindu-se chinuită de vinovăție. Nu știam ce să fac. Anna avea nevoie de mine și...

– Știu. Josh o strânse de șold cu blândețe. Nu te mișca.

În genunchi lângă Grace, îl ridică pe Toby și-i îmbrățișă și pe el, și pe Anna.

– Am câștigat lupta, tati, zise Toby și-și înfășură un braț în jurul gâtului lui Josh.

Anna își sprijini capul pe umărul lui Josh, strângându-l în brațe, cu ochii închiși. El murmură ceva cu blândețe, iar ea încuviință din cap, dar nu-i dădu drumul. Mângâind-o pe spate cu o mână, îi sprijini capul cu o palmă și o lăsă să stea agățată de el. Grace privea cu un nod în gât și cu inima plină de bucurie.

Veni poliția. Sosi și ambulanța. Apărură și pompierii – asta pentru că cineva dintr-unul din apartamentele vecine văzuse lumina făcută de sabia laser și crezuse că izbucnise un incendiu.

Fu nevoie de vreo două ore pentru ca totul să se liniștească, și, când se întâmplă asta, Grace fu luată pentru radiografii. Stătea pe unul dintre paturile de la Urgențe, când Josh veni cu radiografia în mână.

Pulsul ei o luă pe dată razna.

La început, el nu spuse nimic. Doar atârnă radiografia, aprinse lumina pentru a o putea interpreta și apoi se întoarse spre ea. Privirea lui era serioasă, așa serioasă, că lui Grace i se opri aerul în gât.

– Grace, eu...

– *Cioc-cioc.* Perdeaua fu trasă, și apăru șeriful Sawyer Thompson. Am auzit că e o petrecere aici. Făcu semn din cap spre piciorul lui Grace. Este rupt?

– Nu, zise Grace.

– De fapt, da, este, răspunse Josh, privind spre Sawyer. Și nici măcar să nu te gândești.

– Să se gândească la ce? întrebă Grace.

Sawyer oftă.

- Doar pentru întrebări, Josh.
- Ce e doar pentru întrebări?
Sawyer se întoarse spre ea.
- Trebuie să te duc la secție.

capitolul 26

Salvați Pământul. Este singura planetă cu ciocolată.

Josh se plimba în sala de primire a secției de poliție. Piciorul rupt al lui Grace fusese pus în ghips. Devon fusese interogat și era reținut. Anna fusese interogată și i se dăduse drumul. Stătea tăcută în scaunul ei, lângă banca pe care era cocoțat Toby. Amândoi se jucau pe telefonul ei.

Grace era încă în spate, cu Sawyer.

Josh nu știa de ce dura atâta. Sawyer era unul dintre băieții buni, dar situația asta îl enerva.

Mallory intră grăbită.

- Tocmai am auzit de la Lucille că au arestat-o pe Grace. Ce dracu'?

Josh nici măcar nu se obosi să întrebe de unde știa Lucille că Grace fusese adusă la secție.

- Nu este arestată. Sunt doar formalități. L-a lovit pe Devon cu sabia laser, și el a pretins că a fost atacat.

- Să le ia dracu' de formalități.

Da, la asta era de acord cu ea.

- Sunt bine? întrebă Mallory încet, arătând spre Anna și Toby.

- Toby da. Despre Anna un știu ce să zic. Face pe secretoasa.

- Este puternică, Josh.

- Mai puternică decât mine, zise el și-o surprinse pe Anna privindu-l.

În ochii ei era ceva ce nu mai văzuse de ani de zile.

Căldură.

Afecțiune.

Regret.

Clătină din cap ca pentru a alunga regretul și se îndreptă spre ea și Toby, lăsându-se pe vine în fața lor. Îl trase pe Toby într-o îmbrățișare.

- Te-ai descurcat bine astăzi, micuțule.

- Mai bine decât orice alt Jedi?

- Mai bine decât *toți* Jedi. Îi ciufuli părul, apoi se întoarse spre Anna. Sunt mândru de tine.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Înjurând în gând, Josh îl puse pe Toby jos și o trase pe ea mai aproape. Lăsându-și capul pe umărul lui, Anna făcu ceva ce făcea foarte rar. Se pierdu cu firea - și începu să plângă ca și cum inima tocmai îi fusese frântă.

Toby veni lângă ea și o bătu blând pe spate.

- Îmi pare așa r-rău, zise ea printre sughițuri. Nu am vrut ca Grace să se ră-rănească sau să fie arestată...

- Nu este arestată, o asigură Josh. Și nu tu ai rănit-o. Devon a făcut asta. O strânse mai tare și o ridică pentru a-i privi chipul. Sigur nu te-a rănit?

- Sigur. Și nu... Doamne, Josh. Își acoperi fața. Nu vreau să vorbesc cu tine despre asta.

- Ori cu mine, ori cu altcineva, Anna-Banana, zise el blând. Am terminat cu rahatul ăla de răzvrătire.

Ea își trase nasul și încuviință din cap.

- Promite-mi.

- Nu mă mai simt răzvrătită, șopti ea, apoi își trase nasul și se șterse de cămașa lui, râzând înfundat când el se strâmbă. A fost chiar impresionant să o văd pe Grace cum a sărit pe Devon, zise ea. Aș putea să fac asta, cu niște cursuri de autoapărare.

- Anna...

- Pentru persoane cu handicap, ca mine. Există astfel de cursuri, să știi. Grace le-a găsit pentru mine la Universitatea Washington.

El o privi în ochi.

- Da?

- Și au și fotbal. Vreau să merg acolo și să locuiesc în cămin, ca un student normal. Și anul viitor vreau

să particip la programul lor în străinătate. O să văd lumea, Josh. În felul meu, nu al tău.

– Poți să faci asta fără un iubit idiot la pachet?

– Da.

– Bun.

Josh se lăsă pe spate pe bancă, extenuat și destul de îngrijorat din pricina lui Grace. Dar, dincolo de asta, ceva nou îi înflorea în piept.

Sau, mai degrabă, ceva ce îi lipsise. În seara asta, se simțise ca parte din familie, alături de Toby și de Anna. O familie adevărată.

Totul i se datora lui Grace. Din nou lui Grace, și ea nici măcar nu era de față. El chiar crezuse că nu avea nimic de pierdut dacă se distra și se bucura de ce aveau, cât se putea. Dacă se bucura de ea.

Dar se înșelase. Dar exista ceva la mijloc: familia și inima lui. Totul.

Iar ea îl iubea. Îl șocase să o audă spunând asta. După ce o auzise, tot ce își dorise fusese să o audă din nou, dar își dăduse seama, când ea dispăruse, că nu fusese decât o greșeală din partea ei. Nu vorbise serios.

Îl iubea, dar nu *voia* să-l iubească.

Josh găsise pe cineva pe care nu sperase că avea să găsească nici într-un milion de ani – cineva care să mizeze totul pe el, cineva care să-l iubească pe *el* – nu pentru că era doctor sau tată, ci doar pentru că era Josh.

Și el o dăduse în bară.

Ușa de la intrare a secției de poliție se deschise și intrară mai mulți oameni. Amy, Matt, Ty, Lucille și toată gașca ei.

La naiba, jumătate de oraș.

Lucille și gașca ei cărau pancarte cu mesaje precum „ELIBERAȚI-O PE GRACE". Unul dintre șerifi confiscă pancartele când doamna Burland, de optzeci și cinci de ani, lovi un polițist în cap cu una dintre ele. Îi spuse că ar aresta-o pentru agresarea unui om al legii, dar îi era teamă să nu pornească răscoală. Într-un final, Sawyer

ieși din încăperea din spate, conducând-o pe Grace, în cârje, și toată lumea începu să urle către Sawyer.

- Doar o proteja pe Anna!

- Nu o puteți aresta!

- Nu vă vom lăsa să o luați!

Sawyer ridică o mână, și vacarmul încetă pentru o clipă.

- Sunteți nebuni cu toții, știți asta? Țipetele reîncepură, dar Sawyer îi opri din nou. Nu este arestată! Pur și simple i-am adresat câteva întrebări care aveau nevoie de răspunsuri. Serios, aveți toți nevoie de o ocupație. Grace e liberă să plece.

Grace stătea în mijlocul mulțimii, părând un pic nedumerită de acea susținere. Și un pic nesigură pe picioare, mai ales când toată lumea porni spre ea. Josh interveni prin mulțime și o trase lângă el cu tot cu cârje.

Grace nu-l văzuse venind, dar, în clipa în care brațele calde și puternice ale lui Josh o înconjurară, oftă.

- Hei, zise ea, rămasă fără aer.

Cârjele erau enervante, și mulțimea prezentă o neliniștea un pic, dar nu asta o lăsase fără aer în plămâni.

Nu, era doar meritul lui Josh și al felului în care el reușise să se strecoare prin mulțime și să ajungă la ea. Era faptul că o trăsese strâns lângă el, de parcă era cel mai prețios lucru pentru el, de parcă nu mai putea să reziste nici o secundă fără să o atingă.

Ei îi plăcu mult asta.

Toată lumea în jurul lor părea un pic nebună, dar ea își dădu seama că veniseră aici pentru ea.

Pentru ea.

În lumea ei, mereu trebuise să lupte ca să fie acceptată, susținută, chiar și iubită. Dar aici, lucrurile stătuseră diferit de la bun început. Le avea pe Amy și pe Mallory, care o acceptaseră așa cum era, la fel ca restul locuitorilor din Luck Harbor. Nu mai trăise niciodată așa ceva. Era copleșitor.

Era uimitor.

Şi apoi, mai erau Toby şi Anna.

Şi Josh...

În spatele lor, Sawyer împingea lumea spre uşă.

– Afară. Toată lumea afară.

Văzu pancarta lui Lucille cu „ELIBERAŢI-O PE GRACE" şi clătină din cap.

Fără să regrete ceva, ea zâmbi, apoi se întoarse spre Grace.

– Ai făcut bine, scumpo, să protejezi copilaşul. Dacă doctorul Scott nu-şi dă seama pe ce comoară a pus mâna, o să-l facem noi să-i vină mintea la cap imediat ce ieşim din secţie.

– La naiba, zise Josh. Sunt chiar aici.

– Ar trebui să se însoare cu tine, zise domnul Saunders, fără să-l bage în seamă pe Josh. Dacă nu o face el, o fac *eu*.

– Nu, o fac *eu*, zise domnul Wykowski, agitându-şi bastonul.

– Uşurel, băieţi. Lucille îi luă de braţ pe amândoi. Sunt destule femei minunate pe aici.

Sawyer arătă spre uşă. Nu era genul de bărbat cu care să vrei să te pui. Dacă voia să golească un loc, atunci, acesta se golea repede. În mai puţin de două minute, rămaseră doar Josh şi Grace. Chiar şi Anna şi Toby merseseră să aştepte afară.

În liniştea care se aşternu, Sawyer clătină din cap, bâigui ceva şi făcu un semn cu capul către Josh şi Grace.

– Mă întorc imediat.

Apoi, cei doi rămaseră singuri. Grace simţea un ghem în stomac de agitaţie.

– Eşti bine?

Josh îi înclină capul, căutându-i trăsăturile de parcă nu se putea sătura de ele. Ea îşi dădu voie să facă acelaşi lucru. Habar n-avea ce îi rezerva viitorul, dar, pentru prima dată în viaţa ei, asta era în regulă. Se regăsise. Aici, în acest oraş.

Cu acest bărbat.

Și asta era de-ajuns. Își găsise calea, nu datorită vreunei slujbe sau sumelor de bani câștigate, ci pentru că era cine era. Cu adevărat. Ceea ce, după cum se dovedise, nu avea nimic de-a face cu numerele.

– Sunt bine. Devon nu depune plângere.

Josh oftă și îi îndepărtă părul de pe chip, alunecând cu un deget de-a lungul tâmplei ei, aranjându-i o șuviță după ureche.

– Ți-am simțit lipsa azi-noapte.

Dintre toate lucrurile pe care se așteptase ca el să le zică, ăsta era ultimul pe lista ei. Se îndepărtă puțin ca să-i poată susține privirea.

– Dar după ce am plecat, nici măcar nu m-ai sunat.

– Am crezut că ai nevoie de spațiu. Greșeala mea, zise el încet.

– Nu, este a mea, zise Grace în grabă, simțind că trebuia să spună ce avea de zis. Îmi pare rău pentru ce am zis. Era prea devreme. Nu ar fi trebuit să...

Josh o întrerupe cu un sărut care o înmuie.

– Să nu-ți pară rău, zise el. Te iubesc, Grace. Cred că te iubesc din prima zi în care mi-ai sărit în viață, oferindu-mi tot ce îți stătea în putință, doar ca să mă ajuți.

Ea se uită la el, simțind cum neliniștea din pieptul ei se risipește, lăsând loc speranței și iubirii.

– Ar trebui să știi că nu a fost totul doar din bunătatea inimii mele. A fost și din bunătatea tristului meu cont bancar.

Gura lui se curbă.

– Mincinoaso! Ai face orice ca să ajuți pe cineva, chiar și oameni care cu câteva luni în urmă îți erau complet străini.

Și, deși privirea lui nu se dezlipi de la chipul ei, îi făcu semn cu capul către afară, unde toată lumea din oraș stătea și trăgea cu urechea.

– Încearcă să afle ce ai de gând să faci cu mine, zise ea.

– Am ceva planuri. Ar ajuta dacă te-ai arunca pe mine în văzul lor.

Ea râse şi făcu fix asta, lăsând să-i cadă cârjele şi lovindu-l în piept. Ghipsul o trase în jos un pic, dar el nu păru să aibă vreo problemă în a o prinde. Ea se înfăşură în jurul lui ca o maimuţă şi îşi lipi chipul de gâtul lui.

- Nu m-ai întrebat dacă accept oferta pentru noua slujbă.

- Nu contează.

Ea înălţă capul.

- Nu...?

- Oricum ar fi, vom face să funcţioneze.

Grace rămase fără aer, şi inima i se umplu de dragoste şi speranţă, că nu ştia dacă o putea să le cuprindă cu totul.

- Da?

- Da.

Nu. Nu putea să cuprindă tot, aşa că o parte din dragoste amestecată cu speranţă se revărsă sub forma unui zâmbet.

- Chiar nu te-ar deranja să te vezi cu o femeie care locuieşte departe?

Privirea lui cutreiera înfometată peste trăsăturile ei.

- La naiba, Grace. Aş merge în Australia să te vizitez. Nu-mi pasă unde munceşti şi unde locuieşti, atâta timp cât inima ta îmi aparţine.

Inima ei se topi.

- Nu accept slujba din Seattle, Josh.

El închise ochii.

- Atunci, oferta din Portland. OK, deci vom afla cum stă treaba cu programul de loialitate al liniilor aeriene.

Ea îşi afundă degetele în părul lui şi aşteptă ca el să deschidă ochii şi să o privească.

- N-am acceptat nici oferta aia.

El mijì ochii. Începea să se prindă.

- Dă-mi un indiciu, zise el.

- Are legătură cu cutiile de pantofi. Trase adânc aer în piept şi o spuse cu voce tare pentru prima dată: În viaţa mea, am trăit în câteva locuri diferite, dar în nici unul dintre ele nu m-am simţit ca fiind acasă. Până

am ajuns în Lucky Harbor. Pentru prima dată, am avut senzația că aparțin unui loc. Aici. Rămân și deschid o mică firmă de contabilitate. S-ar putea ca la început să fie nevoie să suplimentez veniturile cu alte slujbe, dar, din câte se pare, îmi place să amestec lucrurile. Ce crezi?

El zâmbea cu gura până la urechi.

- Cred că este perfect. *Tu ești* perfectă. Știi cât de mult te iubesc, da? Pe tine, fix așa cum ești.

- Serios?

O trase mai strâns și-și îngropă chipul în părul ei, absorbind-o.

- Pentru totdeauna, zise el, și, în timp ce își cobora capul ca să o sărute, de afară izbucniră urale.

epilog

Un an mai târziu

Grace se trezi după un pui de somn când o umbră blocă razele soarelui din Maui. Deschise ochii şi îl văzu pe Josh îmbrăcat doar cu pantalonii scurţi, atârnând atât de jos pe şolduri, încât părea indecent. Corpul lui mare şi bine lucrat era bronzat şi ud de la înotul în ocean. *Foarte* ud. Şi în ochi avea o strălucire perversă.

– Nu, îl avertiză ea. Să nu îndrăzneşti...

Cu un zâmbet răutăcios, o ridică de pe şezlongul mare aflat pe plaja privată a casei în care îşi petreceau luna de miere şi o lipi de corpul lui ud.

– ... Să mă uzi, termină ea slab.

– Oh, am să te ud, doamnă Scott. O să fii *foarte udă.* Îşi frecă nasul de al ei pentru un moment, apoi se lăsă pe şezlong, cu ea deasupra lui acum. Se aşeză comod, cu mâinile plimbându-se liber pe corpul ei. Mmm. Miroşi a nucă de cocos. Ştii că ador nuca de cocos.

Ştia. Şi o ştia din sursă sigură. Fuseseră câteva zile minunate şi mai aveau câteva. Se căsătoriseră în urmă cu şase luni, dar acum îşi permiseseră această evadare. Anna venise acasă de la colegiu, în vacanţă, ca să stea cu Toby şi cu Tank pentru ei.

Profitaseră la maximum de acest timp singuri, şi Grace stătea acum deasupra lui Josh, într-o tăcere îndestulată şi mulţumită. Parcurgerea listei ei de fantezii sexuale se dovedise a fi o treabă extenuantă, şi încă nu o începuseră pe a lui Josh, deşi, acum, lungită pe el, îşi dădea seama că el era gata de acţiune.

Josh îşi împleti degetele cu ale ei şi le duse la buze, sărutându-i palma şi privind-o serios.

– Promite-mi ceva.

- Orice.

Mâna lui liberă aluneca peste abdomenul ei încă plat. La doar trei luni, sarcina nu era încă vizibilă.

- La ăsta, ascundem DVD-urile cu Star Wars.

Brioșele Dependentelor de Ciocolată care merită fiecare gram de grăsime

Brioșele

200 g de ciocolată
57 g de unt
390 ml de apă fierbinte
400 g de zahăr brun
2 linguriţe de praf de copt
1 linguriţă de sare
2 ouă
115 g de smântână
1 linguriţă de vanilie

Amestecaţi ciocolata, untul şi apa fierbinte într-un castron mediu. Amestecaţi până se omogenizează. Într-un castron potrivit, amestecaţi făina, zahărul, praful de copt şi sarea. Adăugaţi treptat amestecul cu ciocolată peste ingredientele uscate, amestecând bine. Încorporaţi ouăle, smântâna şi vanilia. Amestecaţi până se omogenizează, în jur de un minut.

Turnaţi în forme de brioşe (ies aproximativ 24 de brioşe) şi coaceţi la 180 de grade, timp de 35-40 de minute.

Glazura

2 ½ linguriţe de cacao
200 g de zahăr
110 g de unt
60 ml lapte
½ linguriţă de vanilie

Puneţi cacaua şi zahărul într-o cratiţă. Adăugaţi untul şi laptele şi aduceţi la punctul de fierbere timp de un minut. Adăugaţi vanilia. Turnaţi compoziţia într-un castron şi mixaţi-o până se răceşte şi poate fi întinsă.

Ungeţi brioşele, savuraţi-le şi lingeţi-vă pe degete!